

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIII
БРОЈ
1065
26. V 1972.

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

КАКО ЖИВЕ ИНДИЈАНЦИ

СТРАНЕ
48-49

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● сматра се да је највише језика знао Ђузепе Мезофанти (1774—1849), кардинал и први библиотекар велике Ватиканске библиотеке. Он је говорио и писао на 58 језика.

● диновска морска корњача, дугачка 1,20 метра а тешка 180 килограма, положи 350 јаја годишње. Своја јаја она полаже у пе-

сак, далеко од обале да их не би плима однела.

● најстаријом новинском штампом на свету сматра се немачка. На пример, већ 1609. године у граду Волфенбиту појављују се новине. Нешто касније новине се појављују и у другим не-

мачким градовима, па је чак било градова са по неколико листова. Неке од ових новина имале су за то време изненађујуће велики тираж. Такав је био случај са „Франкфуртским јурналом“ који је излазио у 2000 примерака

● за мајку која је у најпознијим годинама родила дете сматра се Чилеанка Маргарет де Гера која је недавно у 61. години родила своје двадесет и треће дете.

● најмањи сисар на свету је један мали миш који је дугачак око 3 милиметра. На пример у обичну кутију од шибица могло би да стане педесетак оваквих мишева. А највећи сисар је плави кит који може да буде дугачак 30 метара а тежак и до 120 тона, отприлике исто онолико колико је укупна тежина 35—40 афричких слонова или бикова.

● да би навела грађане да боље и чвршће пакују пакете дирекција британских пошта повела је недавно велику кампању. Између осталог, пошта је издала и велики плакат на коме је слика Милоске Венере поред које је и једна сломљена рука а испод ње текст: „Ако вам овај пример није довољно убедљив, онда сте заиста непоправљиво неуредни и помоћи вам нема!“

● најстарији маратонац на свету свакако је осамдесетогодишњи Артур Ламберт из Вупертала у Западној Немачкој. Познати предатни тренер на дуге стазе, Ламберт је 1966. године, на наговор једног свог ученика и сам учествовао у трци од 10 километара. Већ 1971. године он је

стазу дугачку 10.000 метара претрчао за 46:50 минута. Ламберт трчи из задовољства два пута месечно 10, 20 или 30 километара.

● у непосредној близини Хамбурга у Немачкој гради се највећи силос у Европи а можда и на свету. Бојне стране силоса чији пречник износи 60 метара, високе су 20 метара а изнад овог дела уздиже се још кула висока 19 метара.

Ripley

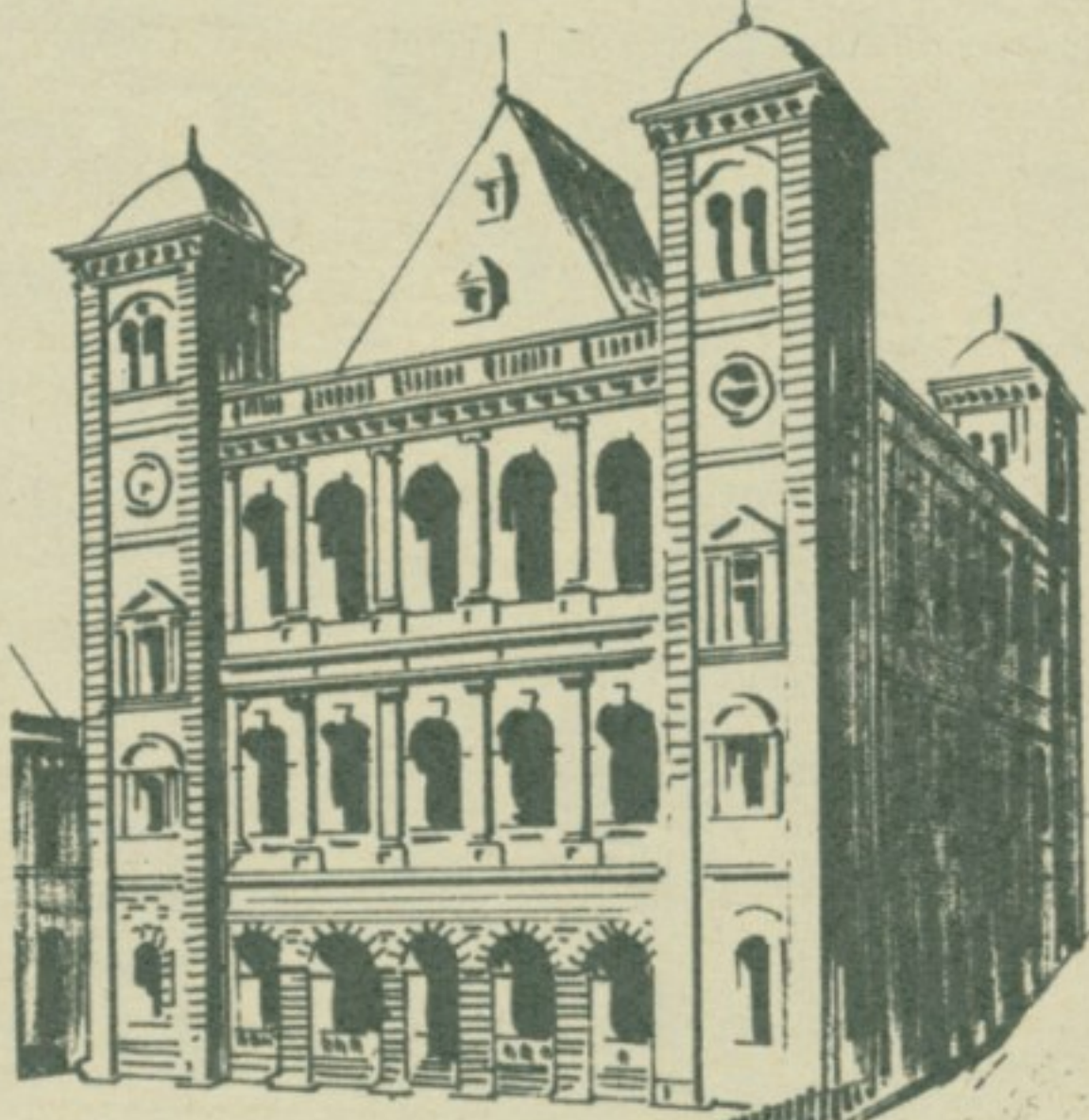
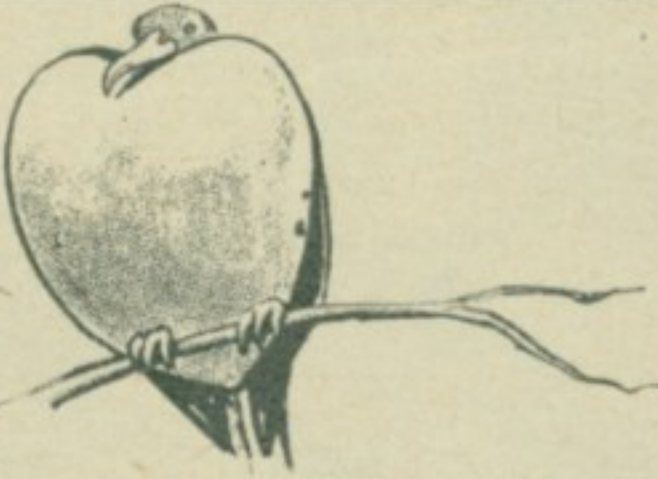
Веровати или не!

РАЈЛИ МАГРОУ ХОНИКАТ

(1845—1937)
ИЗ ЧИЛОНА (АЛАБАМА)
БИО ЈЕ
СУДИЈА ЗА НАСЛЕЂА
75 ГОДИНА!

МУЖЈАК
ПТИЦЕ
ФРЕГАТЕ
ЗА ВРЕМЕ
УДВАРАЊА ТАКО
НАПНЕ ПРУДИ ДА
МУ ЛИЦЕ НА
ОГРОМНО ЦРВЕНО
СРЦЕ.

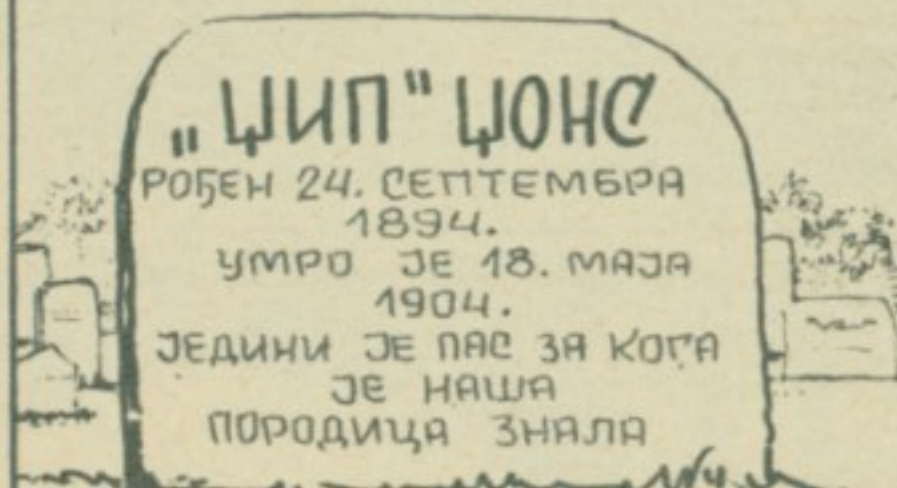
ЗГРАДА КОЈА ЈЕ СТАЈАЛА 2000 ЖИВОТА!

ПАЛАТА КРАЉИЦЕ РАНАВАЛОНЕ I
У ТАНАНАРИВИ (МАДАГАСКАР)
ПОДИГНУТА ЈЕ ОКО ЈЕДНОГ СТАБЛА
ДРЕВЕТА ВИСОКОГ 40 МЕТРА КОЈЕ
СУ 1839. ГОДИНЕ 10000 ЊЕНИХ
ПОДАНИКА НОСИЛИ КРОЗ ЦУНГЛУ
100 КИЛОМЕТРА.
НА ТОМ ПУТУ
УМРЛО ЈЕ
2000
НОСАЧА!

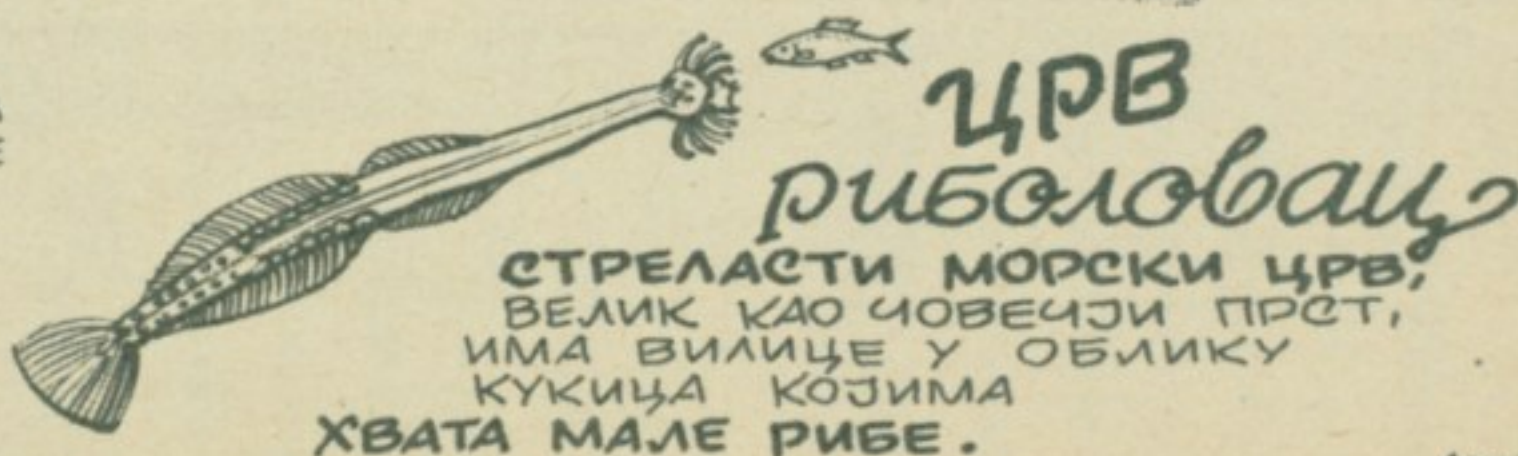

БУДИСТИЧКИ ХОДОЧАСНИЦИ

КОЈИ ОДЛАЗЕ НА ПЛАНИНУ МИНОВУ
ДА ОДАДУ ПОШТУ ПРОБУ ОСНИВАЧА
ЈАПАНСКЕ СЕКТЕ БУДИСТА,
СТОЈЕ НЕПОМИНИ И БЕЗ РЕЧИ СВЕ
ДОК ДЕСЕТ УПАЉЕНИХ СВЕЋА, ПОРЕЂЕНИХ
ПО ЊИХОВИМ ИСПРУЖЕНИМ РУКАМА,
НЕ ИЗГОРЕ ДО КРАЈА!

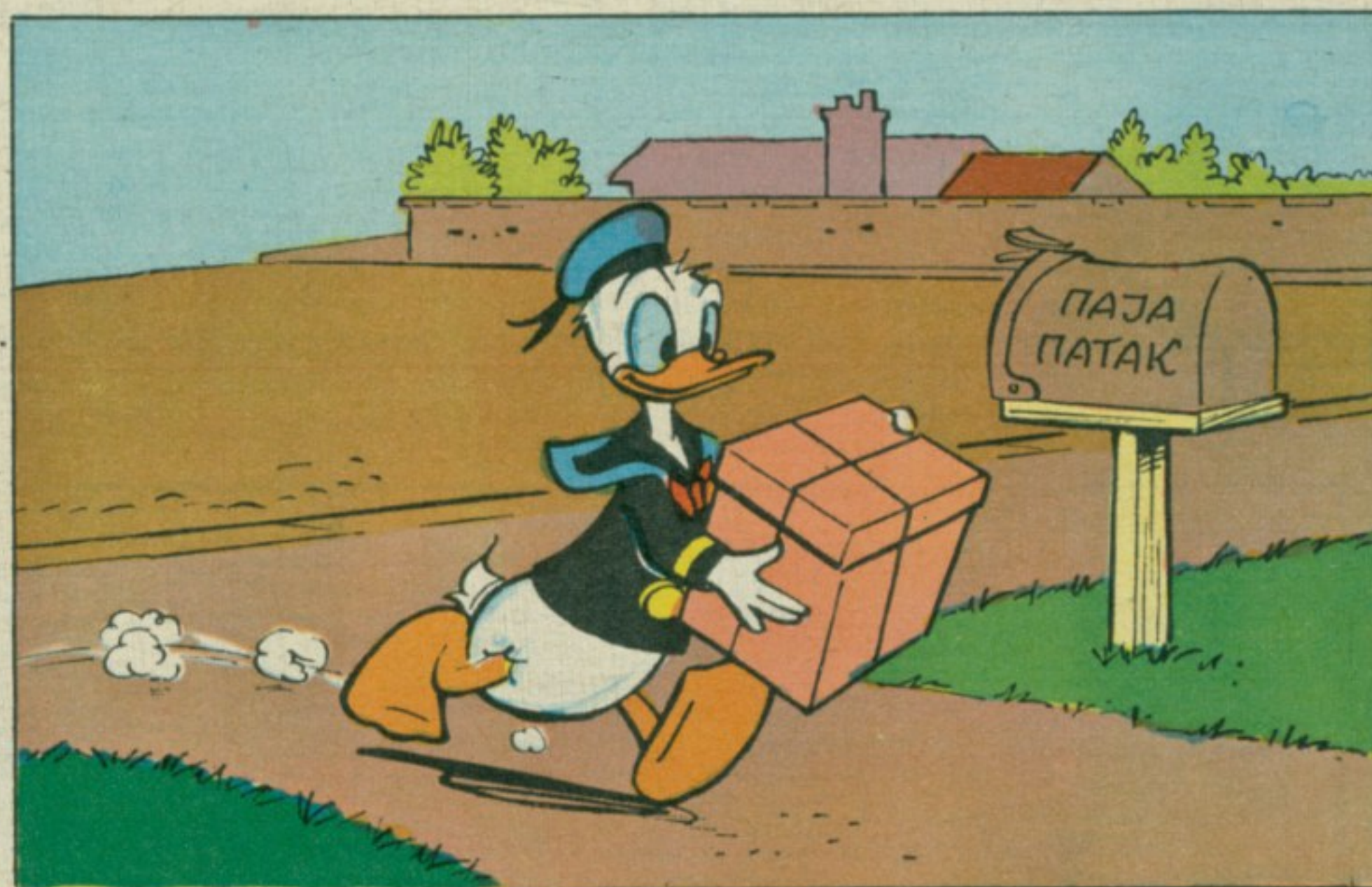
ЕПИТАФ
НА ГРОбЉУ У
ПАЈН ФОРЕСТУ
У САД.

ЦРВ
риболовац
СТРЕЛАСТИ МОРСКИ ЦРВ,
ВЕЛИК КАО ЧОВЕЧЈИ ПРЕСТ,
ИМА ВИЛИЦЕ У ОБЛИКУ
КУКИЦА КОЈИМА
ХВАТА МАЛЕ РИБЕ.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

УМЕШАО СЕ ТИГАР

НИЈЕ НИ ЧУДО ШТО СИ
СЕ УПЛАШИО — РЕКАО
ЈЕ МАРШАЛ. — И ЈЕСТЕ
ИЗГЛЕДАО СТРАШАН!

Маршал Тито и Слободан
Јовановић, година 1945

Цело преподне група дечака шутирала је лопту на пољани поред летовалишта. Лопта није била богзна шта, крпењача, али добро набијена и чврста. Уосталом, куповна се у то време није ни могла набавити. Наједном се појавила управница Славка. Значи, готово је с игром.

— Долазе гости! — довикнула им је. — Брзо у строј! Дечаци су потрчали, за лопту нико није имао времена и она се откотрљала до једног жбуна.

Строј је зачас био готов. Последњи у реду, као и обично, најмлађи и најмлађи Слободан. Недалеко од

њега је жбун, а у жбуну лопта. Он гледа у том правцу док управница узбуђеним гласом објашњава да Маршал само што није стигао.

НЕЋЕ ТИ НИШТА!

Ускоро се појављује група људи. Сви су у униформама. Чује се плесак. Слободан извирује да боље види. Маршал обилази децу палих бораца која овде летују. И баш кад је био на неколико корака од Слободана, ондекуд је искрснуо велики пас вучјак. Дечаку се учинило да онако крупан

и јак јури право на њега. Најпре се скаменио од страха, а кад је вучјак пролетео поред њега, заплакао је.

— Овамо, Тигар! — чуо се Маршалов глас и већ у следећем тренутку пас се створио крај Тита и послушно спустио крпењачу испред његових ногу.

— Види, неће ти он ништа — окренуо се Маршал дечаку, причао му и подигао га на руке. Наставио је да га убеђује у том смислу, али без много успеха. Сви ти важни људи око њега, маршал, прави маршал држи га у рукама и што је најгоре тај огроман пас мота се унаоколо.

Неки новинар цкљоцнуо

је фото-апаратом и сутрадан, 10. јула 1946, све југословенске новине објавиле су слику: маршал Тито држи у наручју дечака у дебелим вуненом џемперу с качкетом на глави.

ОЦА НЕ ПАМТИ

— Како се зовеш? — упитао је нешто касније Маршал дечака да би скренуо разговор од пса и мало га раскрвио.

— Слободан Јовановић.

— А отац?

— Отац ми се звао Сима Јовановић и погинуо је на Кадињачи.

Кадињача. Маршал је добро памтио то брдо 14 километара од Ужица. У лето 1941. тај град је био једина слободна територија у целој окупираној Европи, а у јесен Немци су одлучили да га по сваку цену заузму. Цео један ојачани пук кренуо је да се свети. Врховни штаб морао је да се повуче преко Златибора даље у Санџак. Одступницу је бранио Раднички батаљон — 320 партизана и један топ. Готово сви борци Радничког батаљона изгинули су. И Слободанов отац. Мали га не може ни да памти...

Човек и дечак остали су дуже у разговору, а онда је Тито морао даље.

ДОБАР МОМАК

А Слободан? Он се, кад је дошло време, уписао у основну школу, завршио је и постао ђак индустријске школе у Крагујевцу. Желео је да постане металостругар, а касније, ако може, и

нешто више. Мало мајка, мало сестра и ишколовале су га. Кад је завршио занат вратио се у Ужице и запослио у фабрици „Први партизан“. Био је добар радник, уредно је држао машину. Волео је спорт и маштао да постане нешто више.

А онда га се неко сетио. И фотографија је вероватно нешто помогла. Предложили су га да 25. маја 1961. преда Председнику Републике штафету младости. Сви су се сложили да овај добар момак то и заслужује.

Овај други сусрет испАО је веселији. После званичног дела Слободан и маршал Тито срели су се у лож.

— Није ни чудо што си се уплашио Тигра — одмах је рекао Председник познат по изузетно добром памћењу. — И јесте изгледао страшан!

Данас Слободан Јовановић ради у фабрици „Први партизан“ у Титовом Ужицу. Успео је да заврши средњу школу и сад је техничар. Можда ће и даље, ако буде могао, ванредно. Видеће.

Година
1961:
стари
знанци
поново
су
се
срели

Први су се сетили

★ ЈЕДАН КАМИОН СЕ ЗАПАЛИО, ДРУГОМЕ ЈЕ СТАО МОТОР. ТРИДЕСЕТ ПЕТ МЛАДИЋА И ДЕВОЈКА ПОМИСЛИЛО ЈЕ ДА НИКАД НЕ ЋЕ СТИЋИ НА ЗАКАЗАНО МЕСТО ★

Све је почело после једног часа физкултуре у крагујевачкој гимназији. Неко од ђака сетио се да би 53. рођендан маршалу Титу могли честитати баш штафетом, истом оном коју су малопре код наставника Прохаске трчали, наравно само много већом.

Предлог је одмах упућен у Београд и већ после 2 дана стигао је одговор:

— Штафета ће се носити кроз целу земљу!

Није лако било замислити ову акцију, али је далеко теже било остварити је.

Прво, нико није знао како треба да изгледа свечана штафета. Ђаци су узели једну спортску палицу и однели је у Крагујевачки завод. После неколико дана радници су их обавестили да је штафетна палица готова.

15 ХИЉАДА ПОТПИСА

Група младића пожурила је у фабрику. Кад су угледали штафету, били су, најблаже речено, изненађени. Па то је обичан, мало дужи лимени ваљак! Да се љу те нису имали на кога. Штафета је била урађена пажљиво и солидно, од најбољег материјала који се могао наћи, онако како се претпостављало да треба да изгледа.

Захвалили су и изашли. Одмах, на лицу места, одлучили су да не могу послати Титу само ову палицу. Сакупиће потписе свих омладинаца из Крагујевца и околине и то ће бити поклон.

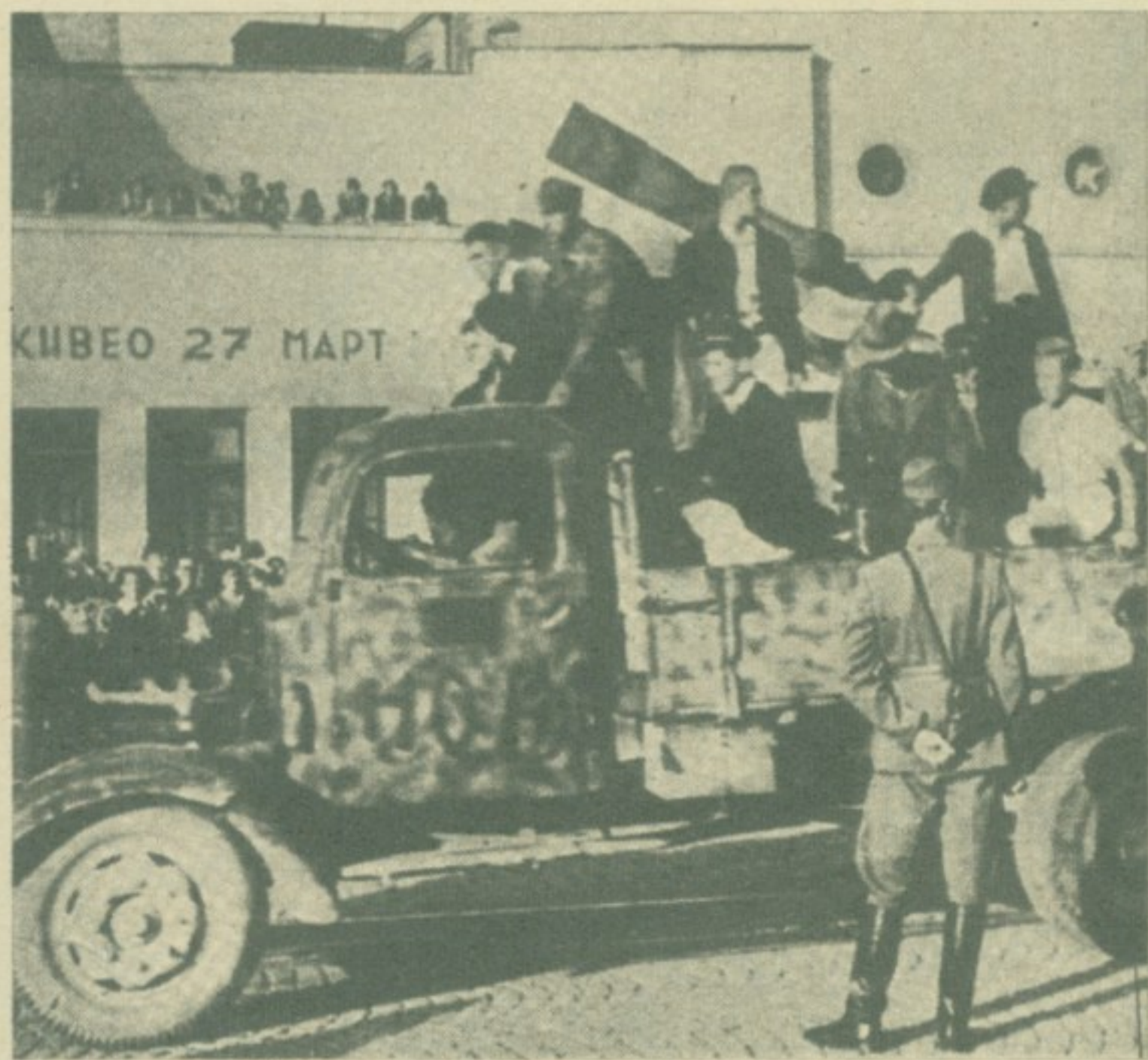
Неколико следећих дана и ноћи на листове беле хартије потписивали су се омладинци чекајући на ред. На крају је било преко 15 хиљада потписа! Сад су се посла прихватили књиговесци: направљена је велика дебела књига, повезана у плаво платно. Била је гото-

ва у последњем тренутку, 24. маја 1945.

Сутрадан, у рану зору, кренула је из Крагујевца прва штафета, односно плава књига. За овај поход изабрано је 35 младића и девојака. Они су претходних дана издржали оштар тренинг преваливши километре и километре да би стекли кондицију. Јер, требало је да пређу, на смену, 122 километра колико Крагујевац дели од Београда. Ево како су то они замислили.

НОВЕ НЕПРИЛИКЕ

Један камион повешће целу екипу а онда ће из сваком километру остављати

У овом старом камиону крагујевачки ђаци кренули су према Београду. Али, ускоро, мотор камиона је стао.

по једног тркача. Други камион, замишљали су даље, ићи ће иза овог и прихватити све оне који претрче своју деоницу пута — један километар. Затим би овај

камион избио на чело и поново би исти омладинци били распоређени на следећих 35 километара.

Све је било лепо испланирано, али испало је друга чије.

С тешком муком успели су да набаве два стара ислужена камиона јер се све што је имало мотор и било исправно налазило у војсци. Један је још и некако

СНАЂИТЕ СЕ!

Сви су се попели у онај исправан камион, а путнички ауто трчкао је напред. У њему поред шофера — три ђака. Тамо где је на друму штафету очекивао народ, славолук, цвеће, на неколико стотина метара испред, из малих кола искочили би тркачи и прешли тај део и тако док не прође насеље. Ово се понављало свака два три километра! Једва су чекали да стигну на чистину где није било насеља. Тада би се сви пели на онај камион и мали аутомобил и јурили највећом брзином према Београду.

Таман кад су помислили да ће успети да стигну на време, стао је мотор камиона. Узалуд се шофер бактао око мотора, одвртао, досипао нешто.

Јавили су се из Тополе организационом штабу у Београду.

— Како знате и умете,

морате стићи до 16 часова у Београд!

Крагујевчани се нису предали. Разлетели су се на све стране и после пола сата набавили војни камион из Младеновца. Плава књига, прва штафета и тридесет и пет младих наставили су пут.

ИЗУЗЕТАК

Под Авалу су стигли последњи. Штафете из других крајева земље већ су се распоредиле за групно ношење. Иако мртви уморни Крагујевчани су и то издржали. Кад се на Славији по ређало 14 младића и девојака на чијим су грудима била слога КРАГУЈЕВАЦ ТИТУ, народ их је најдуже поздрављао.

После митинга носиоци штафета из свих република кренули су према Дедињу. Пред зградом из је сачекала група Титових сарадника: Коча Поповић, Митар Бакић и други. Носиоци штафете тражили су погледом слављеника.

— Морао је важним послом у Загреб — објаснио им је Бакић.

Међутим, то није био крај. Сутрадан ујутру саопштено је да омладинци носиоци штафете путују специјалним авионом у Загреб. Из сваке републике, Југословенске народне армије и Трста по један представник, а из Крагујевца два младића и две девојке.

Јер, они су се први сетили.

(Према књизи „Дани младости“ Момчила Стефановића)

ДИКАН

и последње фррруке

ПАСОШ ЗА БАЛДОНИЈУ

Грађанима Независне Кнежевине Спољне Балдоније гарантовано је да у новој држави неће постојати порези, казне, војска, полицајци, лепо понашање и жене!

Расел Ерандел, милионер из Њујорка, био је луд за риболовом, па је сваки слободан тренутак проводио на пучини Атлантика задубљен у своје мреже и удице. Чак је купио и једно ненастањено острвце, у ствари стеновити грбен, изван канадских територијалних вода. На ње му је подигао омању зграду која је њему и његовим пријатељима рибарима служила када пођу у вишедневни лов на туне.

САМО ЗА РИБАРЕ

Једне хладне ноћи 1949. године ловио је Расел Ерандел туне у водама Нове Шкотске. Владало је велико невреме, тукла је ледена киша, па се дружина окупила око боце вина да се загреје. Разговарајући о свему и свачему а понајвише о догађајима из лова Ерандел је дошао на идеју, бурно поздрављену од свих, да на свом острву оснује Независну Кнежевину Спољну Балдонију коју ће настањивати искључиво ловци на туне. Декларација о независности потписана је на лицу места. Грађани новопечене државе прокламовали су право да пију, псују, лажу и коцкају се до миле воље. Такође им је написмено гарантовано да у Независној Кнежевини Спољној Балдо-

нији неће постојати порези, казне, војска, политичари, лепо понашање и жене.

КРАЉ РАСЕЛ

Чим се вратио у Вашингтон, Ерандел је и званично оверио прокламацију о независности коју су потписали и остали рибари. Он сам први пут се потписао на краљевски начин — РАСЕЛ Р (што значи краљ Расел). Захвално „становништво“ Балдоније доделило му је титулу Кнез над кнежевима. Еранделов ортак у послу Пирју Севој добио је звање Принц регент и Државни министар а један од рибара постављен је за Канцелара Кнежевине.

Ерандела, који је иначе био веома динамичан послован човек, толико је закупила његова „држава“ да је занемарио све остале активности. Он се свим жаром бацио на разраду „уставних и правних“ изчета Кнежевине Балдоније. Наручио је печате и грбове Балдоније, уписао у телефонски име-

ник Вашингтона „Представништво Кнежевине Спољне Балдоније“ па су га службеници Америчког министарства иностраних послова аутоматски ставили на листу дипломатских представништава акредитованих у Сједињеним Америчким Државама.

НАЈМАЊЕ 6 ЗВЕЗДИЦА

Одушевљен развојем догађаја Ерандел је штампао Устав Кнежевине Балдоније и украсио га мноштвом трака и бројним печатима од воска. Уставом је себи задржао сва владарска права али је, ради „добрих међусуседских односа“, изјавио да у потпуности признаје канадске законе. У последњем члану Устава стајало је да грађани Балдоније могу бити само принчеви или адмирал са најмање шест звездица.

Да би све било у стилу, Еранделов рибарски бродић свечано је проглашен адми-

ралским бродом Кнежевине. Затим је „краљ“ подарио држављанство Кнежевине Балдоније члановима неколико рибарских друштава и одмах их произвео у кнежевске адмирале са шест звездица. Неким својим пријатељима рибарима доделио је принчевске титуле.

А онда је Расел Ерандел сасвим изгубио главу и на очајање своје трезвене породице наредио да га сви ословљавају са „Ваше величанство“. Захваљујући толиком труду Кнежевина Балдонија почела је сасвим да личи на праву суверену државу — бар на папиру. Штампани су и балдонијски пасоши и извршене су и све припреме за ковање новца.

Игру је прихватила и канадска штампа схвативши да се ради о шали високог стила. Новине су Балдонији направиле невиђену рекламу али су довеле и до велике збрке. Наиме, европски листови пренели су чланке канадских новинара сматрајући да се ради о озбиљној ствари. Многи угледни листови из читавог света пожурили су да у Балдонију пошаљу своје акредитоване дописнике!

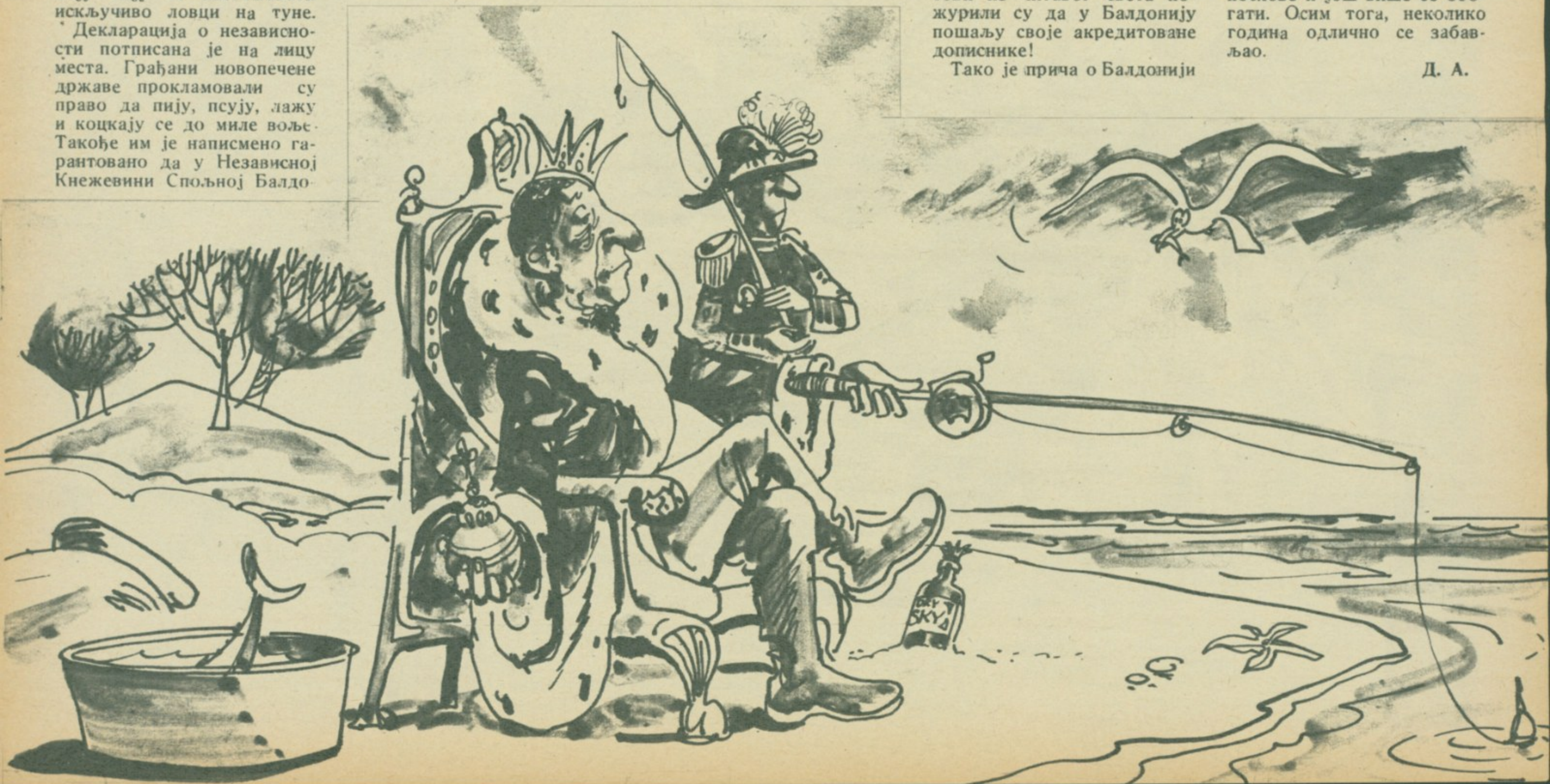
Тако је прича о Балдонији

стигла и до Москве. Октобра 1952. године совјетске новине „Литературнаја газета“ објавиле су подужи чланак у коме су оштро нападе „владајућу клику Кнежевине Спољне Балдоније“ оптужујући „краља Расела“ да својим назадним Уставом доводи „радно становништво Балдоније у положај дивљака“.

ПРЕКИД ДИПЛОМАТСКИХ ОДНОСА

„Краљ Расел“ муњевито је реаговао. Топећи се од среће због успеле шале одмах је совјетској амбасади упутио ноту у којој је запретио прекидом ионако непостојећих дипломатских односа између Совјетског Савеза и Балдоније — уколико не добије одговарајуће извињење. Није познато да ли је жељено извињење и стигло али је популарност Балдоније још више порасла. Спретни Ерандел умео је то да искористи за своје послове и још више се обогати. Осим тога, неколико година одлично се забављао.

Д. А.

ИСТОРИЈА НАШЕГ СВЕТА

ГЕРМАНИ

19

РАЗОРЕНА АКВИЛЕЈА — Није познато шта је навело германска племена да пређу одбрамбени лимес и продру у Италију 67. године. Германи су се кретали у великим колонама водећи са собом жене, децу и старце. Као прво напали су утврђени град Аквилеју, опустошили је и стигли до реке Пијаве. Римљанима је требало читавих 8 година да Германе потисну назад, изван својих граница. Године 175. Рим је, да би обезбедио мир, морао са опасним германским народом да успостави добре суседске односе.

20

ПРВИ ГРАДОВИ — Тако су се Германи, после вековних лутања, зауставили на једној територији и одвикли од номадског живота. Постепено су научили да обрађују земљу, гаје стоку, основали су прве гра-

22

ВАНДАЛИ — Међу германским племенима која су се ујединила с Римом били су и Вандали који су својевремено у централну Европу дошли са обала Балтичког мора и реке Висле. Године 406. Вандали су се померили према западу, утврдили се на Рајни и упали у франачку Галију. Читаве 2 године пустошили су Вандали Галију разарајући све што би им дошло под руку. Затим су прешли Пиринеје и зауставили се на Иберијском полуострву. Име **вандали** и данас је симбол дивљаштва, рушења и разарања.

23

ЛАНГОБАРДИ — Били су убеђени да су од свих германских племена баш они миљеници бога Одина кога су нарочито поштовали. Године 568. ово племе, пореклом из мађарске низије, упало је у северну Италију,

Цар Карло Велики

дове. Додир са цивилизованим народима учинио је своје — Германи су прерасли племенску фазу и постали прави народ. Али, дошло је до сеобе народа, племена са Истока наваљивала су на западну Европу и територија Римског царства опет је за Германе постала велики изазов.

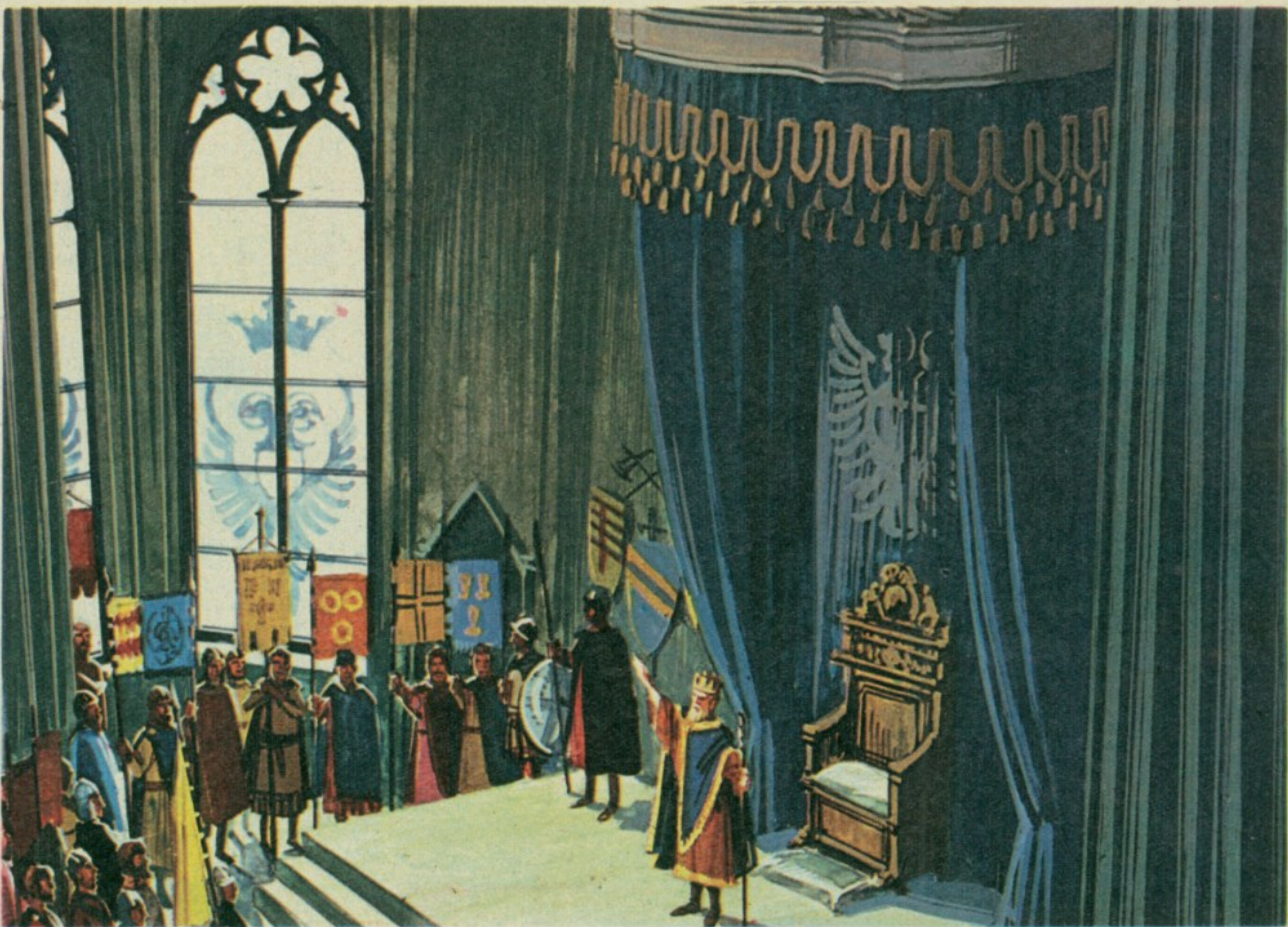

21

РИМСКО ДРЖАВЉАНСТВО — Римско царство, притиснуто са свих страна од варварских племена, морало је са неким од њих да склопи савез. У том периоду, између III и V века, многи Германи добили су римско држављанство. Оно им је отворило пут у Шпанију, Италију па чак и у Африку. У Италију су први стигли Маркомани, Ермондури и Квази. Они су времеом прихватили римске обичаје, законе и културу, окружили се луксузом и занемарили своју некадашњу надалеко чувену и опасну ратничку вештину.

опљачкало Аквилеју и Падову а њихов вођа Албоин утврдио је у Павији своју престоницу. Тај део Италије зове се и данас по њима Ломбардија. Лангобарди нису били савезници Рима већ освајачи али су се посредством папа помирили с Римом и примили хришћанство.

24

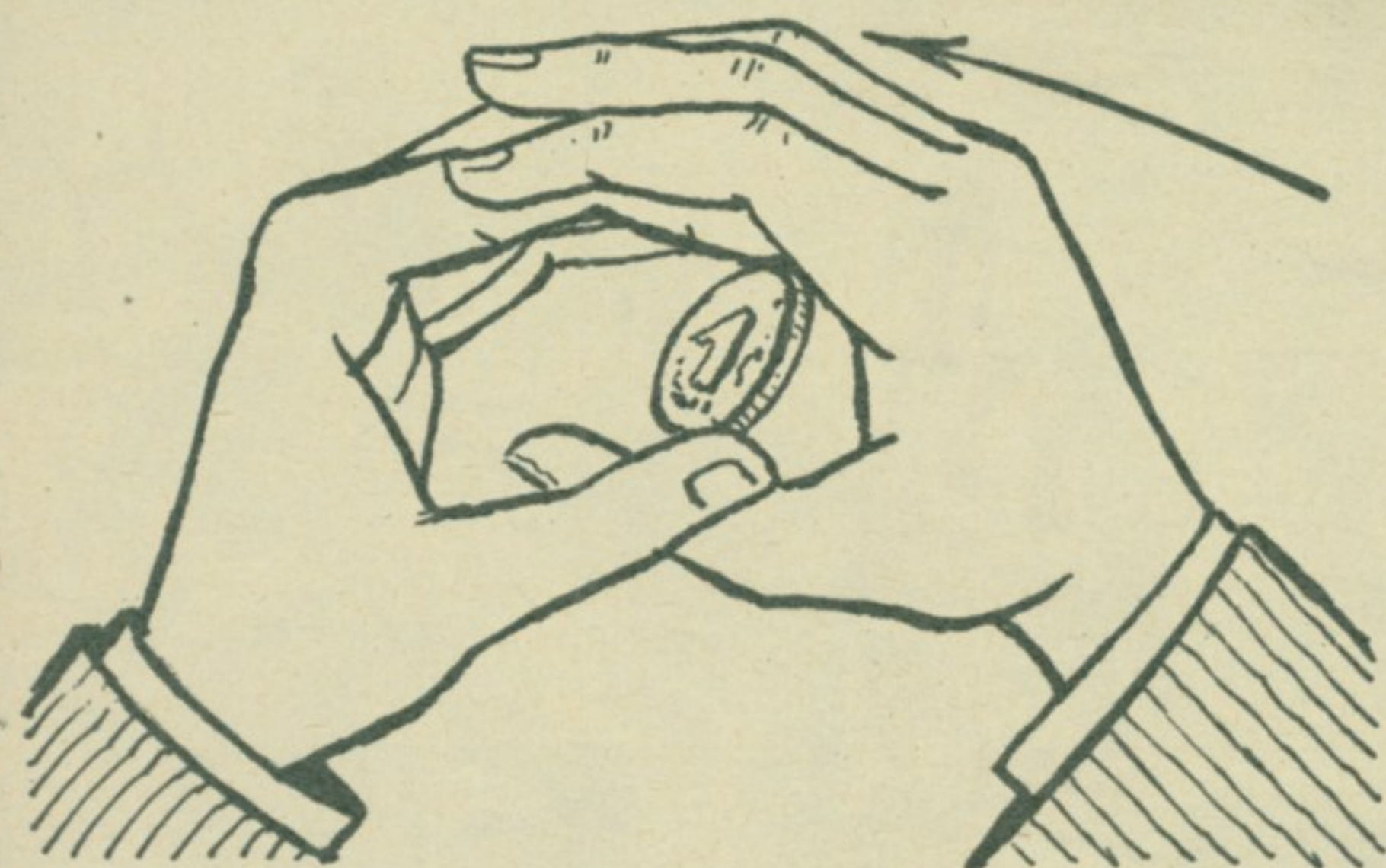
НОВО ЦАРСТВО — До коначног уједињења Германа дошло је тек под Карлом Великим, краљем Франака. Он је ујединио сва германска племена и добар део хришћанског запада. Када је уочи Божића 800. године у Цркви светог Петра у Риму примио царску круну из руку папе Лава III, налазио се на челу обновљеног Западног римског царства које је пропало још 476. године. Германска племена постала су коначно и заувек један народ, под једним царем, а ера варварства остала је давна прошлост и успомена.

ХОКУС • ПОКУС

ЧВОР

Парче канапа дужине око пола метра стави на сто и затражи од другова да га ухвате обема рукама и, не пуштајући крајеве, вежу у чвор. Видећеш како се беспомоћно заплићу јер, колико год да покушавају, никад неће моћи да га вежу а да не пусте бар један крај. Ти им најзад покажи како то да учине: прекрсти руке, као што се види на слици, нагни се над канап и узми га за крајеве. Затим раздвоји руке и — чвор је везан!

НОВЧИЋ КОЈИ НЕСТАЈЕ

Покажи присутнима да између палца и кажипрста леве руке држиш новчић. Затим га спусти у десну и брзо затвори шаку. Пошто изговориш „чаробне“ речи, отвори шаку и — новчић је нестао!

Ствар је у томе да новчић уопште није доспео у твоју десну руку! Приликом премештања, десну руку треба да наместиш тако да сакрије отвор леве са новчићем (слика 1). Тада, уместо да га узмеш у десну, неопажено испусти новчић у леву шаку (слика 2). Док сви буду пажљиво посматрали твоју десну шаку, левом неприметно спусти новчић у џеп. Овај трик мораш добро увежбати пре него што га прикажеш.

КУДА С НОСЕМ?

Затај својим гостима један мали проблем: упитај их да ли неко може да попије воду из чаше а да не гурне у њу нос. Вероватно се нико неће досетити како то да изведе иако је сасвим једноставно (види слику). Кад им покажеш, твоји гости ће се насмејати и покушати да учине исто, али ће неколико пута просути воду пре него што им пође за руком.

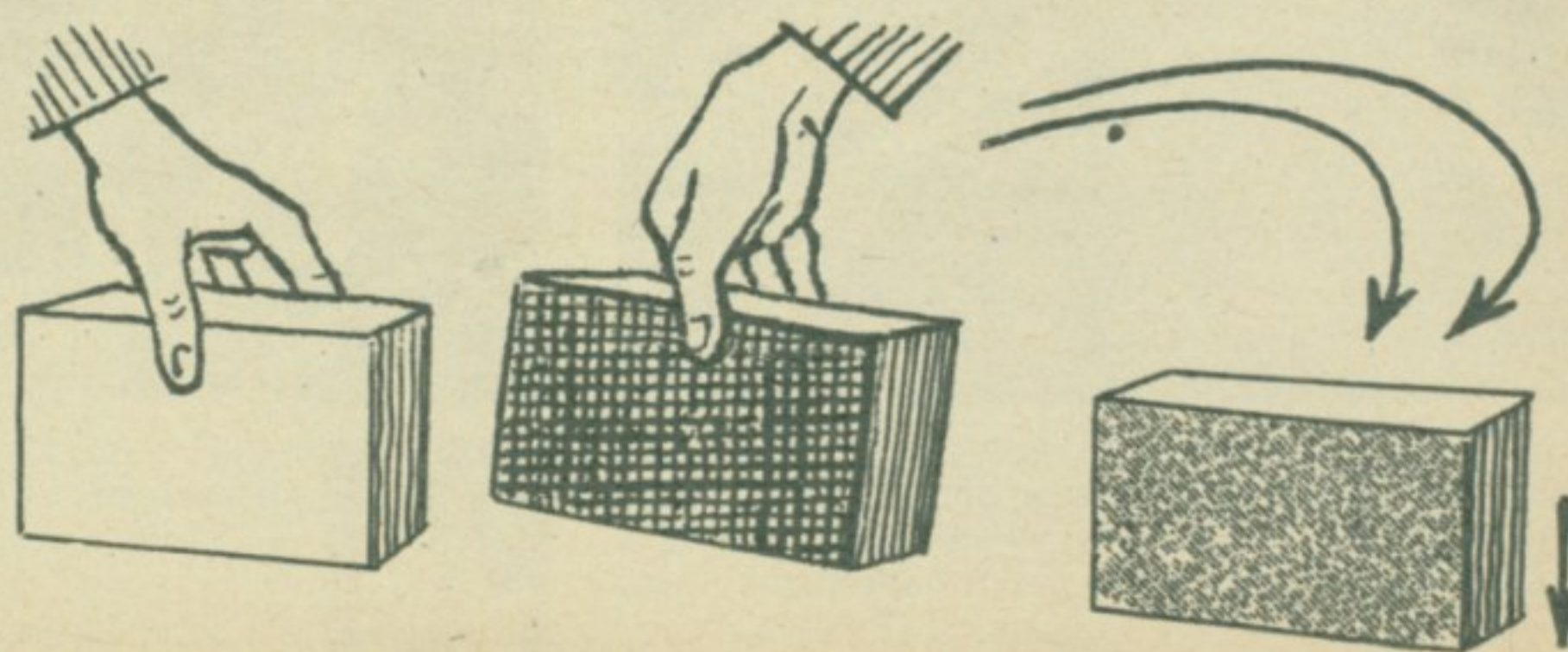
ЖОНГЛИРАЊЕ С КУТИЈАМА

За извођење ове вештине потребне су ти три картонске кутије (сам изабери величину која ти одговара). Да би се разликовале најбоље је да их обојиш: нека једна, на пример, буде црвена, друга плава, а трећа зелена. Сада узми у сваку руку по једну кутију и њима притисни трећу у средини, као на слици 1. Можда си већ погодио шта долази даље. Треба да изненада испустиш једну од кутија са стране и слободном руком узмеш ону у средини (слика 2). Затим, хитрим покретима руку, са две кутије које држиш треба да ухватиш у ваздуху ону коју си

испустио. Тако ће ти се у рукама поново наћи три кутије, само у измењеном редоследу. Ово треба да изведеш тако брзо да се не види како су кутије измениле места.

Најбоље је да увежбавање почнеш тако што ћеш испуштати средњу кутију и покушавати да је ухватиш. Када у овом стекнеш довољно сигурности, можеш почети са сложенијим покретима, најпре са једном руком а онда са обема. Биће занимљив приказ кад кутије у твојим рукама буду брзо, у уједначеном ритму мењале места.

шума

планина

путовање

САОБРАЋАЈНА СРЕДСТВА

ЖЕЛЕЗНИЦА

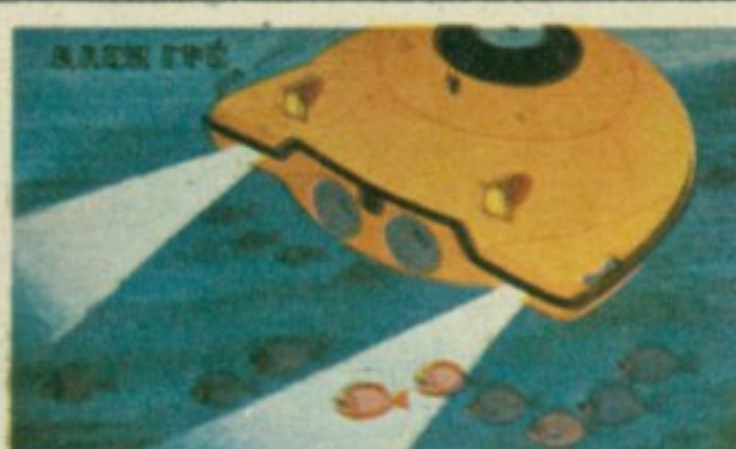
авиони

бродови

море

У МОРСКИМ
ДУБИНАМА

телевизија

ПРИЧЕ О ДЕЦИ И АУТОМОБИЛИМА

СЛИКОВНИЦЕ ЗА УЧЕЊЕ И РАЗОНОДУ

АВИОНИ — БРОДОВИ — МОРЕ — ШУМЕ — ПЛАНИНЕ — ВОЗОВИ — ПУТОВАЊЕ — У МОРСКИМ ДУБИНАМА — ТЕЛЕВИЗИЈА — НАСЛОВИ СУ ЛЕПО ИЛУСТРОВАНИХ КЊИГА ПОЗНАТОГ ФРАНЦУСКОГ ИЛУСТРАТОРА И ПИСЦА АЛЕНА ГРЕА КОЈЕ МЛАДОГ ЧИТАОЦА УПУЋУЈУ У НОВА ЗНАЊА. ЈУГОСЛОВЕНСКО ИЗДАЊЕ ПРИЛАГОЂЕНО ЈЕ ПОТРЕБАМА НАШИХ УЧЕНИКА.

СПЕЦИЈАЛНИ ПОПУСТ ЗА ЧИТАОЦЕ ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА

1. Комплет „Сликовнице за учење и разоноду” (9 књига) — цена у књижари је 63 дин. Читаоци Политикиног забавника добијају комплет за 55 дин.
2. Комплет „Приче о деци и аутомобилима” (6 књига) — цена у књижари је 18 дин. а читаоци Политикиног забавника добијају комплет за 15 дин.
На наруџбеници заокружи комплет који желиш да купиш. Књиге ћеш добити одмах преко поште и платити поштару кад их донесе (поузећем).
Наружбеницу попуни, налепи на дописницу и пошаљи на адресу: „ВУК КАРАЦИЋ”, 11001 Београд, Краљевића Марка 9.

ИП „ВУК КАРАЦИЋ”
11001 Београд, Краљевића Марка 9
НАРУЏБЕНИЦА

Овим неопозиво купујем:

1. „Сликовнице за учење и разоноду” по цени од 55 дин.
2. „Приче о деци и аутомобилима” по цени од 15 дин.

Укупан износ од _____ дин. платићу поштару кад ми донесе књиге (поузећем).

Купац _____

Улица и број _____

Пошт. број и место _____

(Датум) _____ (Потпис) _____

(У случају спора признајем надлежност II општинског суда у Београду)

У ПОТРАЗИ
ЗА
БЛАГОМ

ЧЕТИРИ КУТИЈИЦЕ ИЗ КОНГА

Пароброд „Елизабетвил“ од 12.000 тона превозио је и робу и путнике. Годинама је сасбраћао од обала Конга до луке Антверпен у Белгији. Тако је и једног септембарског дана 1917. године, у јеку I светског рата, кренуо на далек пут. Циљ му није био Антверпен већ Лондон пошто се белгијска лука налазила у рукама Немаца.

У бродским кабинама било је две стотине путника а у стовариштиме тоне каучука, кокосовог ораха и 10 тона слоноваче. На броду су се налазиле и четири кутијице осигуране на 100.000 тадашњих фунти стерлинга, односно око два и по милиона франака у злату а у њима најдрагоценији про извод белгијског Конга — дијаманти од укупно 13.000 карата! Тајна ових кутијица била је позната само капетану брода и његовом заменику који је командовао „Елизабетвилем“ јер је капетан био болестан.

КОБНА ПОРУКА

Брод се зауставио у Француској и у луци Ла Палис истоварен је кокосов орах а прездравели капетан поново се појавио на палуби и преузео команду. Следећа етапа, до Авра, била је мање безбедна — броду је саопштено да се подморничко дејство непријатеља појачава, нарочито око бретонских обала. „Елизабетвил“ је истина имао два топа од 75 милиметара али је ипак био лак плен. Зато су француске поморске власти издале наредбу двома својим торпиљеркама да прате брод.

Међутим, заповедник „Елизабетвила“ није желео „псечуваре“ и отпловио је у рано јутро, пре него што су му се придружиле торпиљерке. Када су заповедници ових бродова дознали шта се догодило, пошли су у потеру за „Елизабетвилем“.

али без успеха! Брод им је измакао.

„Елизабетвил“ је безбрижно наставио пловидбу. Нешто после поднева требало је да прође између острва Бел-Ила и полуострва Киберон. Тада је бродски радио-телеграфиста изненада доbio кратку поруку: „Прођите са спољне стране острва!“ Капетан брода одмах је послушао и не проверивши одакле порука долази. Убрзо се љуто покајао јер је баш за време обилажења острва „Елизабетвил“ доbio пун погодак непријатељског торпеда усред бродског трупа!

Од експлозије торпеда погинуло је 14 људи у машинском одељењу. Остали чланови посаде и путници имали су времена да се потрпају у чамце за спасавање. Убрзо затим угледали су једну подморницу како изроњава. Поклопац на торњу се отворио и указала су се два човека. Они су на рђавом француском језику с немачким акцентом упитали:

— У ком чамцу је капетан?

Пошто су добили одговор наставили су с питањима:

— Шта сте превозили?

— Кокосове орахе.

— Где су вам документа?

— Остала су у ковчегу у мојој кабини — одговорио је капетан.

За то време „Елизабетвил“ се нагињао на десни бок и лагано тонуо. Чим га је прогутало море, заронила је и подморница. За Немце је то била безначајна победа — потапање брода са тако обичним товаром! Убрзо затим стигла је помоћ са Бел-Ила и Лоријана и сви бродоломници су спасени. Догађај је убрзо пао у заборав јер се у оно ратно време на мору дешавало безброј сличних катастрофа...

После завршетка I светског рата, када су објављени званични извештаји, слупина потонулог „Елизабетвила“ постала је веома привлачна због дијаманата које је скривала. Тачно место где је брод потонуо ни-

је било тешко наћи: семафори три обалске станице у Арзику, Талију и Ер-Хесталику пратили су последње тренутке „Елизабетвила“. Координате које су дале ове три станице биле су лично задовољавајуће. Осим тога, један од бродоломника успео је да запамти позицију.

У ЛОВ НА ДИЈАМАНТЕ!

Упркос свему, зона у којој је ваљало трагати износила је око три квадратне морске миље. Дубина се кретала између 75 и 80 метара — гњурци су некако и могли да се спусте тако дубоко али би им рад због притиска био немогућ.

Тек 1926. године сетио се Ђеновљанин Ђовани Кваљија потонулих дијаманата. Ђовани Кваљија није био макар ко — он се одушевљено бавио спасавањем потонулог блага а нарочито га је прославило дуготрајно и стрпљиво вађење драгоцености с потонулог брода „Египат“. Кваљија је 1926. купио стари енглески минерологач „Магбет“ од 300 тона, прекрстио га у „Л'Артиљо“, што значи „Канџа“, и направио од њега истраживачки брод.

Кваљија је испробао и нов тип скафандера који је омогућавао рад на дубини од 100 метара без икакве опасности. Пошто је проба успела, основано је друштво „Сорима“, Соћета Рикупери, Маритими, односно Друштво за поморска спасавања и вађења са дна мора. Кваљија је постао доживотни председник овог друштва и добио искључиво право да тражи и вади олупине на дубини већој од 50 метара.

„У лов на дијаманте!“ гласила је лозинка изабране италијанске посаде од 19 морнара која је јуна 1928. кренула из Средоземног мора према Атлантику где се налазила олупина „Елизабетвила“. Када су стигли код Бел-Ила, главни гњурац Алберто Ђани изјавио је да ће

лике вредности. Кутије су биле умотане у обичан папир и везане простим канапом, адресе на њима измишљене а назначена вредност сасвим безначајна. Само је осигуравајуће друштво било упућено у њихову праву садржину и вредност. Тако се поступало и пре ових дијаманата а и после њих и све пошиљке увек су стизале у праве руке.

Италијански ловци на благо имали су прецизан план — требало је у скафандрима продри до олупине брода, ући у поштанско одељење и одатле извадити све поштанске вреће! У једној од њих биле су кутије с дијамантима! Све је било спремно само се чекало да Алберто Ђани и његова три гњурца зароне — „у лов на дијаманте!“

Прво роњење донело је и прво разочарење: уместо олупине брода Ђани је наишао на подводну хридину. Постало је очигледно да посао неће бити обављен за 48 сати како су се трагачи надали. Увече 26. јуна Ђани је поново заронио. На дубини од 75 метара наишао је на неку олупину, али није био сигуран да је то она права. Тек после телефон-

САМО ПАЖЉИВО!

Четири кутијице с баснословним благом које су утоварене у Конгу биле су стављене у поштанске вреће као обична поштанска пошиљка. Ово је био уобичајен начин слања предмета од ве-

ског разговора са „Артиљом“, пошто је упоредио податке, Бани је схватио да се налази на командном мосту „Елизабетвила“!

ИСПЛАЋЕНА ОДШТЕТА

После краћег маневрисања Бани је дошао до дела брода изнад поштанског одељења. Било је неопходно експлозивом уклонити гвожђу рију која је спречавала улаз у поштанско одељење и у њега ући, али тако да експлозије ништа не оштете. Све поштанске вреће морале су остати нетакнуте! И најмања експлозија разбацила би дијаманте на све стране и нико жив више не

би могао да их нађе. Бани и његови помоћници били су одлични рониоци и искусни подводни минери. Они су све предвидели и прорачунали.

Радови су се одужили и због невремена и због разних других тешкоћа. Листови читаве Европе редовно су обавештавали своје читаоце о напредовању радова и непредвиђеним компликацијама које су искрсавале. А онда је једног јутро дана свет сазнао да је уклоњена и последња препрека — улаз у поштанско одељење „Елизабетвила“ био је слободан! Бани је заронио и одушевљено јавио телефоном:

— Видим сандук! Покушаћу да изнесем један!

Изнети сандук са дубине од 70 метара у гломазном и несавитљивом скафантеру

Када је сазнао горку истину, вођа експедиције Ђовани Квалија није се усудио да је саопшти својој посади. Ђурци су наставили да трагају

био је прави подвиг. Бани је уз натчовечанске напоре успео да ишчупа један омањи сандук и изнесе га на палубу „Артиља“. Ту је сандук отворен. А унутра... све поовке које постоје у италијанском језику нису биле довољне да дају одушке бесу и очајању ловаца на благо... унутра су била ђулад, односно гранате за 75-

-милиметарске бродске топове!

Никоме није било јасно због чега је заповедник „Елизабетвила“ од поштанског дела на свом броду направио барутану!? Сандуци су вађени и отварани један по један и у свима су се налазиле само топовске гранате. Одважна екипа, међутим није капитулирала после овог првог разочарења. Да су се дијаманти налазили на броду било је ван сваке сумње јер је после потапања „Елизабетвила“ осигуравајуће друштво одмах исплатило своту од 100.000 фунти на име одштете за изгубљене драгуље.

Ален Терм ступио је у контакт са тим осигуравајућим друштвом и оно му је потврдило да су се дијаманти заиста налазили у једној од поштанских врећа. Терм је отишао у Антверпен да би се састао са директорима Конгоанске компаније за експлоатацију дијаманата. Ту је сазнао да је капетану „Елизабетвила“ било наређено да дијаманте стави у свој званични капетански ковчег.

У БОЛНИЧКОМ ОДЕЉЕЊУ

На жалост, капетан није могао да потврди да ли је поступио по наређењу јер га одавно није било међу живима. Остао је још трачак наде да о томе нешто зна некадашњи капетанов заменик, сада директор једне фабрике уља у Конгу. Са тим човеком обављен је каблограмски разговор и ево шта је он рекао:

— Када сам преузео команду, сазнао сам и шифру капетановог ковчега који је био нека врста покретног сефа. На жалост, нисам је запамтио. Када сам ипак покушао да отворим ковчег и у њега ставим дијаманте, покварио сам систем непажљивим руковањем. Због тога сам вреће с дијамантима ставио с осталим поштанским пошиљкама. Како је поштанско одељење, због рата, претворено у складиште муниције, пошта је смештена у бивше болничко одељење! Ту треба да тражите дијаманте!

Када је ово чуо, Ален Терм само што није пао у несвест — болничко одељење било је разровано експлозијама! Никоме није падало на памет да га чува у журби да се раскрчи пут до поштанског одељења!

Чим се вратио, Терм је Квалији саопштио непријатну вест. Сада је било најважније установити шта је остало од болничког оде-

љења. Терм и Квалија договорили су се да ђурцима и морнарима не кажу ништа како их не би деморалисали. Ови су и даље мирно радили и најзад су нашли и капетанов ковчег. Предали су га Квалији који никако није хтео да га отвара,

ТАЈНА КАПЕТАНОВОГ КОВЧЕГА

Ускоро је постало сасвим јасно шта се догодило с дијамантима јер су ђурци пронашли делове неке дебеле тканине, по свој прилици поштанске вреће. Експлозије које су имале да рашчисте пролаз до просторије за пошту поцепале су вреће а њихову садржину расуле на све стране! Дијаманти су се разлетели свуда унаоколо и никаква сила овога света није их више могла наћи.

Тек тада је Квалија одлучио да отвори капетанов ковчег гајећи у срцу бедну трунку наде да ће у њему можда ипак наћи благо. Овај покретни сеф није било лако отворити, одолевао је чак и ударцима пијука и попустио је тек под бургијом главног бродског ложаца.

Посада је као скамењена гледала у ковчег. Дописник „Тајмса“ Дејвид Скот, једини новинар који је имао приступ на брод, први се снашао и Квалији додао мали пакетић запечаћен црвеним воском који је лежао у углу ковчега. Квалији је заиграло срце јер се понадао да је прича о дијамантима у болничком одељењу измишљотина капетановог заменика и да су драгуљи ипак ту.

Пакетић је распечаћен. У њему су се налазиле 4 енглеске фунте, 1871 белгијски франак и 65 сантима! А дијаманти су лежали око олупине брода, у песку, муљу и алгама!

Али, Квалија се сетио нечега другог — „Елизабетвил“ је преносио и слонову кост! Када већ није нашао дијаманте, ни слонова кост није била за бацања! Ђурци су још на почетку потраге упецали једну дивну слоновску кљову. Лов на слононачу је настављен и уз велике напоре који су трајали читавог лета 1928. године извађено је са „Елизабетвила“ равно 10 тона слононаче којој ништа није сметало једанаестогодишње купање у мору. Ових 10 тона слонове кости једва је подмирило прошкове Квалијине експедиције. Д. Е.

ЦРНА БРАДА И ИНДИЈАНЦИ

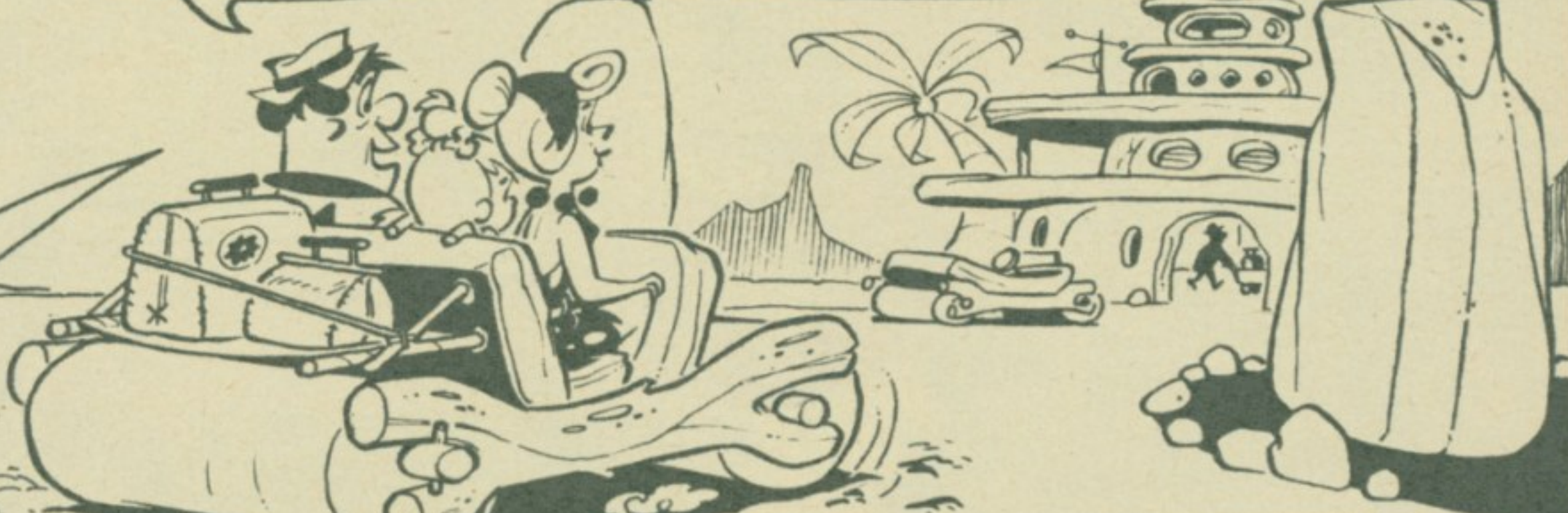

ПОРОДИЦА КРЕМЕНКО

ТЕШКО МИ ЈЕ
ШТО ВАС
ОСТАВЉАМ...
АЛИ
ПОСАО ЈЕ
ПОСАО!

КАМЕНКОВАЧКИ
АЕРОДРОМ

НАПИСАО САМ
ШТА СВЕ ТРЕБА
ДА РАДИТЕ
ДОК ЈА НИСАМ
ТУ!

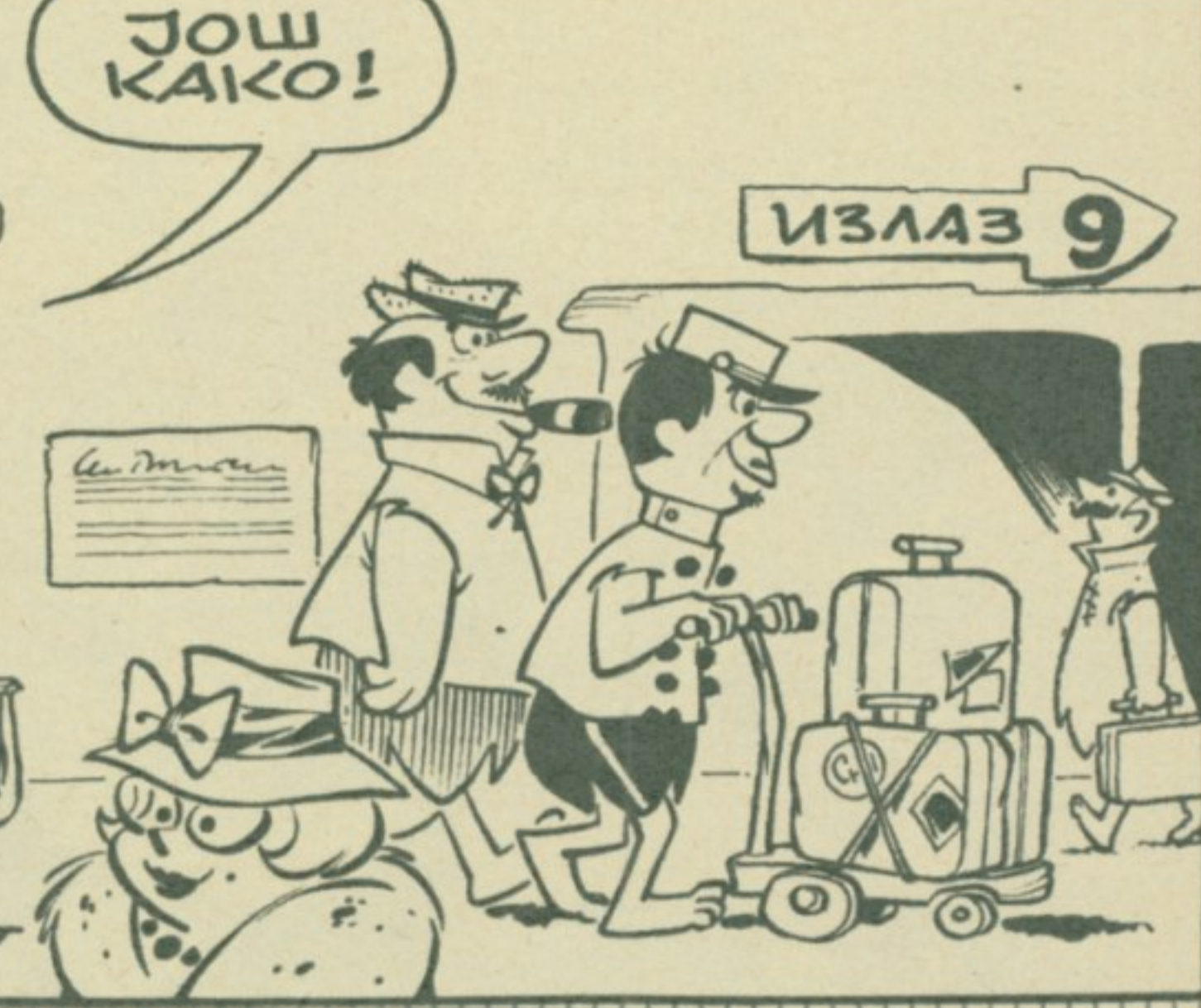

КАКО ЂЕМО
ИЗДРЖАТИ
ПУНА ДВА
ДНА БЕЗ
ТАТЕ?

ЗАР ТЕ НЕ
УЗБУЂУЈЕ
ЈЕДАН
ОВАКО
МОДЕРАН
АЕРОДРОМ,
ФРЕДЕ?

ЈОШ
КАКО!

ИЗЛАЗ 9

САЧЕКАЋЕМО ТЕ
ДОК КУПИШ
КАРТУ!

ДОБРО!

НИЈЕ МИ ЧУДО
ШТО ЈЕ ТАТА
УЗБУЂЕН
ЗБОГ
ЛЕТА!

БАШ ИМАМ СРЕЋУ!
ДОБИО САМ
ПОСЛЕДЊУ
КАРТУ
ПРВЕ
КЛАСЕ!

САД
МИ ЈЕ
ЛАКШЕ!

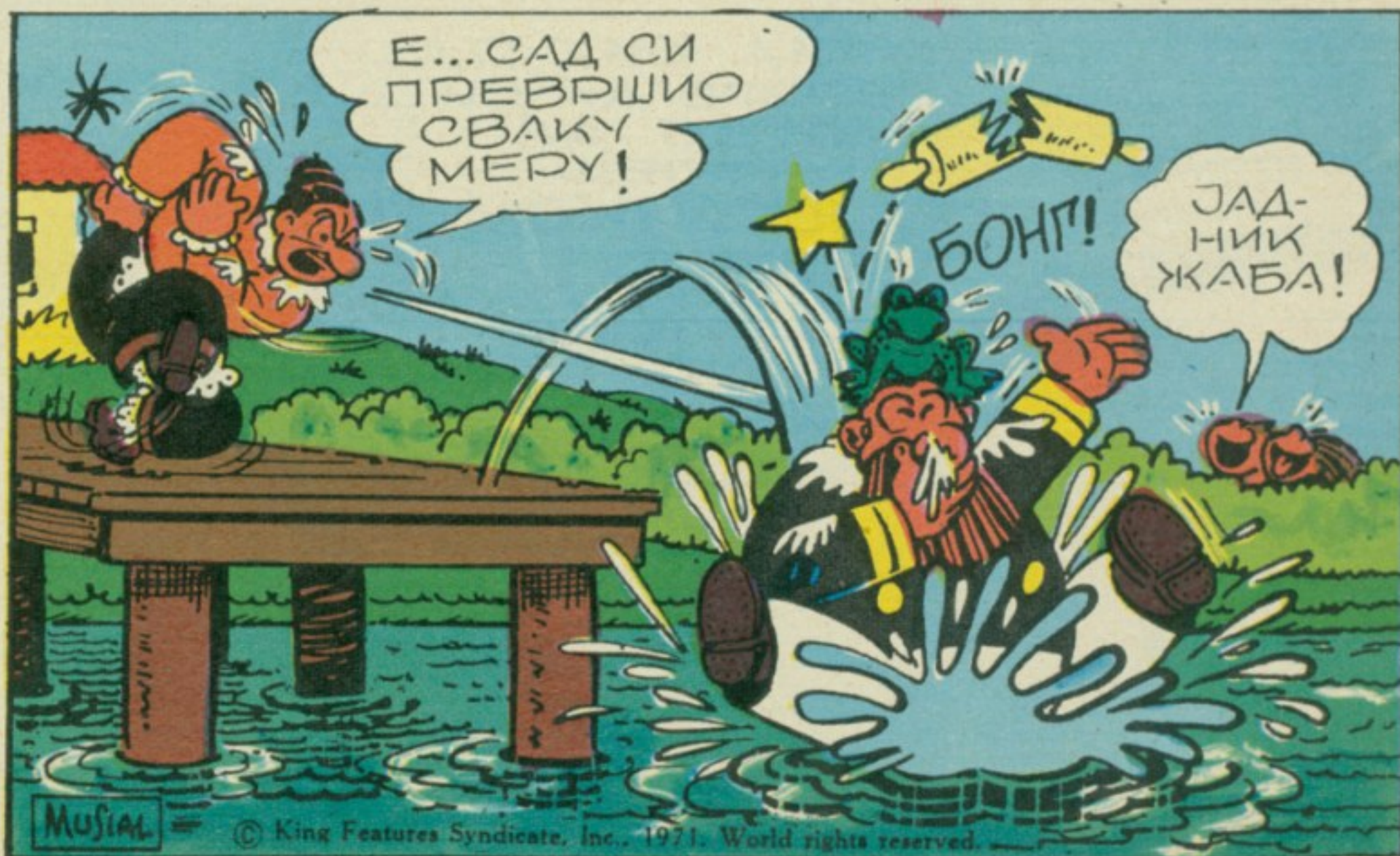

УМРЛА БИХ ОД
БРИГЕ ДА СИ
МОРАО ДА
ПУТУЈЕШ
ТУРИСТИЧКОМ
КЛАСОМ!

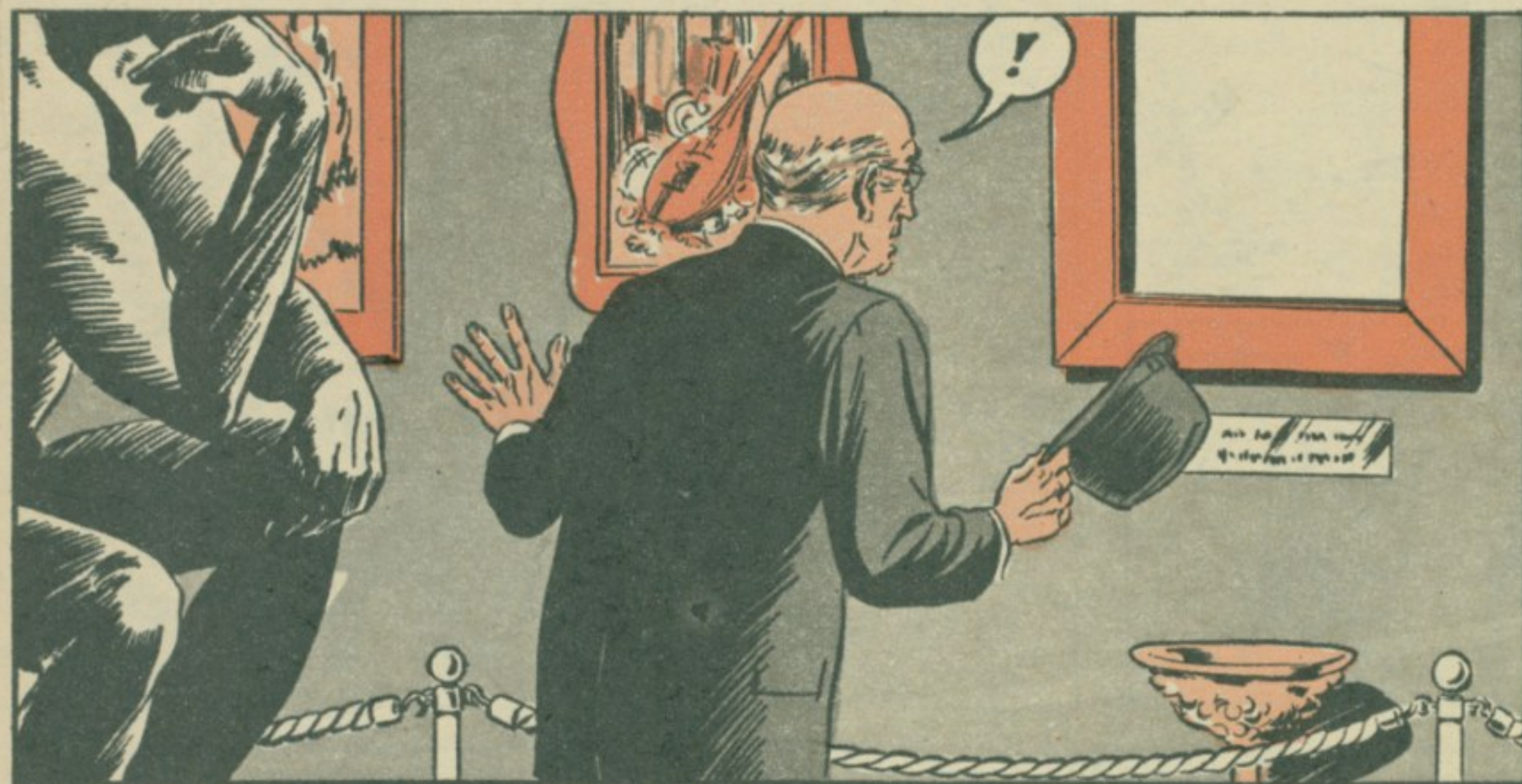
ПРВА
КЛАСА

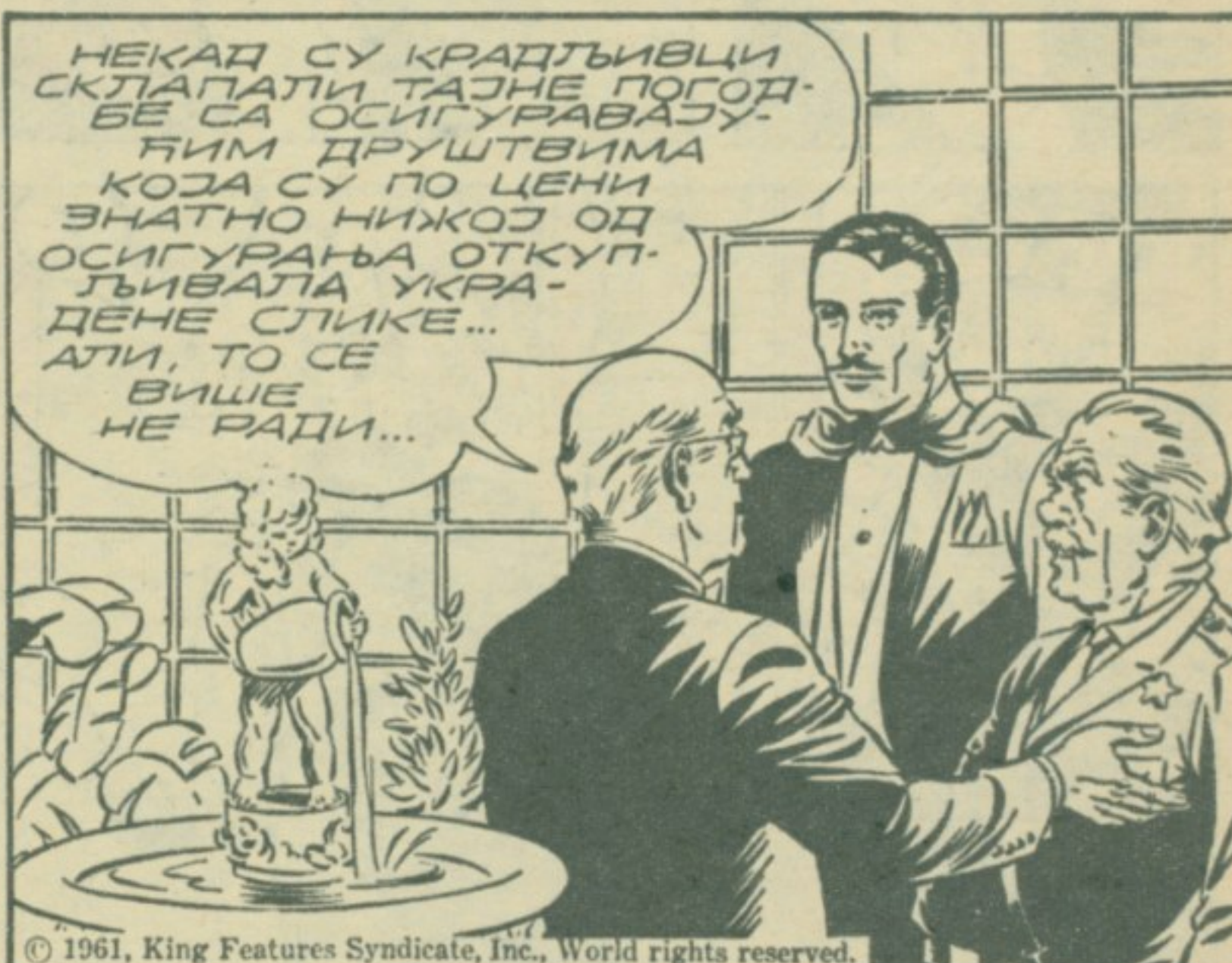
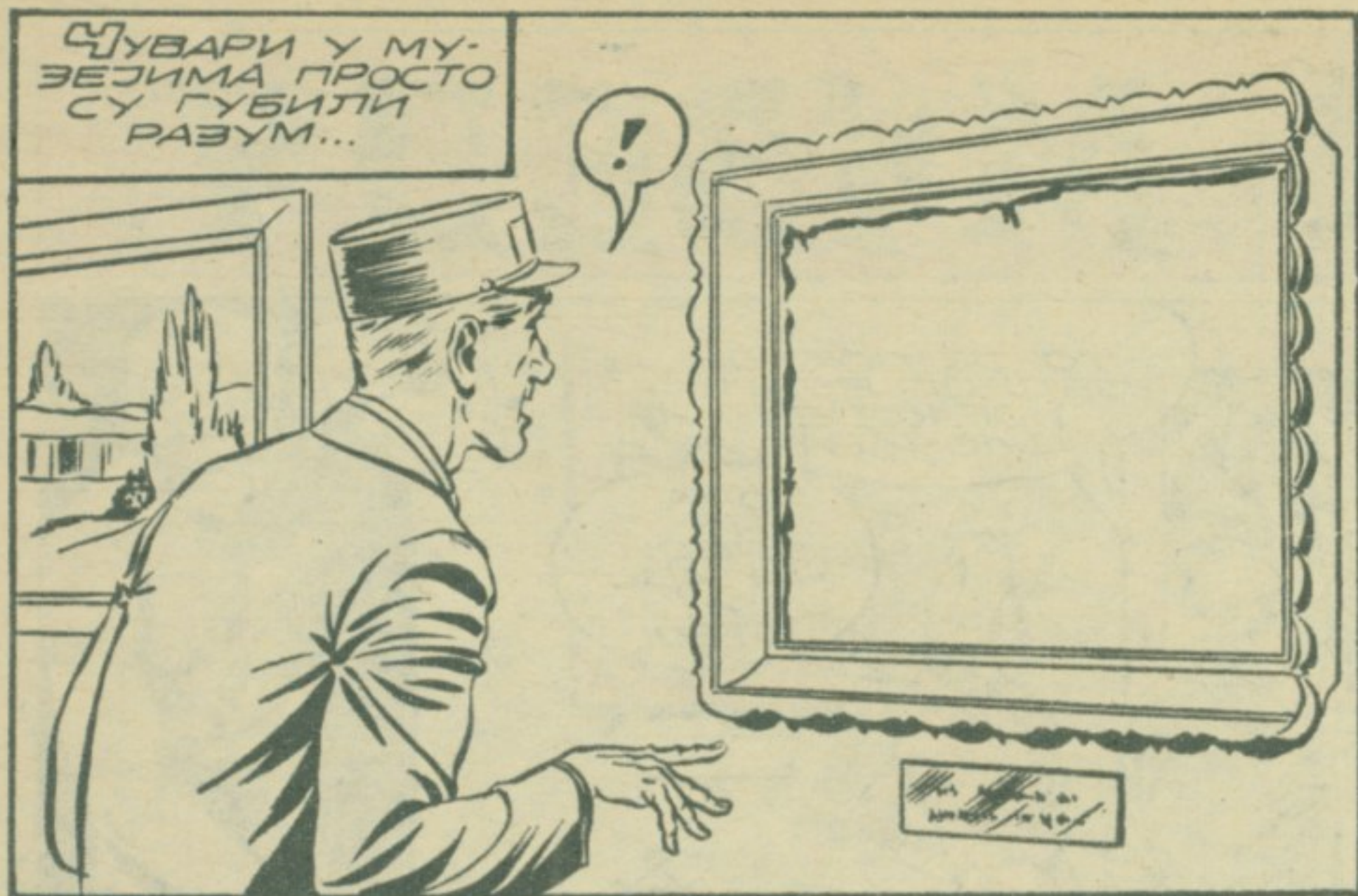
ТУРИСТИЧКА
КЛАСА

МАНДРАК: КРАЂА Ч МУЗЕЈУ

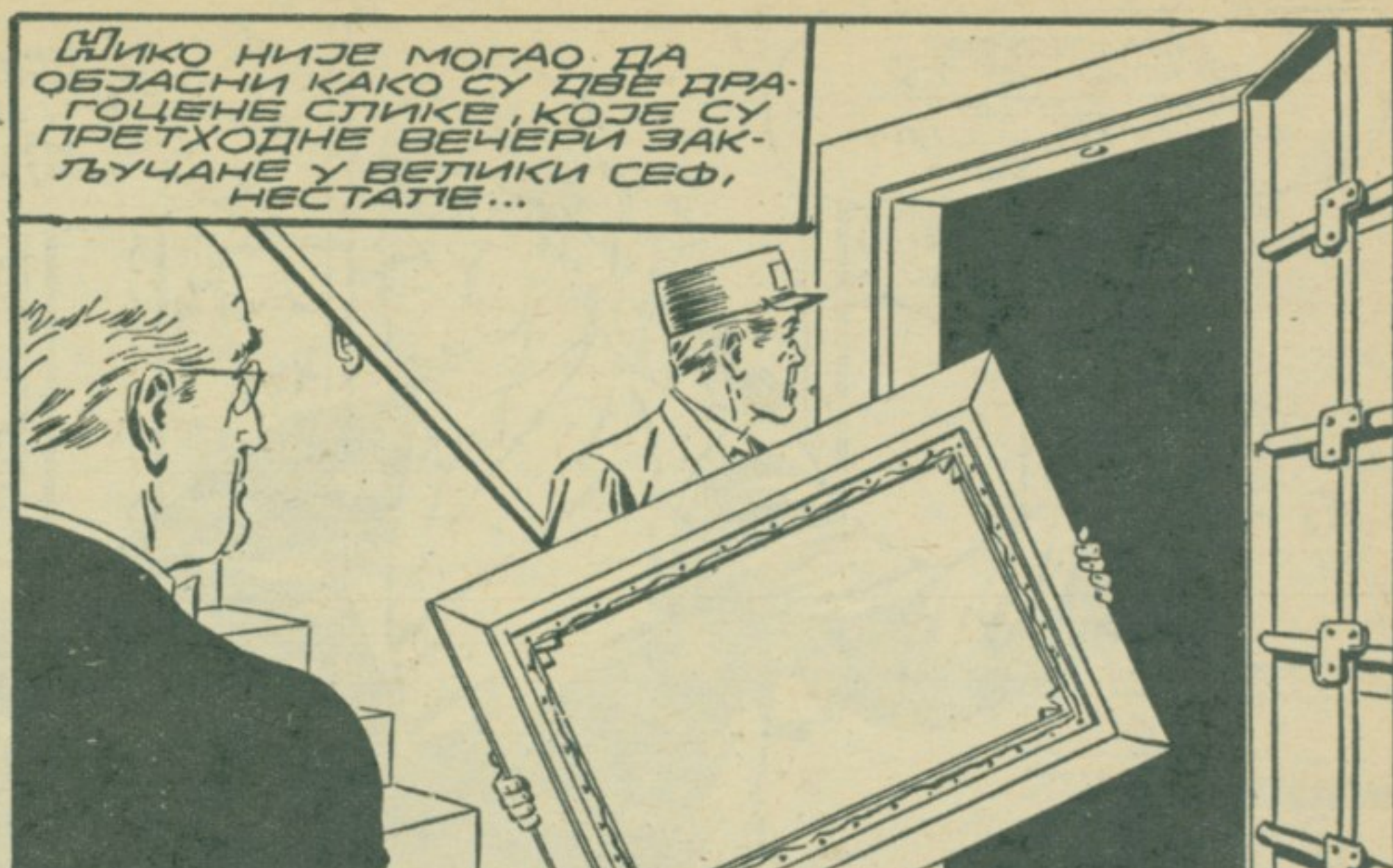
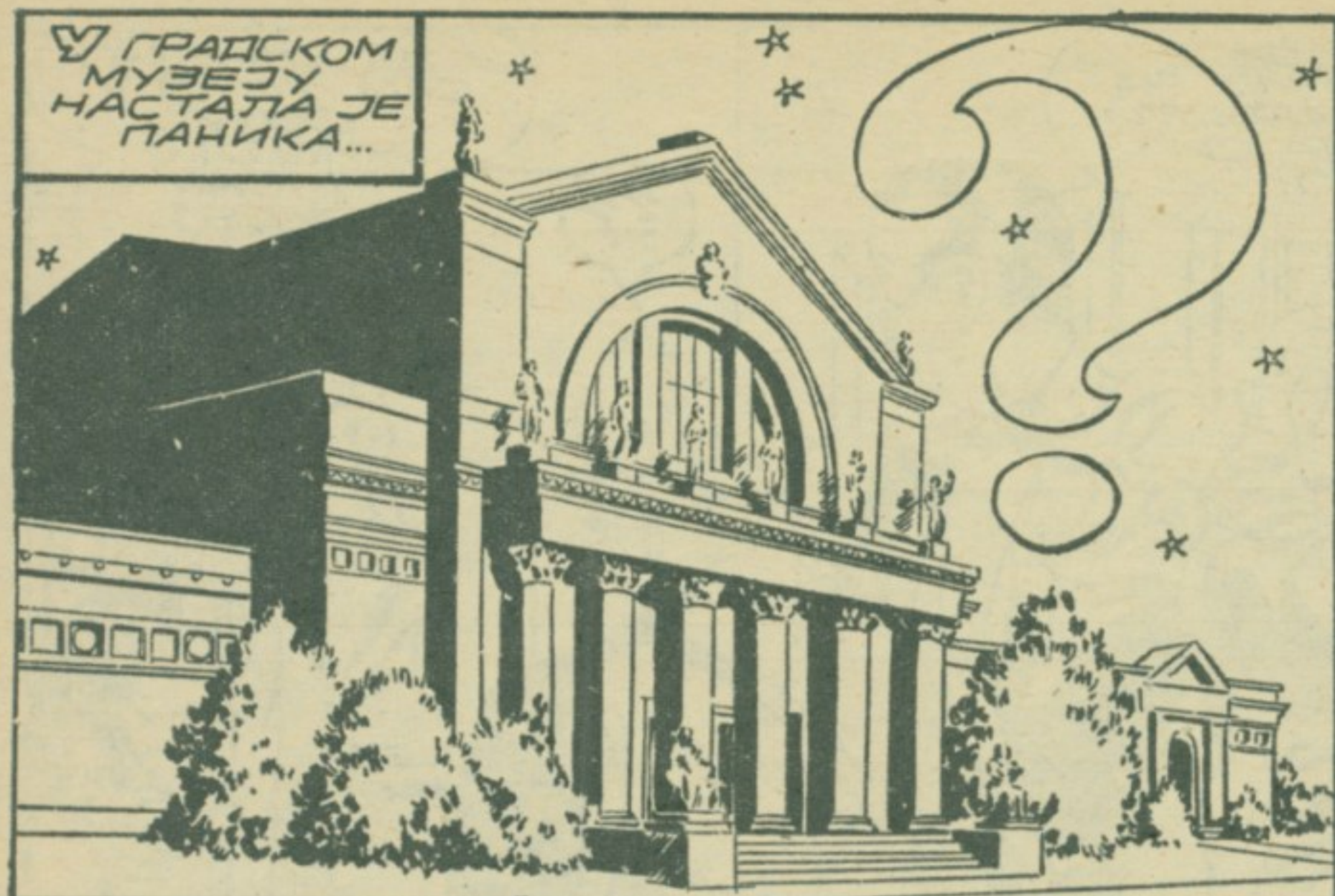

© 1961, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

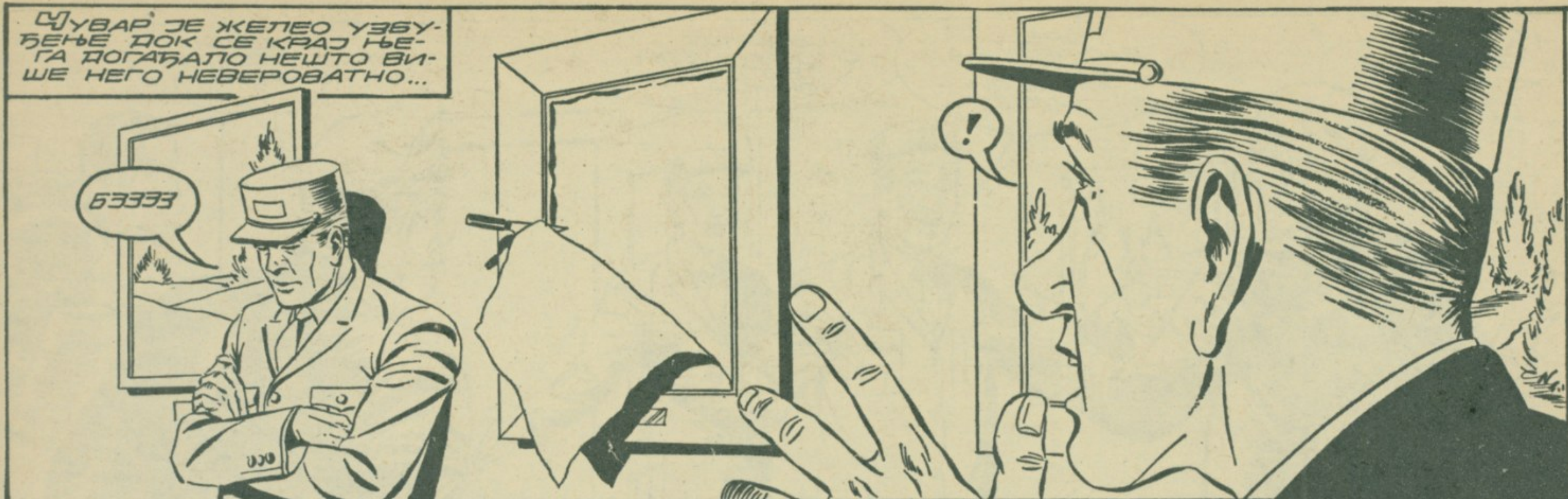

ЧУВАР ЈЕ ЖЕЛЕО УЗБУ-
ЂЕЊЕ ДОК СЕ КРАЈ ЊЕ-
ГА ДОГАЂАЛО НЕШТО ВИ-
ШЕ НЕГО НЕВЕРОВАТНО...

ХЕЈ!

ПРИВИЂА
ЛИ НАМ
СЕ?

САМ НОЖ КРЕТАО
СЕ КРОЗ ВАЗДУХ...

...САМО ПЛАТНО
ЗАВИЛО СЕ У
РОТНУ...

ПЛАТНО ЈЕ
НАЈЕДНОМ
НЕСТАЛО А У
ВАЗДУХУ СЕ,
НИ ИЗ ЧЕГА,
СТВОРИЛА
НИСКА
ПЕРЛИ...

© King Features Syndicate, Inc., 1962. World rights reserved.

ЗА ТО ВРЕМЕ...

НЕ СХВАТАМ...
ДО ЧЕГА
ВАС ЈЕ
ДОВЕЛА
ВАША
АНАЛИЗА...

МИСАО МИ
НИЈЕ БАШ
ПОТПУНО
ЈАСНА...

ПУФ
ПУФ
ПУФ

ШТА
ЈЕ?

ЈА...
МИ...
ОВАЈ...

ШТА
МУЦАШ?
ШТА
СИ
ХТЕО...
ГОВО-
РИ!?

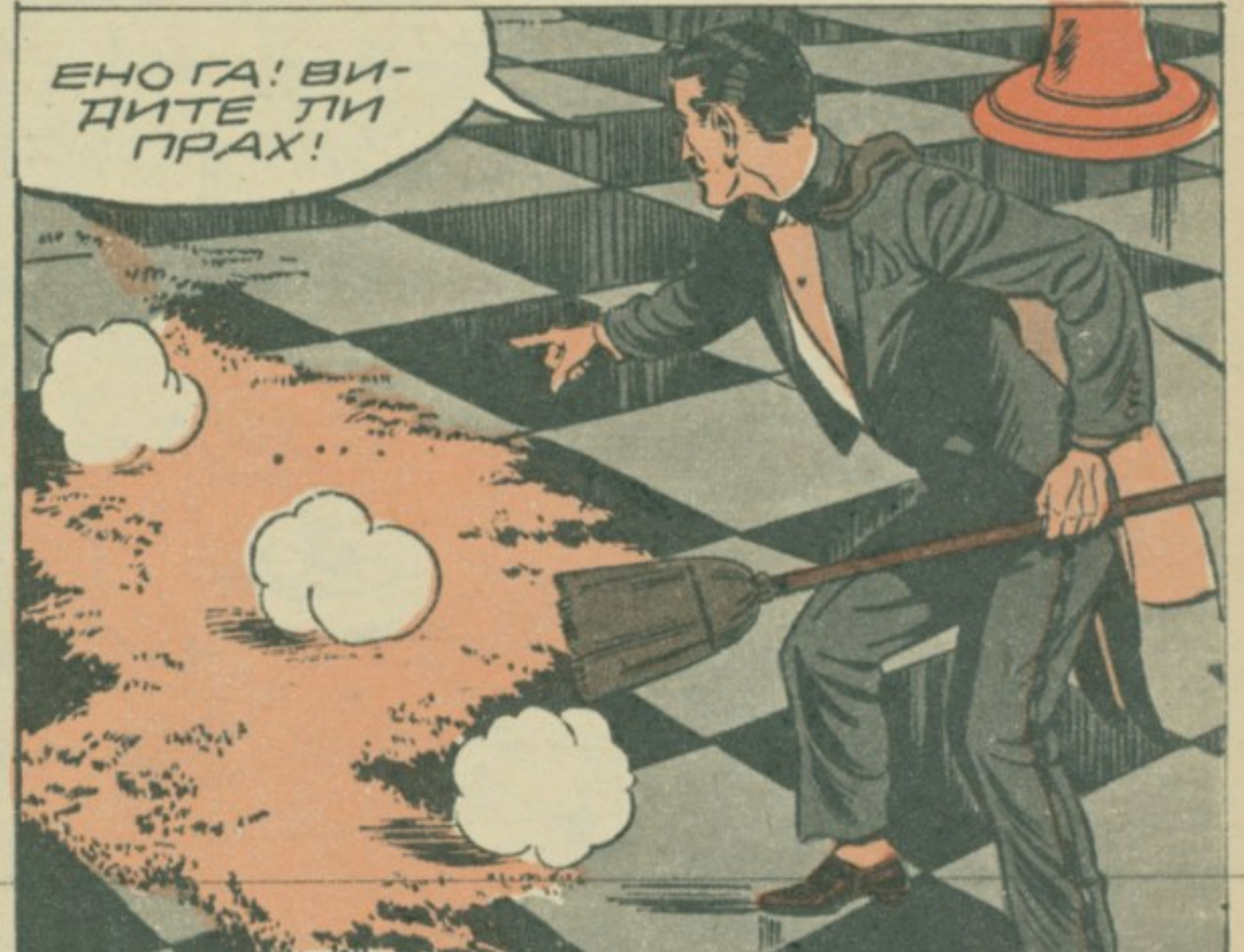

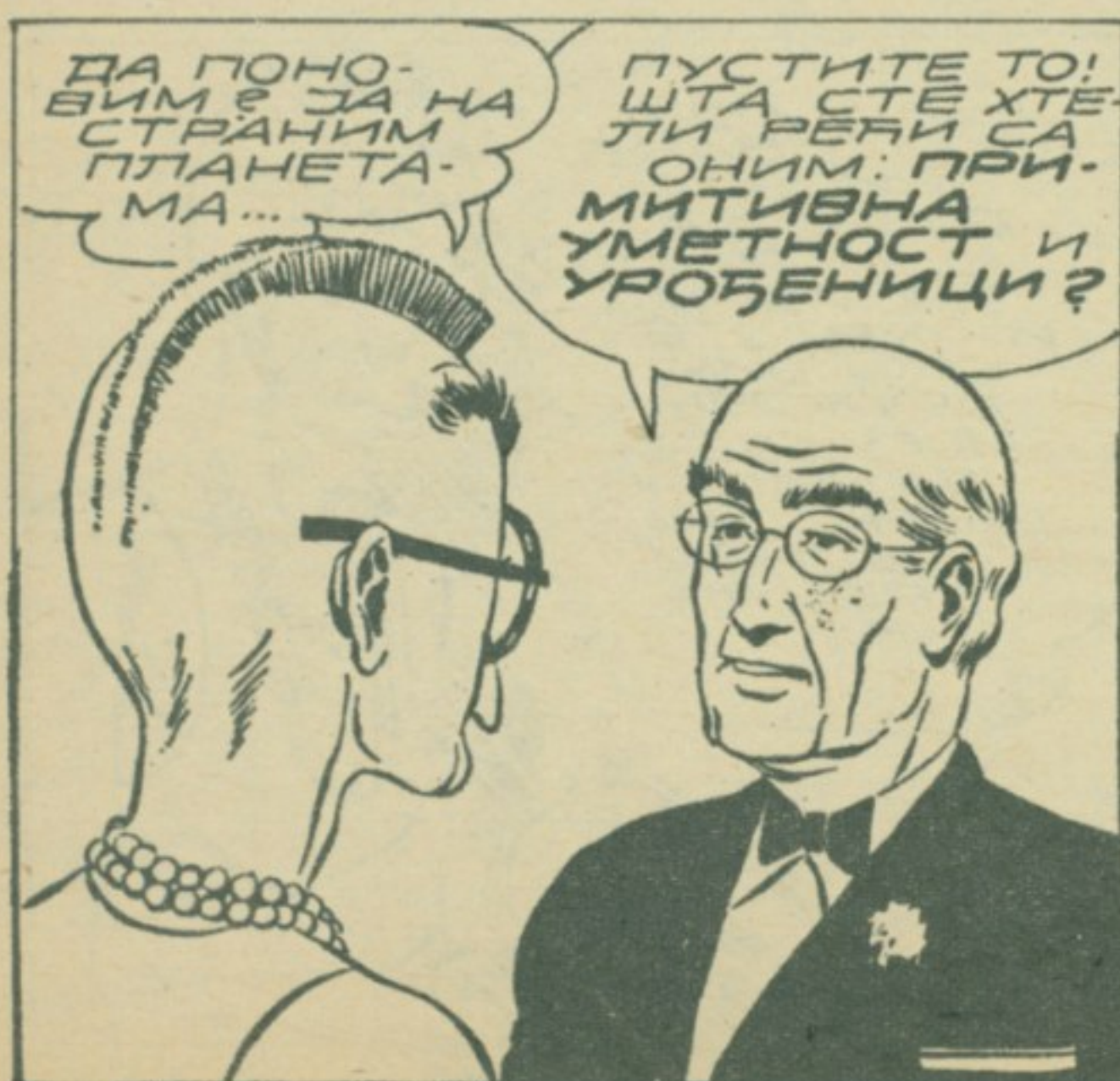

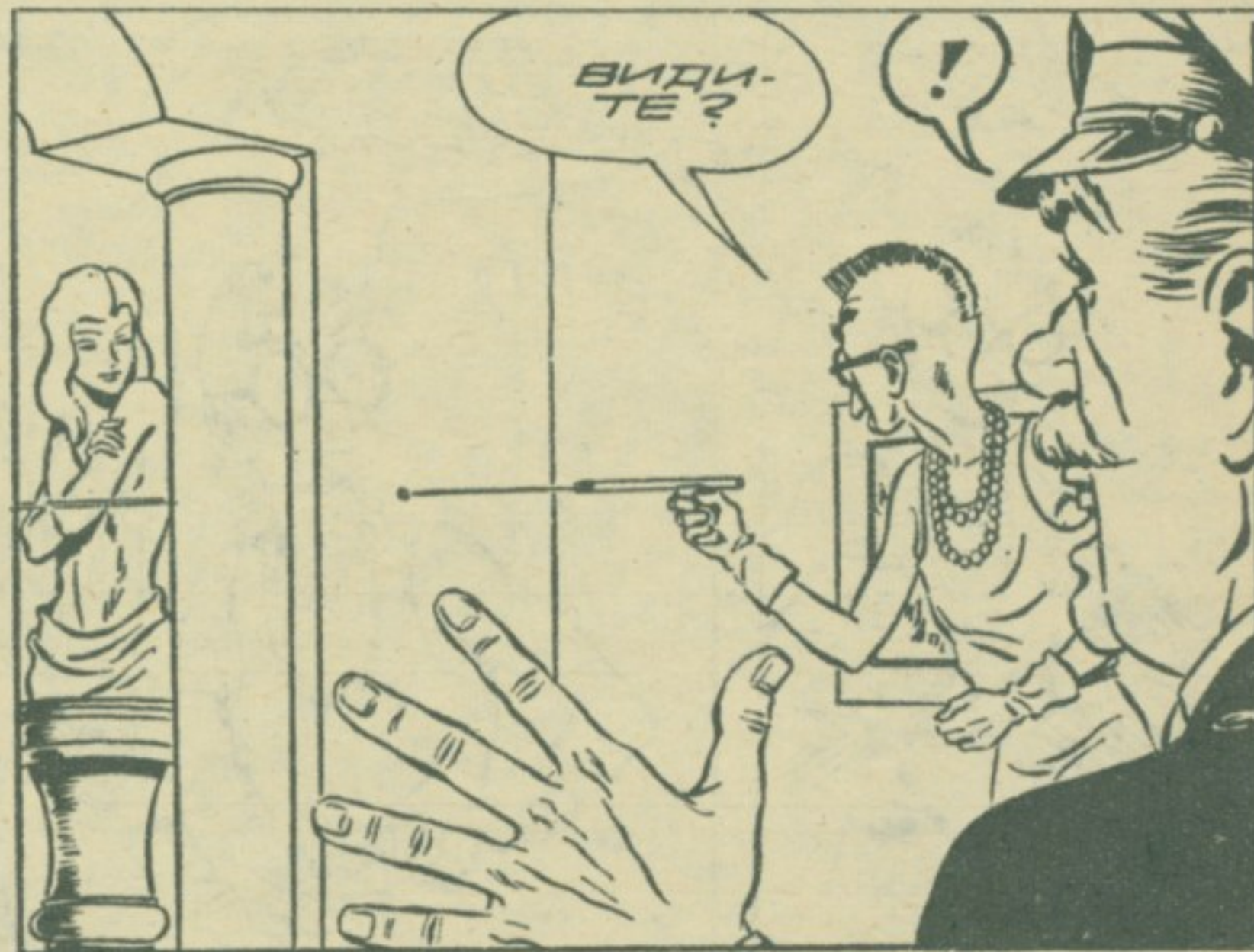
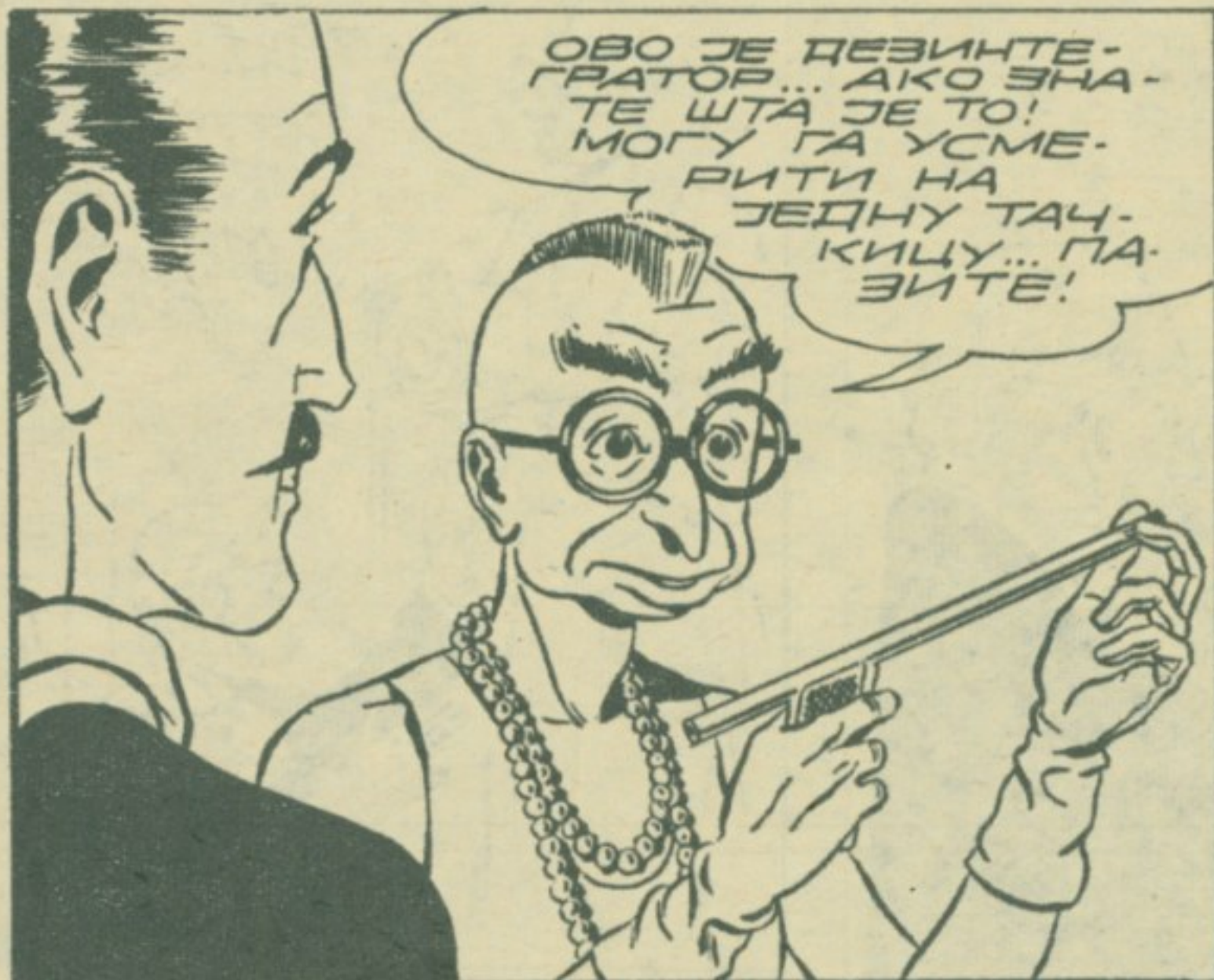
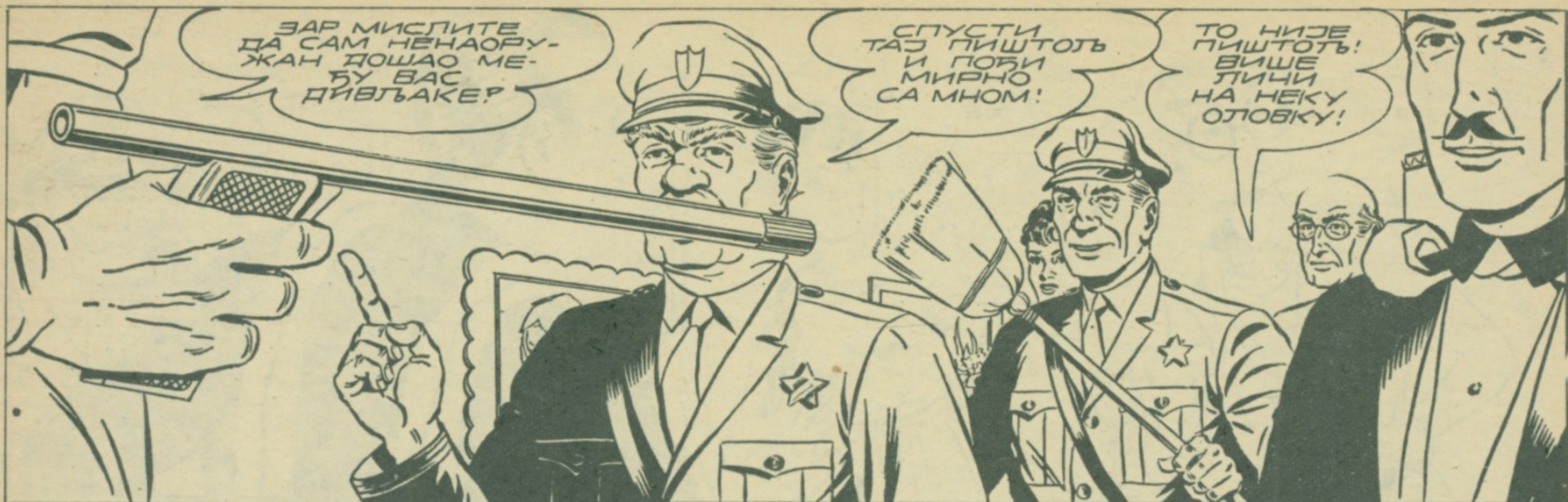

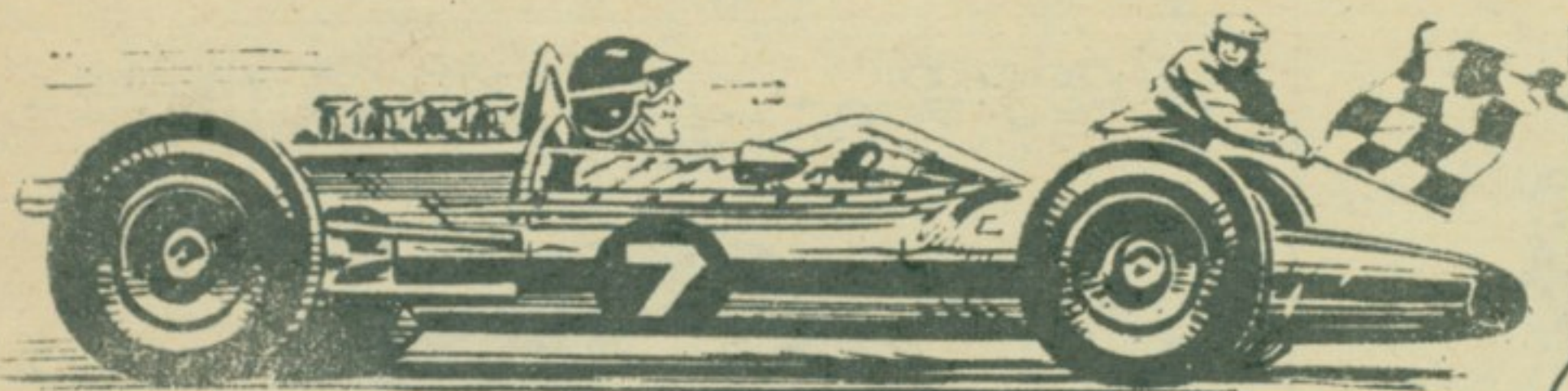

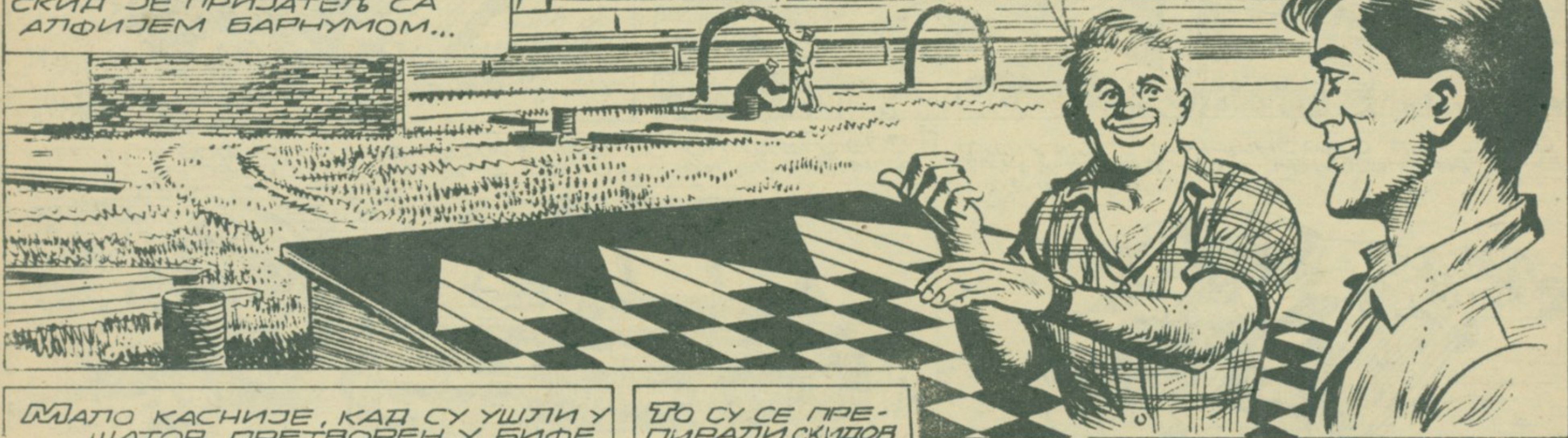
СКИД СОЛО

ЈЕДНА ОД НАЈВЕЋИХ АТРАКЦИЈА НА ТРЦИ КОЈА СЕ ОДРЖАВАЛА У ДОБРОТВОРНЕ Сврхе, БИЛА СУ БАРНУМОВА ЦИРКУСКА КОЛА. СКИД ЈЕ ПРИЗАТЕЉ СА АТФИЈЕМ БАРНУМОМ...

БАРНУМОВА
ЦИРКУСКА
КОЛА

ОВО ЈЕ ЈЕДНА ОД НАШИХ УСПЕЛИХ ТАЧАКА! ВОЗИМ УЗ РАМПУ... ПОНЕКАД НА ДВА ТОЧКА, ПА КРОЗ ЗИД ОД ЦИГАЛА... И ВАТРЕНИ ОБРУЧ!

ВЕРУЈЕМ ДА ЋЕШ ТО СЈАЈНО ИЗВЕСТИ!

МАЛО КАСНИЈЕ, КАД СУ УШЛИ У ШАТОР ПРЕТВОРЕН У БИФЕ...

МА ШТА ПРИЧАШ! НИЈЕ НЕ-СКИД СОЛО ЈЕ ГО! НЕ МО-НАЈВЕЋИ ЖЕ ОН НИ-ВОЗАЧ УПОЛА ОД ОНОГ ШТО МО-СВИХ ВРЕМЕ-НА! ЖЕ МОЈ ГАЗ-ДА!

ТО СУ СЕ ПРЕ-ПИРАТИ СКИДОВ И АТФИЈЕВ МЕ-ХАНИЧАР...

ШТА ОН УМЕ? ИЗ-ВОДИ НЕКЕ ЦИР-КУСКЕ МАЈМУН-ЛУКЕ!...

ШТА...ТИ...

ДОСТА, ВАС ДВО-ЈИЦА!

СВАЂОМ НИШТА НЕЋЕ-ТЕ РЕШИТИ!

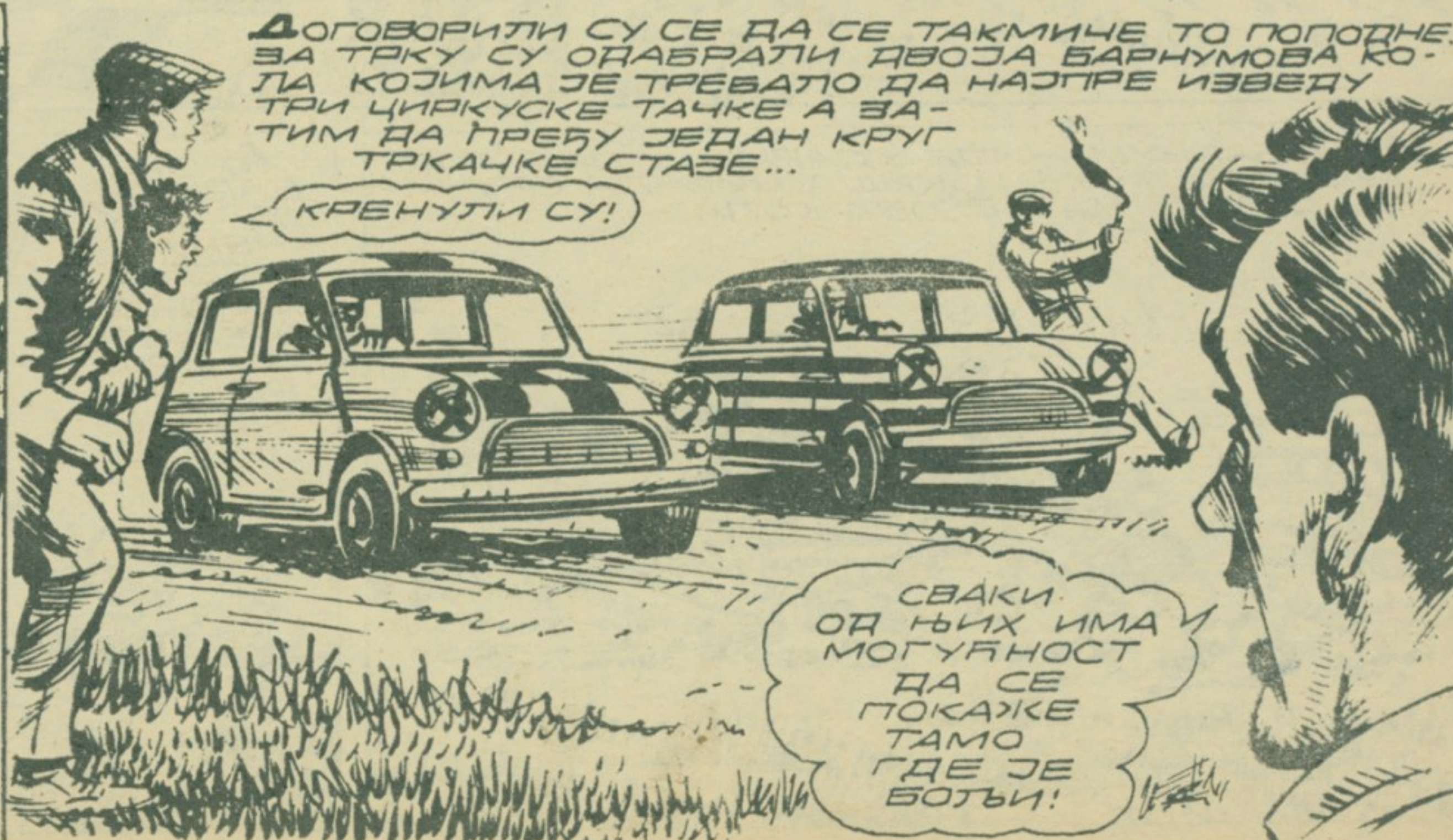
СКИДЕ ПОСТОЈИ САМО ЈЕДАН НАЧИН ДА РЕШИМО ЊИХОВ СПОР... ДА СЕ НАС ДВОЈИЦА ТАКМИЧИМО!

СЈАЈ-НА ИДЕЈА, АТФИ!

ДОГОВОРИЛИ СУ СЕ ДА СЕ ТАКМИЧЕ ТО ПОПОДНЕ. ЗА ТРКУ СУ ОДАБРАЛИ ДВОЈА БАРНУМОВА КОЛА КОЈИМА ЈЕ ТРЕБАЛО ДА НАСТРЕ ИЗВЕДУ ТРИ ЦИРКУСКЕ ТАЧКЕ А ЗА-ТИМ ДА ПРЕЋУ ЈЕДАН КРУГ ТРКАЧКЕ СТАЗЕ...

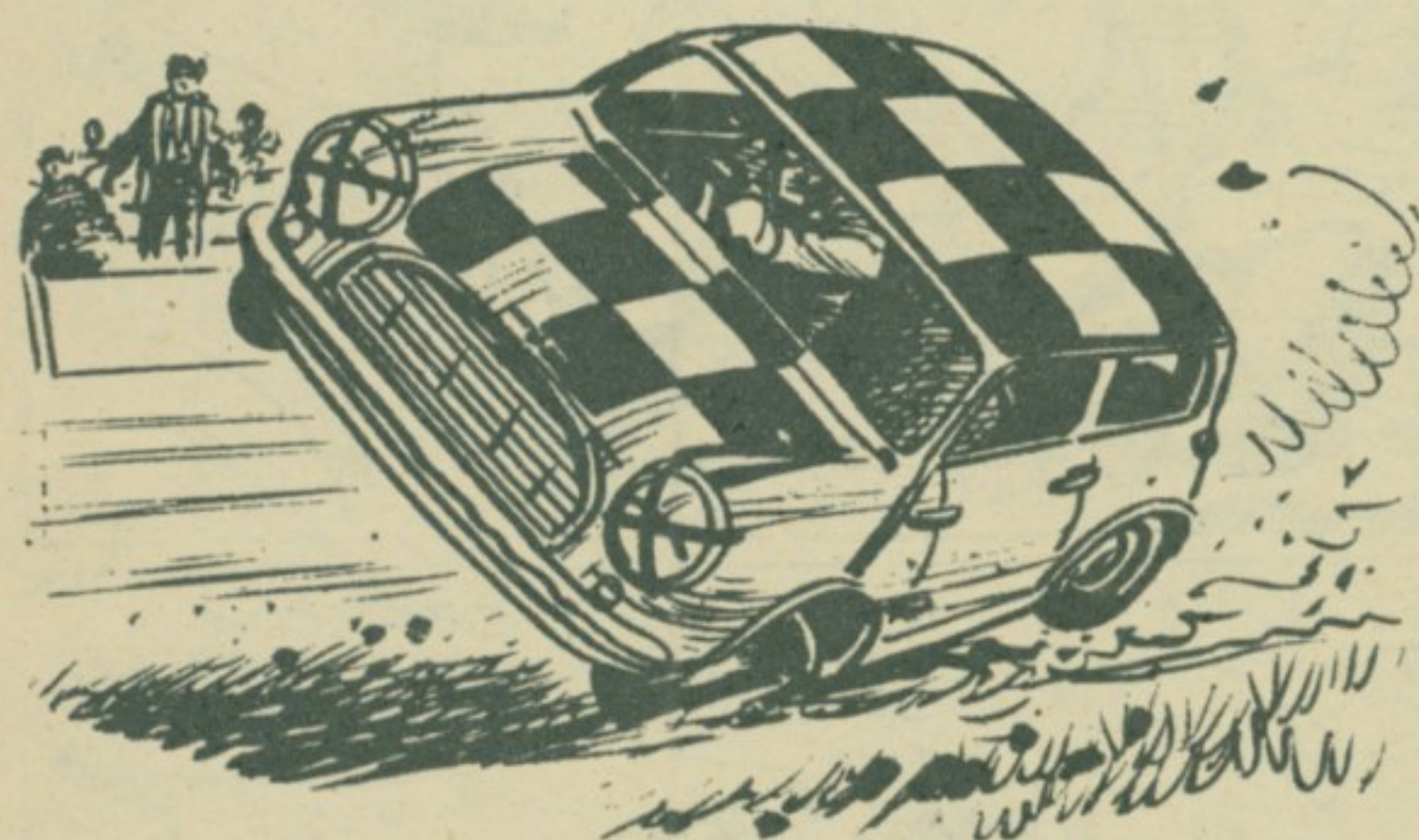
КРЕНУЛИ СУ!

СВАКИ ОД ЊИХ ИМА МОГУЋНОСТ ДА СЕ ПОКАЖЕ ТАМО ГДЕ ЈЕ БОЉИ!

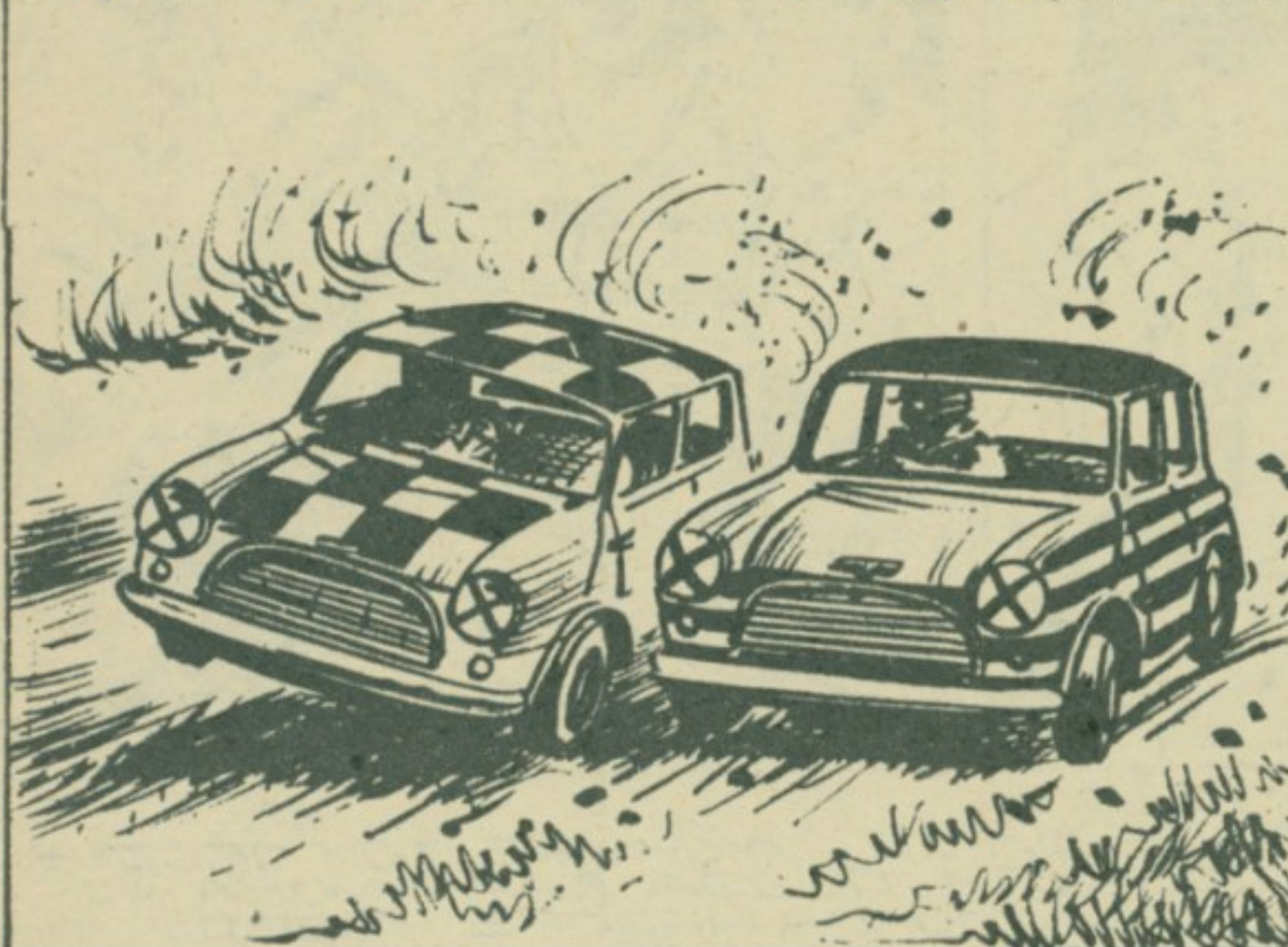
СКИД ЈЕ ОЧАЈНИЧКИ ПОКУША-
ВАО ДА ЗАДРЖИ КОНТРОЛУ НАД
КОЛИМА...

НАГЛЕДАЈУ ЈЕ ДА ЋЕ АЛФИ БЕЗ МУКЕ ДОБИТИ ТРКУ.
АЛИ, ОН ЈЕ КАО И СКИД БИО ПРАВИ СПОРТИСТА...

СВОЈИМ КОЛИМА АЛФИ ЈЕ ЗА-
ДРЖАО И ИСПРАВИО СКИДОВА...

... А ОНДА ЈЕ НАГЉО СКРЕНУО ДА БИ САВ-
ЛАДАО И ДРУГУ ПРЕПРЕКУ...

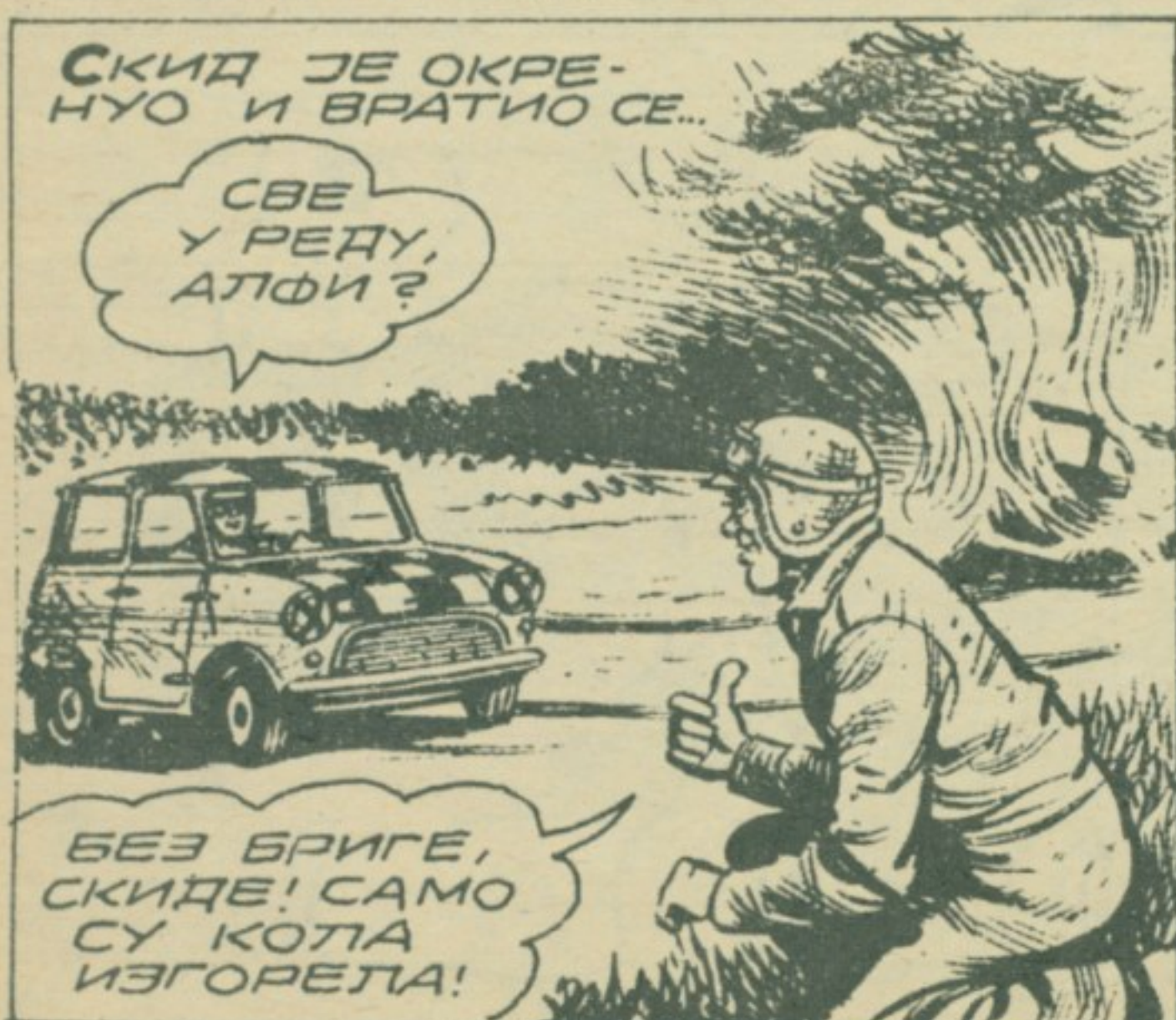
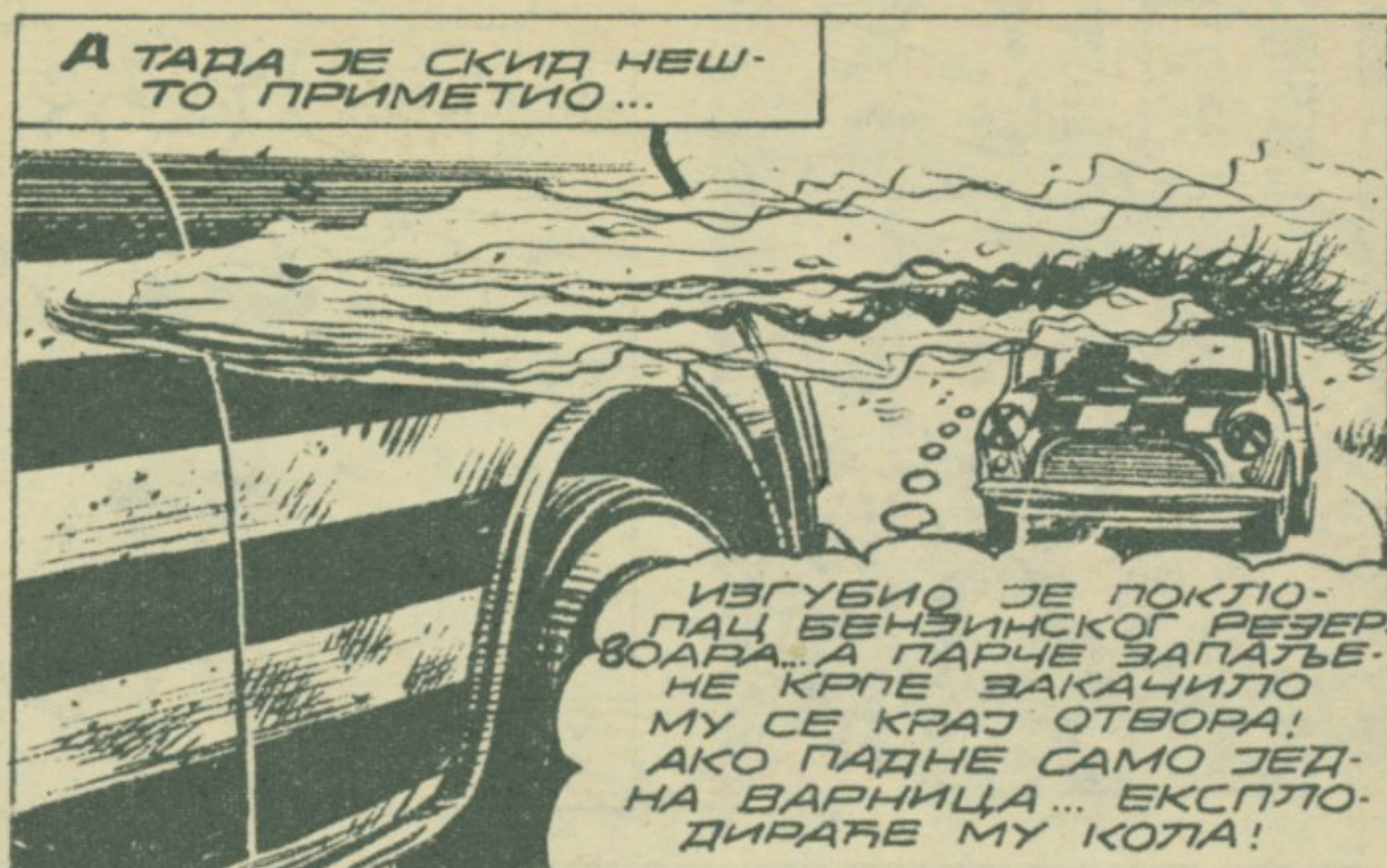

АЛИ, БАРНУМ НИЈЕ УДАРИО У ЗИД ПОД
ПРАВИМ УГЛОМ И КИША ЦИГАЛА СРУЧИ-
ЛА СЕ НА ЊЕГОВА КОЛА...

АЛФИ
БАРНУМ
ЈЕ ИПАК
КРЕНУО
ПРЕМА
ТРЕЋОЈ
ПРЕПРЕ-
ЦИ... БАТ-
РЕНОМ
ОБРУ-
ЧУ!

НУЛАХ

ПОБУНА ЖИВОТИЊА

ДВЕ ПАТКЕ, ЈЕДНА
КРАВА, ПАС И МАЈМУН БИМ-
БО ВЕЋ ПРВЕ НО-
ЋИ ПРОВЕДЕНЕ НА
ПЛАНЕТИ ТРОЈАКЕ
ПОЧЕЛИ СУ
ЧУДНО ДА СЕ
ПОНАШАЈУ...

Из
ЊИХОВИХ
ОЧИЈУ
БЛИСТАЛА ЈЕ
ЧИСТА
МРЖЊА...

ВРАТА СУ ШКРИП-
НУЛА И ГРЕГ
МАРТИЧ СЕ
ПРОБУДИО...

ШТА
ЈЕ
ТО?

ГРЕГ ЈЕ ОПАЛИО
ПРЕМА ВРАТИМА...

УЗМИТЕ
ОРУЖЈЕ...
БРЗО!

ШТА
СЕ
ДОГО-
ДИЛО,
ГРЕГ?

ОТИ-
ШАО
ЈЕ!

КО ЈЕ
ОТИШАО?
ДА НИСИ
ПОРЕ-
МЕТИО
ПАМЕЋУ,
ГРЕГ?

ПОЛЕ,
ЧУВАЈ
СЕ!

БИМ-
БО... МАЈ-
МУН! ПРОБУ-
ДИО САМ СЕ
И ВИДЕО
ГА НА ВРАТИ-
МА... С ПИШ-
ТОЉЕМ
У РУЦИ!

САЊАО
СИ,
ГРЕГ!
СМИРИ
СЕ!

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: НАПАД У НОЋИ!

Kandit НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ!

ГЛАСАЈТЕ ЗА НАЈСЛАЂЕ

1. ПЕТАР
ЈОВАНОВСКИ
11. XI 1968.

2. МИОЉУБ
ТРУМПИЋ
20. V 1965.

3. ВЛАДАН
БАБИЋ
26. V 1968.

4. САША
ЈОВИЋ
25. VIII 1965.

Објављујемо првих 25 слађаних које је специјални жири „Кандита“ одабрао међу онима који су послали фотографије за конкурс — **Најслађа наградна игра на свету!** Читаоци, гласајте за једног дечака, разуме се онога који вам се највише свиђа. На купону упишите број дечака, за вас најслађег, исеците купон, залепите на дописницу и пошаљите одмах на адресу: **ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК, 11001 Београд, Македонска 29.** Међу свима који гласају за најслађег дечака из прве групе извући ће се на срећу 15 добитника. Они ће добити по један слатки пакет, поклон фабрике „Кандит“.

ИЗАБЕРИТЕ ЈЕДНОГ ДЕЧАКА!

5. ЗОЛТАН
ГАЛАЦ
28. I 1969.

6. ДРАГАН
РАДЕНОВИЋ
15. IX 1965.

7. ЗОЛТАН
МОЛНАР
23. IV 1967.

8. АЛЕКСАНДАР
ШТОКА
16. V 1968.

9. ТИХОМИР
МИЛИНЧИЋ
22. II 1968.

10. ДРАШКО
ВУЈИЋ
24. I 1969.

11. СЛОБОДАН
ГЛАДАНАЦ
15. II 1968.

12. ДЕЈАН
МАКСИМОВИЋ
18. XI 1969.

13. ОЗРЕН
ЈАКОВАЦ
26. XII 1968.

14. МИОДРАГ
СТОЈКОВИЋ
5. VII 1967.

15. БАЈРАМ
ДРАЖАНИН
27. II 1969.

16. ЖЕЉКО
ДЕУРИЋ
22. VII 1967.

17. ЖЕЉКО
СТРИБЕР
18. V 1969.

18. САША
ДУБИЋ
7. II 1968.

19. ДЕЈАН
АНГЕЛКОВСКИ
14. XII 1967.

20. ЗОРАН
АНГЕЛКОВСКИ
26. VI 1965.

21. ДЕЈАН
ФЕЛДЕШИ
1. II 1967.

22. БИНО
ЛАЛИЋ
8. III 1967.

23. ВЛАДИМИР
ЈАКОВЉЕВИЋ
25. V 1967.

24. МИОДРАГ
ЈЕВТИЋ
25. X 1965.

25. ЗОРАН
КАБИЋ
6. IV 1965.

ГЛАСАМ ЗА
ДЕЧАКА бр.

(Име и презиме)

(Пошт. број и место)

(Улица и број)

ФАБРИКА ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА *Kandit* НАГРАДИЋЕ НАЈСЛАЂЕГ ДЕЧАКА И НАЈСЛАЂУ ДЕВОЈЧИЦУ 1972. СА ОНОЛИКО ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА КОЛИКО СУ ТЕШКИ

у следећем броју забавника
бирамо најслађу девојчицу!

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

У ИДУЋЕМ ТРЕНУТКУ: РАСТАНАК !

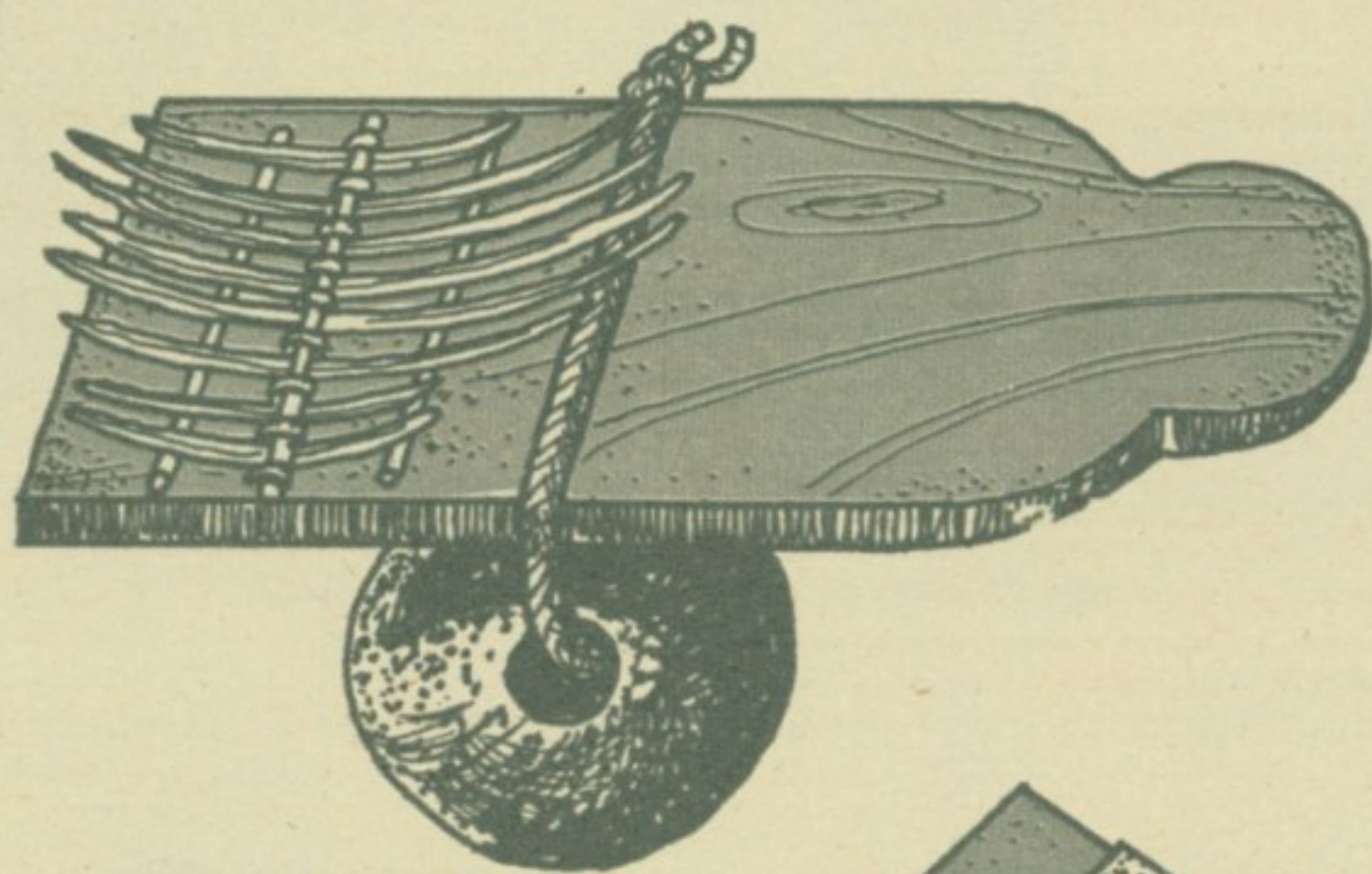
НЕОБИЧНИ МУЗИЧКИ ИН

Велики амерички државник и проналазач Бенџамин Франклин изумео је **стаклену хармонику**. Она се састојала од стаклених чаша разних величина, нанизаних једна на другу, по којима се превлачило влажним прстима. Сам Моцарт компоновао је за овај инструмент.

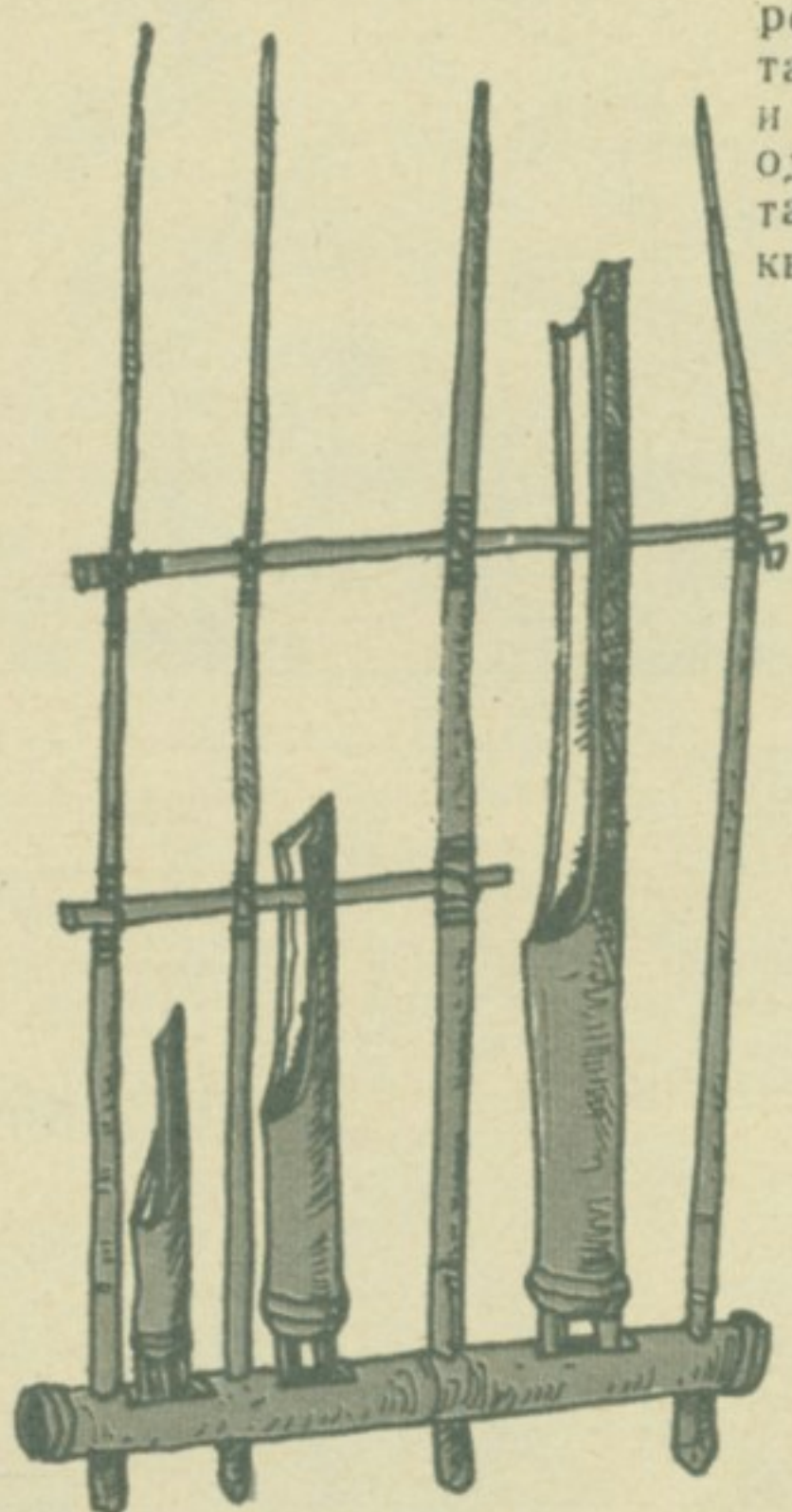

Један од најнеобичнијих гудачких инструмената барока био је начињен од штапова за поштапање. Када би се скинуо део штапа, појављивала се издужена **виолина** чији звук није био баш најпленитији, али је вероватно причињавао велико задовољство свом власнику.

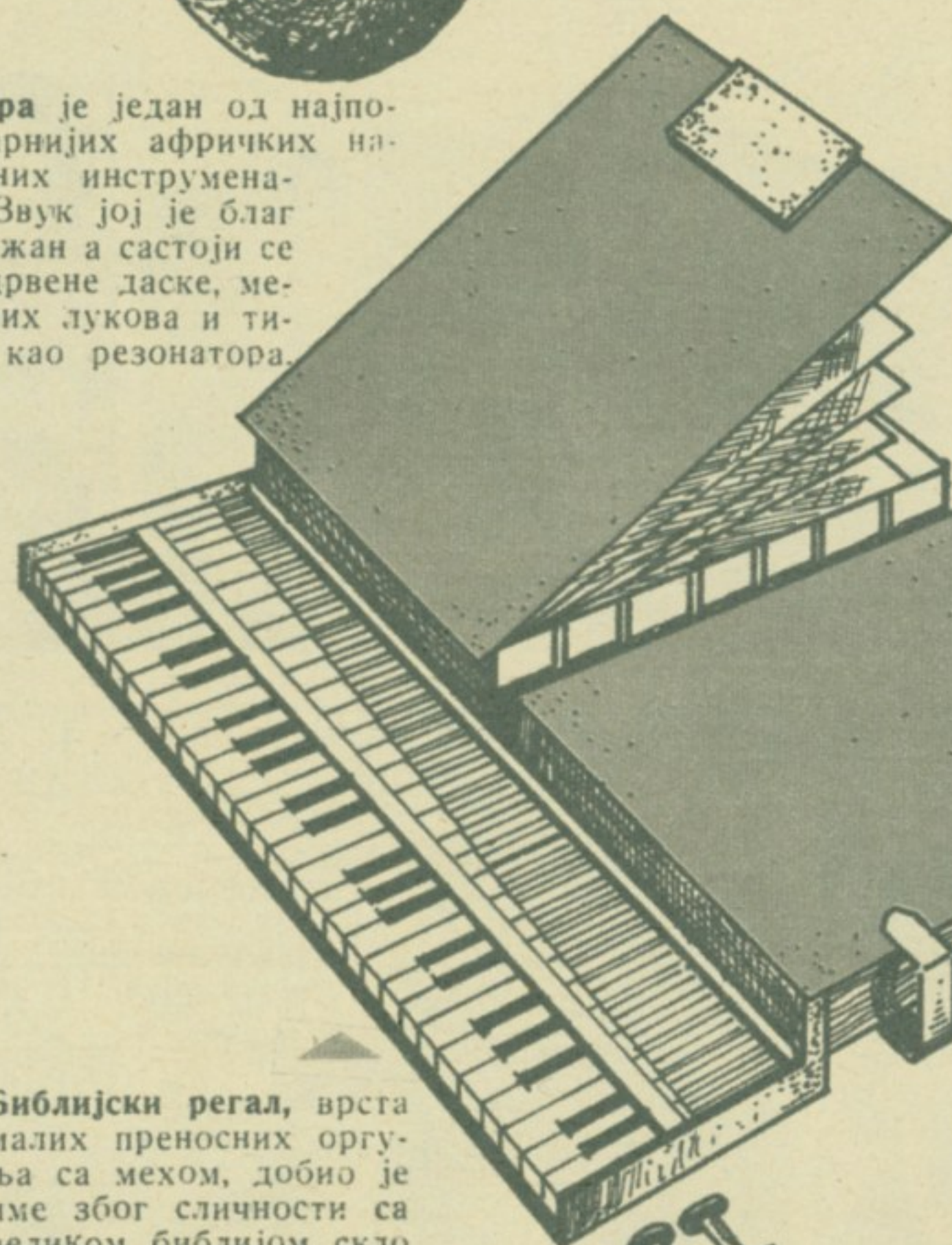

Мбира је један од најпопуларнијих афричких народних инструмената. Звук јој је благ и нежан а састоји се од дрвене даске, металних лукова и тикве као резонатора.

Басхорн су 1800. године направили А. Фришо и Ц. Астор. То је нека врста фуга дубоког звука. Брзо је постао популаран и још брже не стао из употребе.

Прастари азијски инструмент **ангклунг** направљен је од бамбусових цеви различите дужине. Звук му је сличан потмулој звечки.

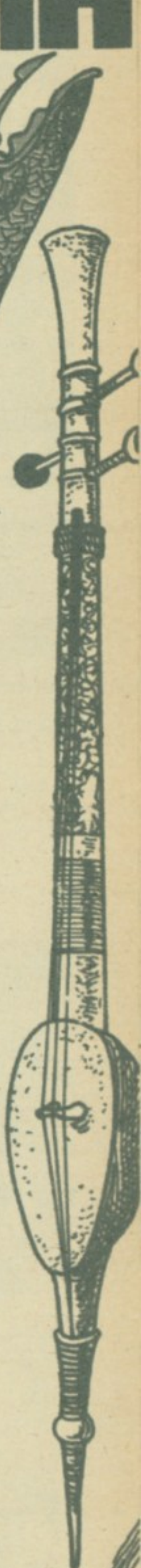
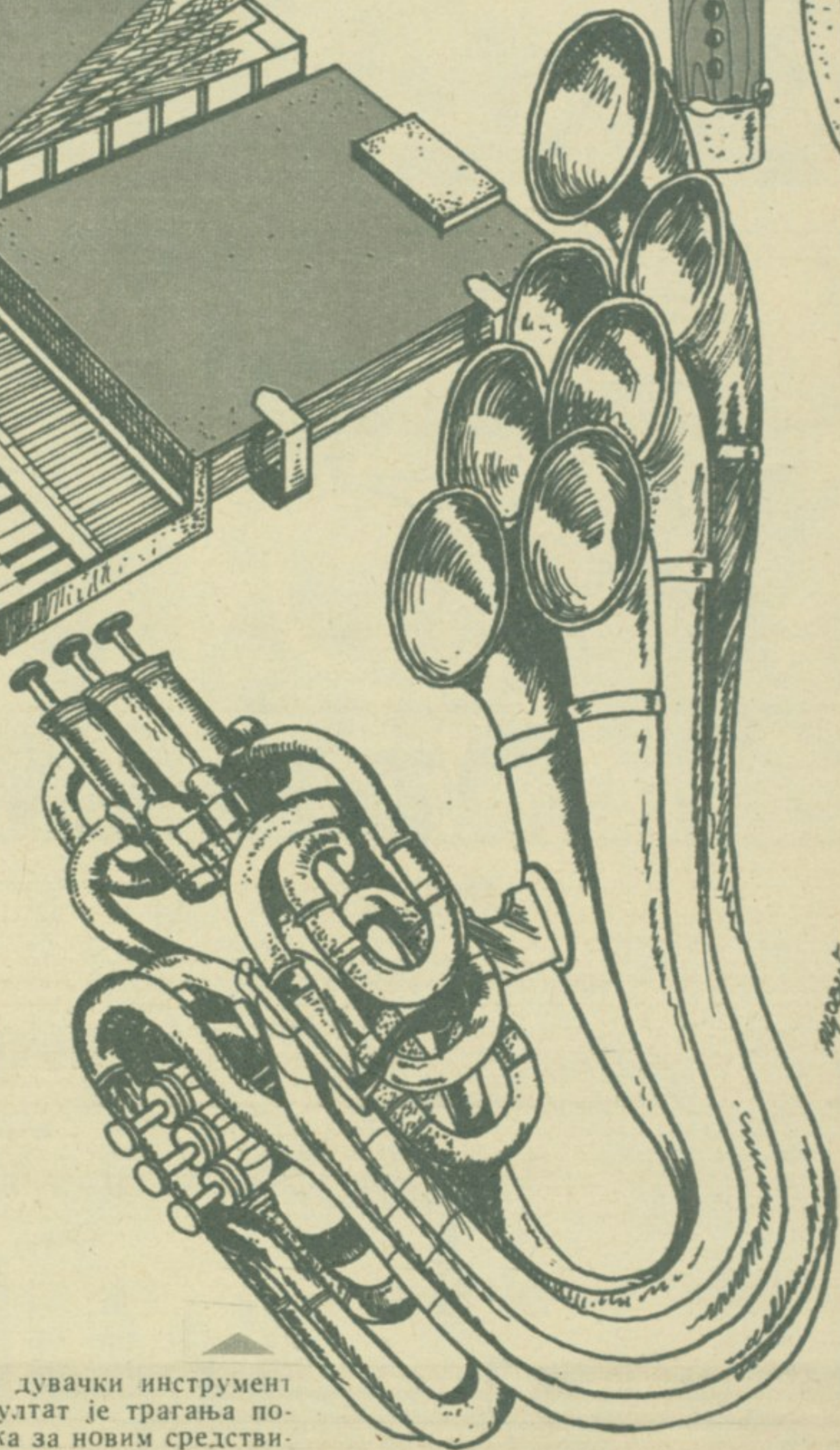
Библијски регал, врста малих преносних оргуља са мехом, добио је име због сличности са великом библијом склопљених корица.

Порекло **трумшајта**, једножичаног дрвеног гудачког инструмента, није познато. Зове се и **морска труба** због брундајућег звука.

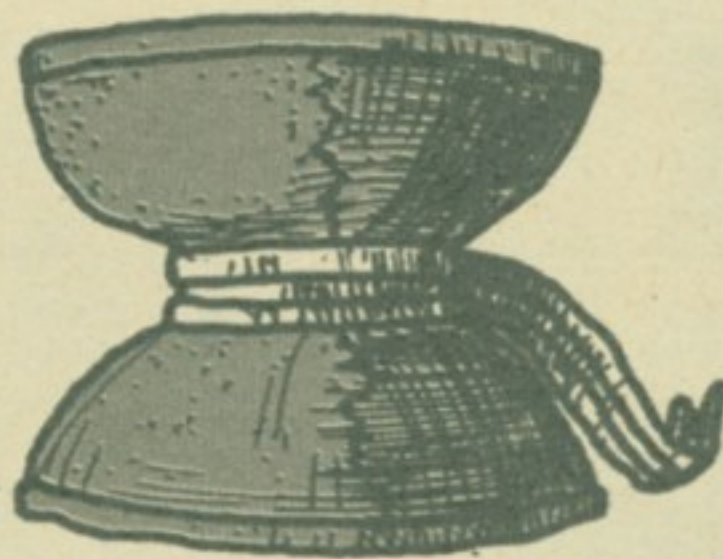
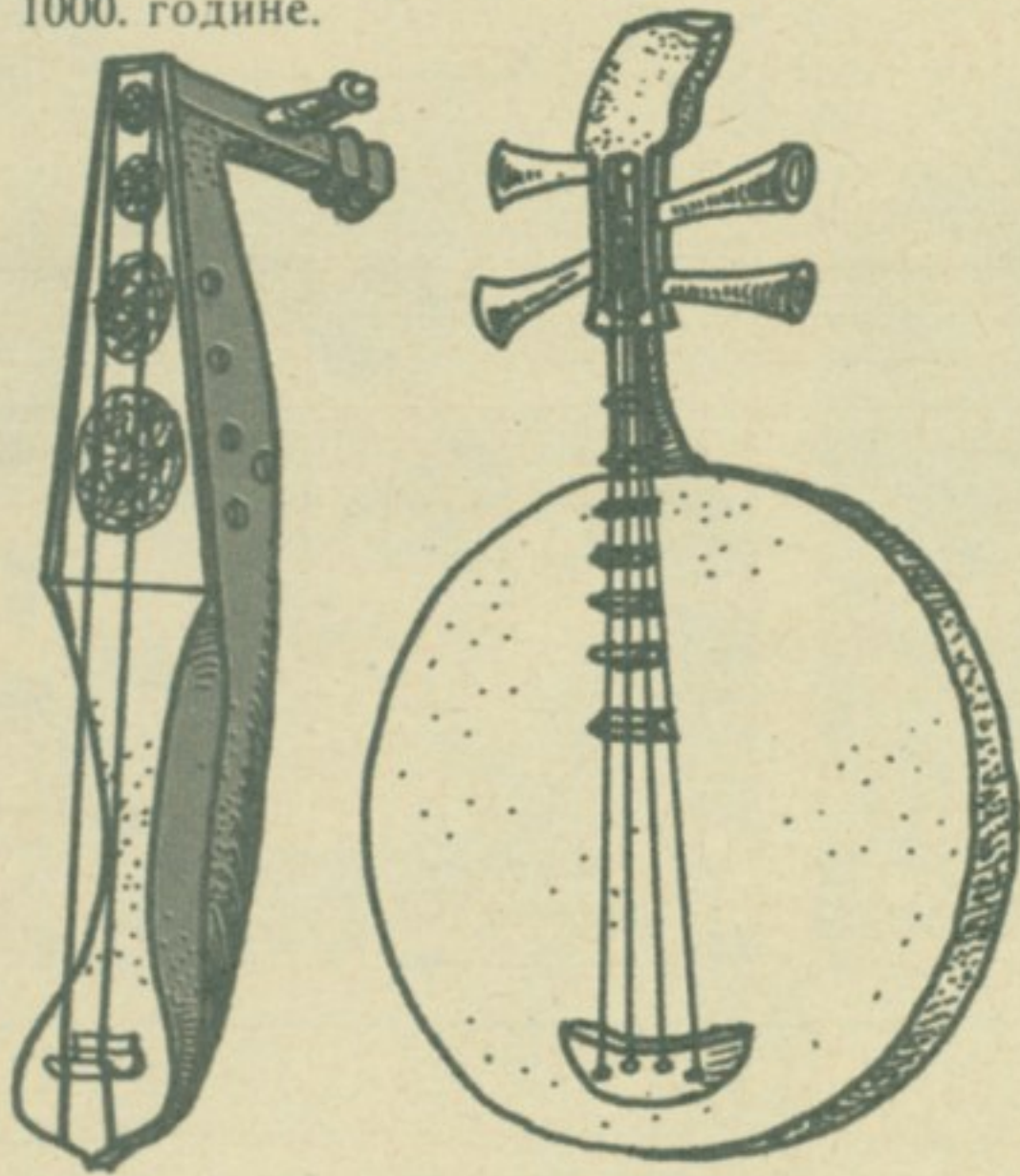
Бонанг је јавански инструмент са гонговима на металном и дрвеном постољу. Део је **гамелана**, традиционалног индонезанског оркестра.

Овај необичан дувачки инструмент из Европе резултат је трагања почетком XIX века за новим средствима музичког израза.

СТРУМЕНТИ

Рабаб је популаран гудачки инструмент Блиског истока. Садашњи изглед добио је још око 1000. године.

Тибетански храмовни бубањ начињен је од горњих делова две људске лобање преко којих је загнута кожа тибетанског говечета јака.

Серпент, змијолики лимени дувачки инструмент дубоког тона, начињен је у Француској у XVI веку.

Јапански свирач на шамисену

Јие-Чин, кинеска пљосната лаута, први пут се појавила још у VI веку. Среће се у Кини, Монголији, Јапану и Камбоџи.

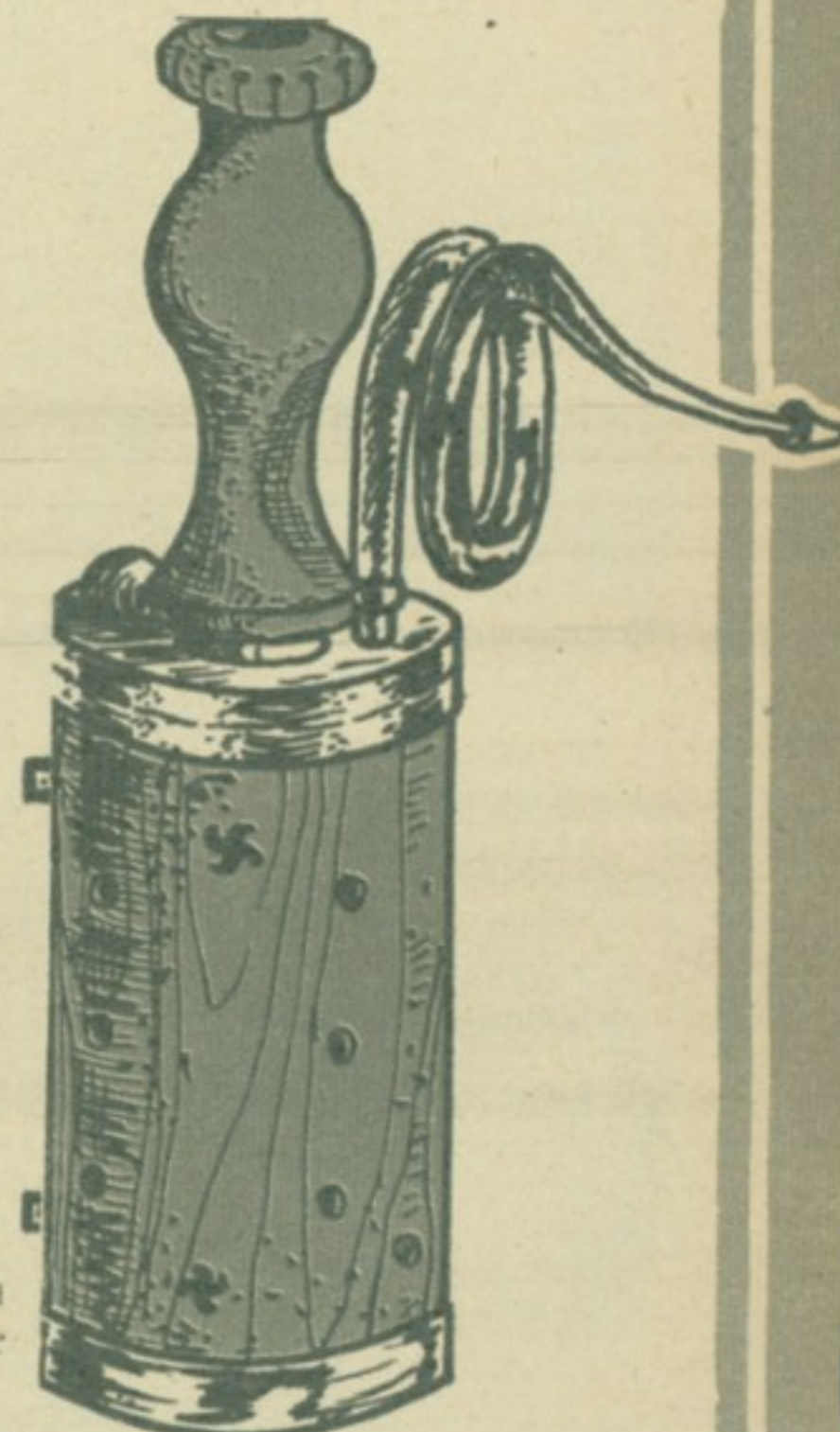
Сијамска виолина спада у ред најраспрострањенијих гудачких инструмената са карактеристичним шиљком на дну. Најпознатији од ових инструмената је каманга.

Јужноамерички Индиоси и данас на свечаностима или када шаљу сигнале користе велике океанске шкољке у које дубају. Звук је дубок и топао.

Силбадор, керамички лонац за звиждање, био је веома популаран код старих Инка. Дубањем у један лонац вода у другом лонцу истиснута би ваздух уз јак звиждук.

Ренкет, дрвени дувачки инструмент, начињен је у XVI веку. Свирање на њему прилично је компликовано.

Вина, индијски инструмент од дрвета са резонаторима од тикве, пружа велике могућности за музицирање јер се померањем „пршљенова“ лако мењају интервали.

Афрички бубањ доно. Стезањем ужади помоћу којих је разапета мембрана бубња може се лако мењати тон.

Кинеска цитра или чин. Свирање на њој изузетно је тешко. Због популарности у круговима источњачких високих интелектуалаца зову је и „инструмент филозофа“.

ЛЕТ ПО СВАКУ ЦЕНУ

МИНИСТАР АВИЈАЦИЈЕ ЛОРД ТОМПСОН ЧВРСТО ЈЕ ОДЛУЧИО ДА, УПРКОС СВИМ ПРЕПРЕКАМА, БАШ У ВАЗДУШНОМ БРОДУ »R. 101« ПОСЕТИ ИНДИЈУ

Ваздухопловни инжењер Бинкс приљубио је нос уз прозор машинског одељења покушавајући да назре нешто кроз ноћ коју је пљусак чинио још непрозирнијом. Малочас му се учинило да је угледао црквени торањ! Али не, то је немогуће!

Летелица у којој се налазио није било каква. То је 238 метара дуг трансконтинентални ваздушни брод »R. 101« од кога Министарство авијације очекује да Британију стави изнад свих осталих ваздухопловних сила.

Овог часа требало је да се налази бар стотинама, ако не и хиљадама метара изнад француског тла. Ипак, инжењера очи нису варале. Оно што је малочас видео био је торањ катедрале у Боверу, осамдесет километара северно од Париза.

Далеко од Индије куда се упутио брод »R. 101« се, бацањ буром гегао кроз ваздух попут неког прастаријског чудовишта.

БРОД НЕЋЕ ДА ЛЕТИ!

За овако нешто није био крив ни ваздухопловни поручник Ирвин, ка петан брода, нити било који члан његове посаде. Ствари су од почетка ишле наопако.

Све је почело 1925. када се дошло на мисао да би се ваздушни бродови могли употребити за дуге летове. Ондашњи авиони били су мали и непоуздани а нису могли да понесу довољно горива да би се упустили у такве подухвате. Међутим, ваздушни брод који је лебдео помоћу гаса могао је да дигне у ваздух велике количине терета, а за кретање му је било потребно само толико енергије колико да окреће елисе. Поред тога, унутрашњост овакве летелице омогућила би много пријатнији лет: уредили би се салони, приватне кабине чак и шеталишта.

Тако је у Кардингтону, у грофовији Бедфордшир, почело грађење брода »R. 101« Министарство авијације је надугачко разматрало планове и неколико пута их мењало док су радови још били у току. Да би све било још горе, изводили су их људи који, мада добри стручњаци сваки на свом пољу, нису готово ништа знали о грађењу ваздушних бродова. Међутим, они нису тако мислили већ су радили са пуно самопоуздања, одбијајући да слушају неколицину упућених који су им понудили помоћ.

По завршетку четворогодишњих радова летелица је заиста лепо изгледала. Али, какво запрепашћење: кад су је одвезали, уместо да се вине у ваздух, она се лењо подигла до врха јарбола и ту остала. Више није могла.

Конструктори су се згранули, а министар авијације лорд Томпсон био је ван себе. Он је намеравао да овим бродом путује у Индију и већ се унапред радовао утиску који ће тамо оставити.

НАРЕЂЕЊЕ ЈЕ НАРЕЂЕЊЕ

Очајни конструктори морали су поново да се баце на посао. Било је јасно да треба повећати количину од милион и по кубних метара водоника. Међутим, за проширење омотача није било више места. Поред тога кожне кесе са водоником у додиру с алуминијумском конструкцијом трле су је и тако бушиле испуштајући велике количине гаса. Не знајући шта друго да учине конструктори су пресекли брод надвоје и убацили још 12 метара конструкције!

Лорд Томпсон је по сваку цену хтео да крене на пут у септембру 1930. па је преправка на брзину извршена до краја августа. Техничари из Кардингтона успели су једва да одложе лет како би извршили неопходне пробе. За дан поласка била је одређена субота 4. октобар.

Пробе су заиста биле неопходне и то је знао сваки члан посаде. Омотач је био испуњен лако запаљивим водоником који су конструктори изабрали зато што је био јефтинији од хелијума. Брод је, затим, ради веће сигурности од пожара био оптерећен дизел-моторима који су били за осам тона тежи од бензинских! Како ли ће се брод понашати после свих ових преправки?

Па ипак, »R. 101« је до последњег дана остао привезан уз јарбол. Поручник Ирвин се надао да ће бар петак моћи да искористи за пробе. Међутим, наређено му је да, уместо тога, очисти унутрашњост брода како би се лорд Томпсон у њему пријатно осећао.

Када је министар ступио на брод он је заиста блистао од чистоће, али је зато посада била мртва уморна и неиспавана. Ипак, наређење је наређење: у сумрак је конопца одвезан и »R. 101« се попут неке велике сребрне цигаре дигао у ваздух.

Била је то ужасна ноћ. Са само три мотора, пошто се један покварио одмах по узлетању, брод је кроз ветар и јаку кишу милео изнад Ламанша. У међувремену, мотор је некако поправљен и брод је стигао над француско копно пуном брзином од 100 километара на час. Само, то није значило много јер је ветар дувао чак и брже.

»R. 101« који је једва успео да се дигне у ваздух, сваки час је губио висину.

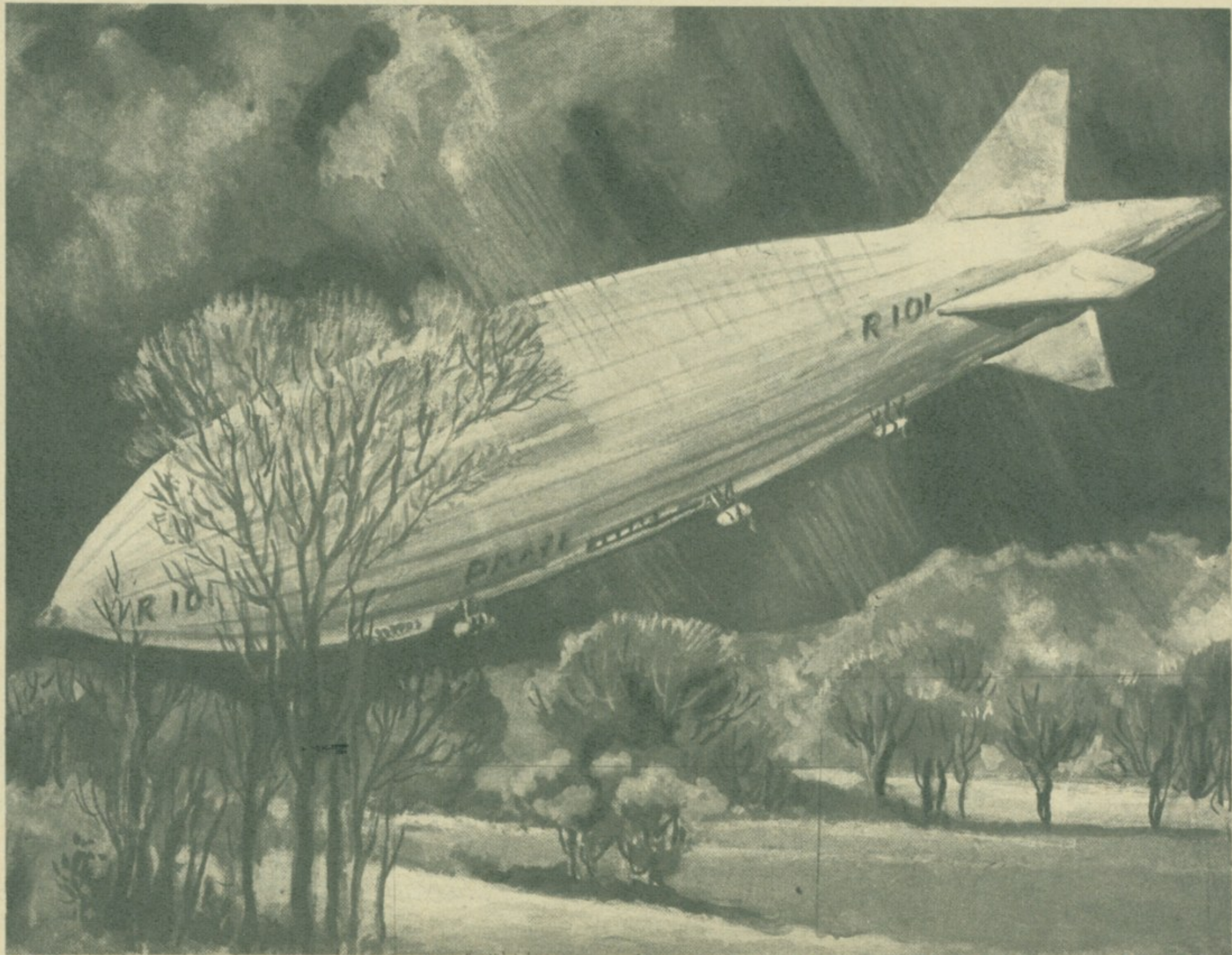
Посада је са ужасом посматрала како торањ катедрале промиче испод ње. Пошто је прелетео градић, брод нагло пропаде, уздиже се, па опет пропаде. Кроз проређену кишу наједном се указа падина неког брда. Врх летелице удари у њу и сломи се. Затегнута конструкција позади поче да се криви и пуца парајући кожне кесе и ослобађајући водоник. Блесну варница, а потом сукну стуб пламена висок педесетак метара. За тили час горео је читав омотач а усијана алуминијумска конструкција блештала је белом светлошћу.

КРАЈ У ПЛАМЕНУ

Пламен се брзо угасио. Низ расквашену падину су се скотрљали једини преживели — шесторица инжењера који су неким чудом на време испали из брода. Међу њима је био и Бинкс који је са ужасом посматрао безобличну масу што се пушила, неспособан да поверује да је то све што је остало од модела »R. 101«.

Негде у тој маси лежао је министар авијације коме није било суђено да обави своју очаравајућу посету далекој Индији.

П. С.

Следећег тренутка блеснула је варница, а потом сукну стуб пламена висок педесетак метара.

6. — Индијанци кажњавају издајце тако што их до врата закопавају у песак, а затим свуда унаоколо поспу слатку течност добијену из каштуса која привлачи цинковске мраве. После неколико минута од

9. Свечаност одапињања стреле веома је стар обичај и везан је за легенду о постанку света која каже

12. — Индијанци певају и играју уз звуке удараљки, добоша и свирале која је начињена од костију бизона.

13. — И Индијанци имају кловнове сличне онима какви се могу видети у данашњим циркусима. Обучени

ИЈАНСКИ ТОГОР

су у пругаста одећа и својим шалама и вештинама забављају остале чланове племена.

14. — Овај Апач је храбар и поштован ратник што показују ратни трофеји окачени о његов појас.

15. — Младе Индијанке припремају ратничке боје од сокова исцеђених од биљака убраних у прерији.

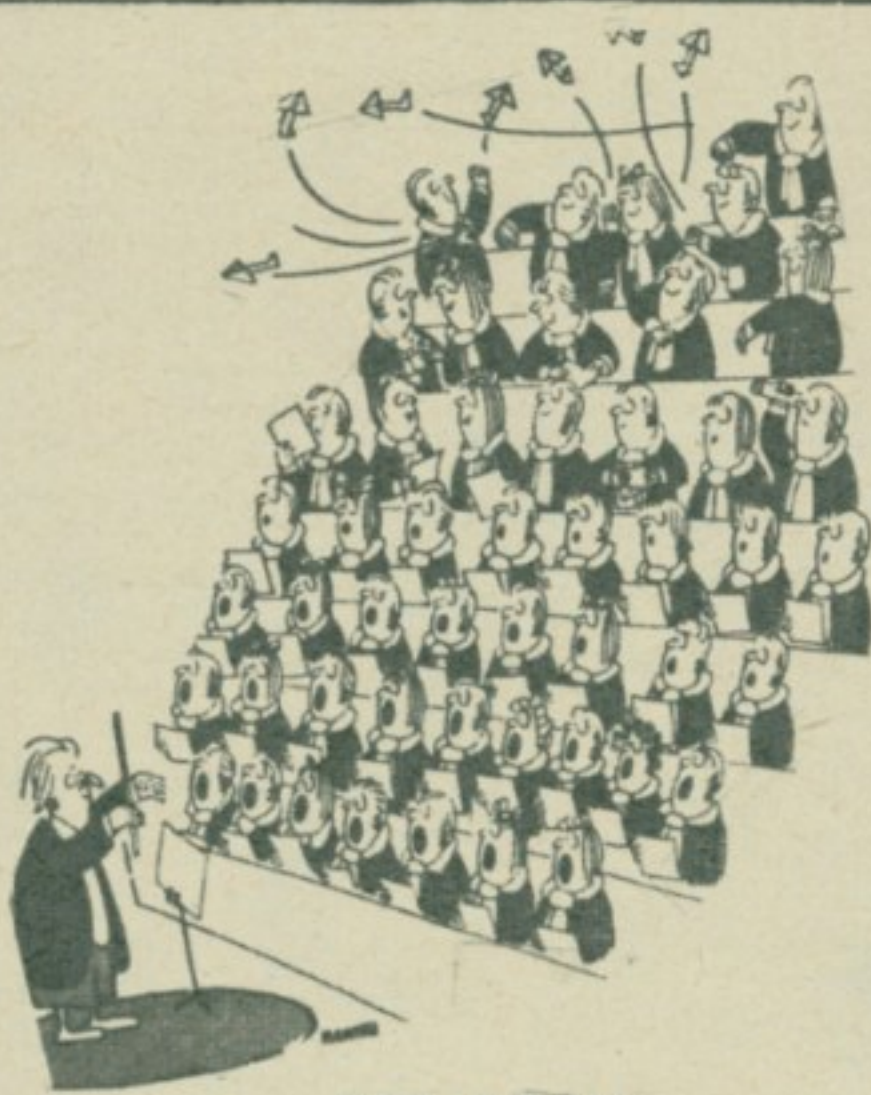
16. — Индијанке не носе своје бебе у наручју већ у малим корпама које окаче на леђа.

хумор

— Могу ли сада да одвежем сигурносни појас?

БЕЗ РЕЧИ

У ИДУЋЕМ БРОЈУ
КОМПЛЕТАН
СТРИП:
ТАЈНИ АГЕНТ
КОРИГАН
ОПЕРАЦИЈА
ЛЕОПАРД

ЈЕДНА
АЛИ
ВРЕДНА

У старости није богат
чак ни онај чији су по-
друми пуни злата
(Кинеска пословица)

$$\frac{\lg 45^\circ}{\sqrt[3]{64}} = ?$$

КАКО СЕ
РЕШАВАЈУ
ЗАДАЦИ ИЗ
МАТЕМАТИКЕ

Лако и брзо можете и сами научити из књиге „ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“ (I књига за први, II књига за други, III књига за трећи разред гимназије, техничких и осталих средњих школа). Књиге садрже комплетну израду свих задатака! Попуњену наруџбеницу пошаљите на дописници или у писму са назнаком које књиге желите, и пошаљите на адресу: МАТЕМАТИКА — 71001 Сарајево, п.п. 64. Књиге ћете одмах добити и платити поштару кад вам донесе (поузећем). Цена сваке књиге је 40 динара. Ко наручи све три књиге заједно, платиће свега 100 динара!

ПОРУЏБЕНИЦА

Молим да ми одмах пошаљете:

1. Све три књиге „Израђени задаци из математике“ (I, II и III разред гимназије техничких и осталих школа средњих) по цени од 100 динара.

2. Само једну књигу „Израђени задаци из математике и то за: _____ разред, по цени од 40 динара. (заокружи шта наручујеш)

Књиге ћу платити поштару кад ми донесе (поузећем).

Презиме и име купца _____

Поштански број и место _____

Улица и број _____

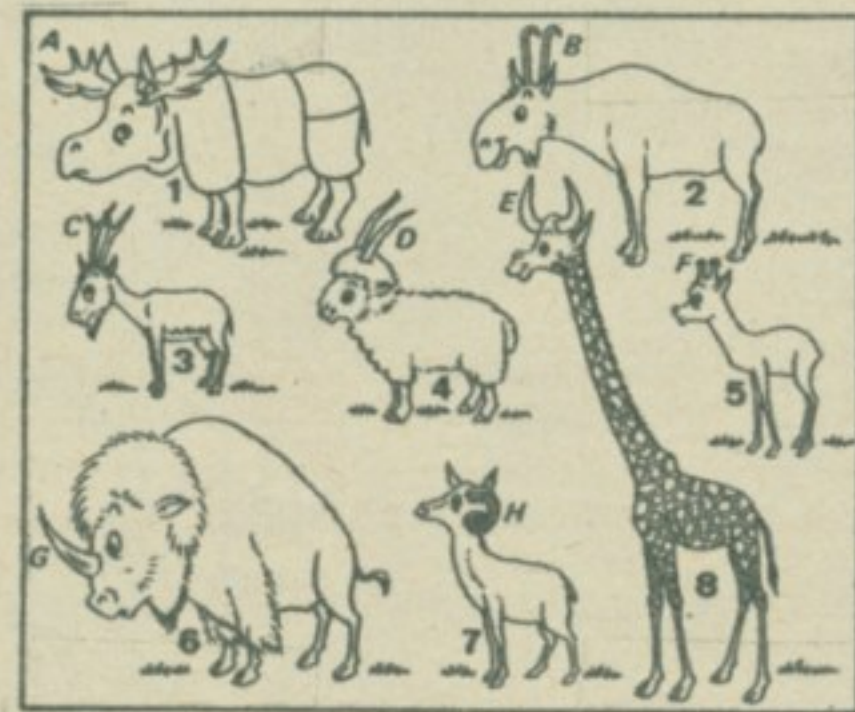
Попуни наруџбеницу, залепи на дописницу или стави у коверат и пошаљи на адресу: МАТЕМАТИКА, 71001, САРАЈЕВО, п.п. 64.

ЗАВРШЕН КОНКУРС ЗА ДЕВОЈЧИЦЕ

ЛУТКЕ ПУТУЈУ

На конкурс Споменице солидарности само за девојчице, први пут те врсте у историји Забавника, до одређеног рока стигло је тачно 3144 дописница. Као што смо и у позиву за учествовање у овој наградној игри написали Споменица солидарности је организација која се брине о деци без родитеља, помаже старима и уопште незбринутим лицима. Ова организација обећала је најбољима у игри 50 лутака, односно 30 великих и лепих лутака, риђих, плавих и црних, и 20 колекција од по 10 луткица. Од укупно 3144 учесница сва три тачна одговора послало је само 956 девојчица. За оне које нису сигурне да су погодиле, ево тачних одговора.

Први задатак гласио је: цртач је намерно изменио роге животињама на цртежу. Ти треба свакој животињи (обележена је бројем) да вратиш њене праве роге (обележени су словима). Ево како гласи решење овог задатка: А = 2; В = 7; С = 5; D = 3; Е = 6; F = 8; G = 1; H = 4.

Други задатак: од 17 лептирова на нашем цртежу само један нема свог пара. Који број има тај лептир. Одговор је: лептир под бројем 3.

Трећи задатак: на цртежу се налази једно дрво а поред њега 6 различитих плодова. Напиши име дрвета и број плода који му одговара. Тачно решење је: дрво се зове хрест а његов плод је жир обележен бројем 5.

Међу свима који су тачно одговорили жири је извукао на срећу имена добитница којима ће Споменица солидарности послати 30 великих лутака и 20 колекција од по 10 луткица:

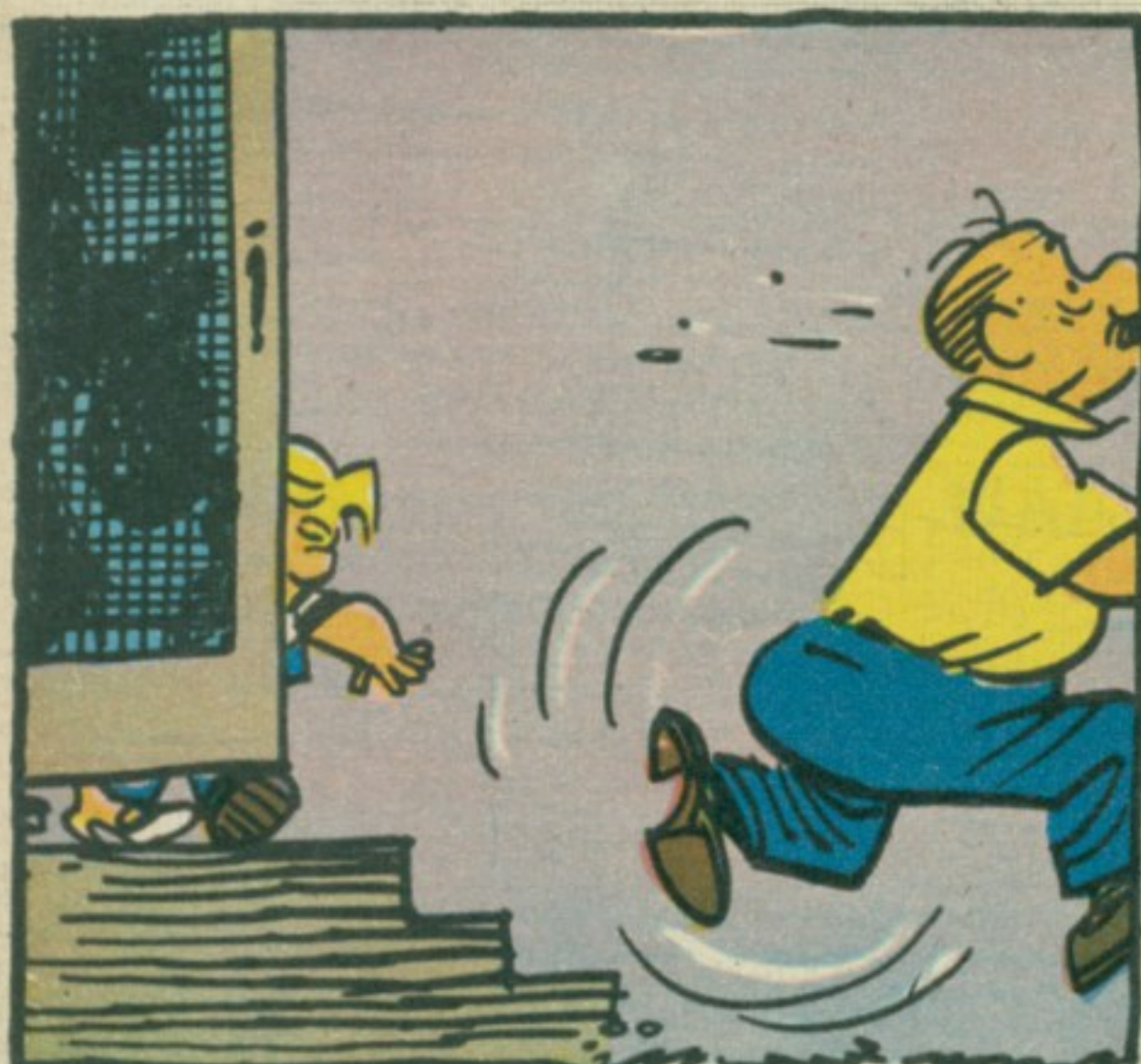
10 ПЛAVOKOCИХ ЛУТАКА добиле су: 1. МИРЈАНА МУЧИВАВИЋ, Бранка Плећаша 27, 11080 Земун, 2. ЛИДИЈА ВАЦЛАВЕК, Пиљенице 80, 41321 зп Ванова Јаруга, 3. СНЕШКА ЛАЗАРЕВИЋ, Раичевићева 5, 37240 Трстеник, 4. ЈЕЛЕНА СТАНКОВИЋ, Караборћева 31, 18500 Врање, 5. ЈЕЛЕНА ЛАЗИЋ, III булевар 160, стан 29, 11070 Нови Београд, 6. СИЛВАНА ЈОВАНОВИЋ, Партизанска 59, улаз III, стан 13, 91000 Скопље, 7. ВЕРА МИЛЕНКОВИЋ, Пригорска 5, 11080 Земун, 8. СЛОВОДАНКА ВРАНИЋ, Бориса Кидрича 25-а, 22300 Стара Пазова, 9. ДИНКА МАКИЋ, Свачићева 66, 55000 Славонски Брод и 10. ДРАГАНА НЕШИЋ, Оси. шк. „Дан младости“, 35263 Велушић.

10 РИЂИХ ЛУТАКА добиле су: 1. АРИАНА ВОЛАРИЋ, Гундулићева 9, 42300 Чаковец, 2. ОЛИВЕРА и АНА ЦАМИЋ, Кула I, стан 13, 37230 Александровац, 3. АНИТА МИРОСАВЉЕВИЋ, Жарка Зрењанина 112, 26000 Панчево, 4. САВИНА МЕШАНОВИЋ, Школска 9, 71212 Храсница, 5. КСЕНИЈА МИЛОСАВЉЕВИЋ, Небодер, 10 спрат, стан 2, 43000 Вјеловар, 6. ЉУБИЦА БЛАЖЕВИЋ, Маршала Тита 6, 78350 Босански Нови, 7. СВЕТАНА ВАВИЋ, Мутапова 30-а, 11000 Београд, 8. СНЕЖАНА БУДИМЧИЋ, Војвођанска 81, 11175 Вежанија, 9. ТАЊА ВОСАНАЦ, Јобова 1 (Спинут) 58000 Сплит и 10. ЈЕЛЕНА РАНКОВ, Војводе Мишића 134, 23221 Радојево.

10 ЦРНОМАЊАСТИХ ЛУТАКА добиле су: 1. ЈЕЛЕНА ПАНТОВИЋ, Чајкина 29, 37240 Трстеник, 2. СНЕЖАНА АЛЕКСИЋ, Милосава Влајића 77, 11400 Младеновац, 3. ВЕСНА АРАНЂЕЛОВИЋ, Бориса Кидрича 84, 59000 Шибеник, 4. ВАЛЕНТИНА ЉВОВ, Студеничка 36, 23000 Зрењанин, 5. ЕРИКА ПАПИШТА, Загребачка 34, 21000 Нови Сад, 6. МИЛЕНА ЦРНОБРЊА, Јована Поповића 56, 22330 Нова Пазова, 7. ДАРИЈА КАЧАР, Петра Драпшина 26, 36000 Краљево, 8. ВИОЛЕТА РАВРЕНОВИЋ, Лењина 38-а, II/7, 38000 Приштина и 10. ВЕСНА ВУЛАТОВИЋ, V пролетерска 35-б, 81400 Никшић.

20 КОЛЕКЦИЈА ОД ПО 10 ЛУТКИЦА СА ПРИВЕСКОМ ИЛИ БЕЗ ЊЕГА добиле су: 1. ЉИЉА и ЈАСМИНА ГУЉАШЕВ, Војводе Путника 10, 23233 Српски Итебеј, 2. ЉУБИЦА ВАСИЉЕВИЋ, Лењина 6, 71000 Сарајево, 3. ВЕРИЦА ПЕТКОВИЋ, В. Мискина 57-а, 23211 Клек, 4. СНЕЖАНА ДЕВИЋ, Лењина 1, I/3, 22320 Инђија, 5. БРАНКА ПЕТРОВИЋ, Бориса Кидрича 54/I, 32000 Чакач, 6. БИЈАНА ПЕТКОВИЋ, Слободан М. Дамко бр. 44, 91480 Гевгелија, 7. ВЕСНА МИЋИЋ, 75447 Тишња, 8. ДРАГАНА ТОШИЋ, Маршала Тита 18, 15300 Лозница, 9. МИЛИЦА МИРИЋ, Тицанова 35, 21000 Нови Сад, 10. ВЈЕРА ДИМИТРИЈЕВИЋ, Трг 21. новембра, 81337 Рисан, 11. ФРАНКА АРАНЗУВ, Каменари 10, зп. 81343 Бијела, 12. СНЕЖАНА ТЕШИЋ, Првобораца 8, 31210 Уж. Пожега, 13. ДАНИЦА ТОМИЋ, Гроцанска 7, 11306 Гроцка, 14. СНЕЖАНА КОСТИЋ, 11213 Падинаска Скела 8, 15. СЛАВИЦА БАЛАН, Б. Бузације 24, 26225 Делиблато, 16. ЛИДИЈА ВУКАДИНОВИЋ, Гиго Михајловски зг. 6, улаз II, стан 7, 91000 Скопје, 17. ДОБРИЛА КРСТИЋ, Панчићева 13, 11000 Београд, 18. БИЈАНА ГАВРИЛОВ, Туре Салаја 76, 21460 Врбас, 19. МИРЈАНА КЕНЕШКИ, 7. јули 42, 23300 Кикинда и 20. ИЛОНА РИЗВАН Молијерова В-2, Детелинара I, 21000 Нови Сад.

ЧИКА ЏОРЏОВЕ МУКЕ

У последњој фази лета обично немам шта да радим јер цео посао обављају аутомати којима командује централни рачунар. То време обично проводим прегледајући дневник и допуњавајући га. Тако сам учинио и овога пута. Притиснуо сам дугме и чуо свој глас са траке:

„... инструменти показују да је све нормално. Сада је 10 часова и пет минута деведесет трећег дана лета ка непознатом телу чије су координате...”

Даље није било ничега. Трака се одвијала, све је било исправно, само се ништа није чуло.

Па то је немогуће!

Погледао сам на часовник у кабини. Било је 10 часова и 7 минута деведесет трећег дана!

Мој дремеж је значи трајао једва један минут, а... Шта је сад то? По координатору ја се спуштам ка Земљи! Требало би да сам од ње удаљен добрих педесетак светлосних месеци. Нисам ваљда полудео!

Приваћни дневник

Баких поглед на ручни мерач времена. Показивао је 23 часа и 17 минута триста првог дана пута! Тај мерач није могао да греш. Никад га не скидам са руке и он ради на моју био-струју. Могао би да стане само у случају смрти, а ја сам био и те како жив!

Сада сам знао да нисам луд, али био сам још више збуњен. Прекинут дневник, лажно или нетачно време на сату у кабини, ја стижем на Земљу уместо на непознато небеско тело — довољно разлога за забринутост, да не кажем панику. Куд се дело оних 207 дана? И како да ја о свему томе немам појма? Ко је могао да украде толико времена?

Објашњења, бар паметног, није било.

Упркос строгој забрани пушења на васионским бродовима, ја сам увек успевао да прокријумчарим цигарете. Нарочито ако сам путовао специјалним једнопосадним бродом као овог пута. Махијално сам пошао руком према џепу са цигаретама. Вадећи кутију напипах нотес.

УКРАДЕНО ВРЕМЕ

ЗОРАН ПОПОВИЋ

ИЗГУБИО САМ ТАЧНО 207 ДАНА АЛИ МИ НИМАЛО НИЈЕ ЖАО

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

Мој приватни дневник!

У њега нисам уносио никакве службене податке. Бележио сам тек покоји свој доживљај који је било незгодно диктирати у службени дневник.

Дрхтавом руком извадих књижицу из џепа и отворио је. Застао ми је дах. Неко ми је заиста украо време! Јер, овај дневник, писан руком, није се завршавао деведесет трећег дана! Било је много и каснијих датума. Почех да читам од деведесет трећег дана:

Дошљаци са Земље

„... Лет се одвија нормално, досадно ми је али ћу се некако забавити још за ових неколико дана док се не спустим на Непознату. Чини ми се да је то планета погодна за живот, бар судећи по анализама које је рачунар направио. Ала би било весело да је већ настала!

Сто први дан. — Више нема сумње. Непозната је настала. Живот на њој је високо развијен. У шта ли ћу упасти?

Сто пети дан. — Спустио сам се кроз неколико сати. Непозната има атмосферу сличну као Земља, на њој постоји високо развијена цивили-

зација. Већ смо ступили у везу. Саопштавају да могу слободно да слетим. На шта ли личе?

Сто шести дан. — Невероватно! Од јуче сам овде, али још не могу да се саберем. Имам утисак као да сам на Земљи. Људи исти, језик исти, али какве разлике! Вођен упутствима са Непознате (овде је зову Ила) слетео сам на једну зграду покрај града који је изгледа у длаку исти са неким градом на Земљи из 21. века. Људи који су ме дочекали — као Земљани, језик којим говоре — језик Земљана! Нису ме оставили дуго збуњеног. Уз добродошлицу су ми објаснили да су и они са Земље и да су Илу настанили посада и путници једног од оних колонизаторских бродова који су у 21. веку насумце кренули по васиони. Сада је цела планета насељена њиховим потомцима. Довели су ме у овај удобан стан и оставили да се одморим и привикнем на нову средину, а вечерас ће ми ставити на располагање некога да ми одговара на сва она многобројна питања којима сам их засуо још од првог момента.

Лејли Богуч

Сто седми дан. — Синоћ ми је све објашњено. Стигао је мој вођа и информатор: лепа смеђа де-

војка, отприлике као оне лепотице чијим сликама пилоти међупланетарних дугих линија облепљују своје кабине. Ушла је и представила се:

— Ја сам Армона и дошла сам да вас проведем кроз град и одговорим на сва ваша питања. Узгред, мислим да је фер да вам кажем да могу да читам све ваше мисли. Погледао сам је од главе до пете.

Лако руменило разлило се по њеним облицима.

Сместа сам поверовао да ми је прочитала мисли.

Потрудио сам се да мислим на нешто друго што јој се очигледно допало.

— Можда ће вам се неко од мојих питања учинити глупим — покушах као да будем духовит — али вас молим да ми се не смејете! Знате, ја сам овде странац и тек сам стигао.

— Наравно, не устручавајте се!

— Пало ми је у очи да у целом стану нисам видео ни радио ни телевизор, ни обичан телефон, ни видеофон, ама баш ништа од тих ствари без којих ми на Земљи не можемо ни замислити живот. Такође ме збуњује што у граду не видим никаквих возила. Или је ово, можда, улица у којој је саобраћај забрањен?

— Нисте ни морали да питате — насмејала се. Знала сам шта ће вас интересовати, већ сам вам рекла да могу да вам читам мисли.

Погледах је и овога пута поцрвенесмо обоје.

— Дакле, — настави Армона, све то што вам се чини да недостаје, нама није ни потребно. Између себе комуницирамо телепатски, како бисте то ви рекли. Средства за превоз нам такође нису потребна јер смо у стању да се сопственом вољом дематеријализујемо и материјализујемо на оном месту где то желимо. Те способности смо стекли овде на Или захваљујући зрачењу једног од три сунца нашег планетног система. (Детаље сам записав у службени дневник. Имаће наши научници чиме да се позабаве!)

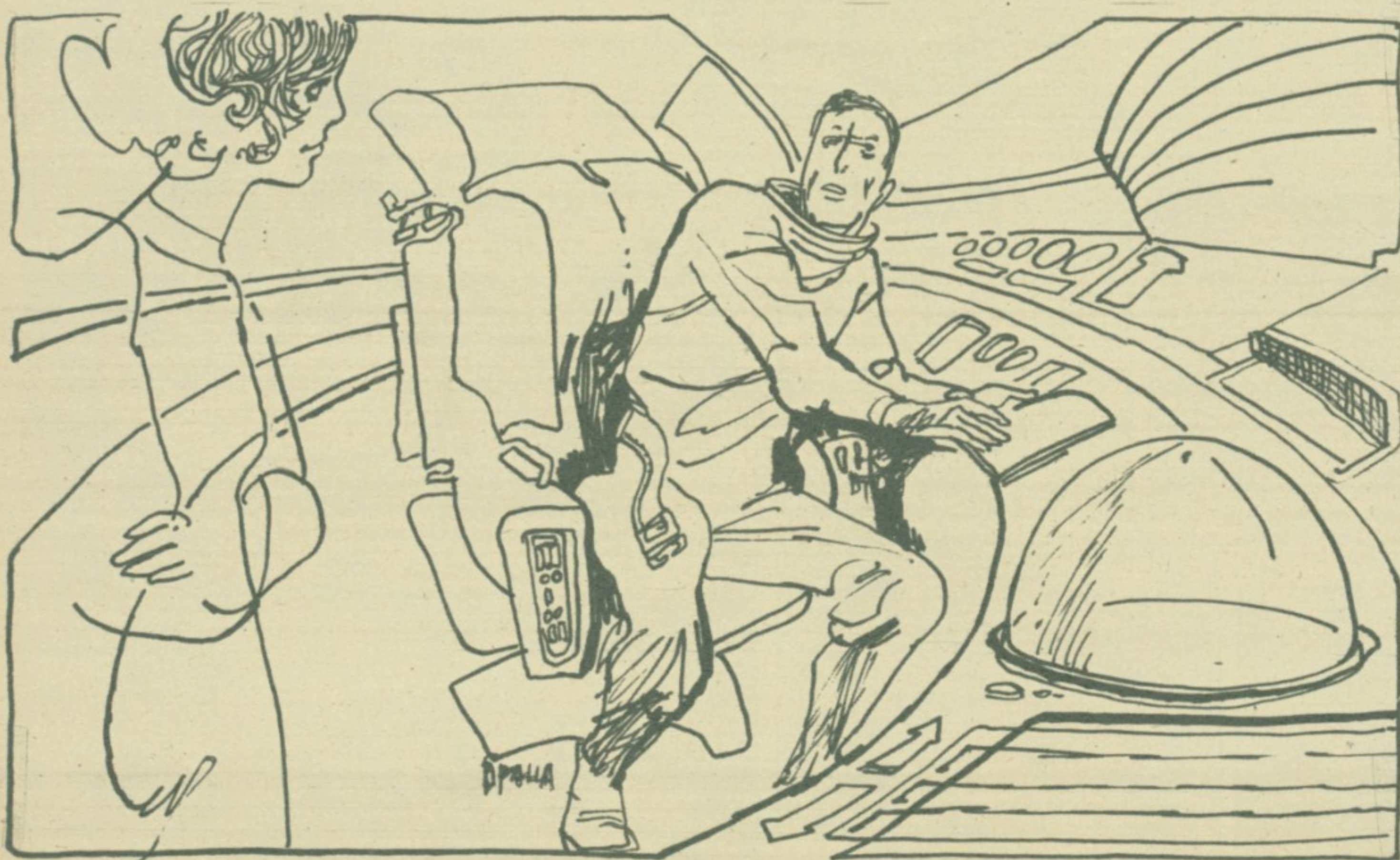
Прочићали смо вас!

Нисам имао потребе да постављам питања. Армона је читала моје мисли као буквар и давала ми спремно врло исцрпна објашњења за све што ме је интересовало.

— Објасните ми, молим вас — прекидох је у једном моменту — како то да ми ви све објашњавате, а да ни у једном тренутку ви мене не питате нешто? Стигао је човек из ваше прапостојбине, са друге планете, чак из другог звезданог система, а ви немате шта да га питате?

Насмејала се на свој пријатан начин.

— Одговор је једноставан. Све што бисте могли да кажете, већ знамо. Док сте спавали ваш мозак је, да тако кажем, прочитан! Сва ваша знања, мисли, убеђења, осећања (ту је опет поцрвенела) ми

смо сазнали. Зато и нема потребе да вас било шта питамо. Зато су и изабрали мене да вас обавестим о свему што вас интересује. Претпостављали су да ће вам то бити пријатно!

— Још како, узвикнух ја — али се брзо уозбиљих: — Добро, онда ми реците шта ви намеравате са мном?

— У ствари ништа. Можете да радите шта хоћете: да останете овде или се вратите на Земљу.

— Зар се не бојите да ће Земљани бити и те како заинтересовани за Илу и да ће их мој извештај довести овамо. Уосталом, сигурно знате да је мој посао да проналазим планете погодне за колонизацију, а ова је управо идеална!

— То се не може догодити — одговори Армона не објашњавајући ништа детаљно.

Све остало о чему смо разговарали и све податке издиктирао сам у службени дневник.

Суџра полећемо!

Сто осамдесет први дан. — Нисам ништа бележио јер би сваког дана могао да упишем исту реченицу „провео сам диван дан са Армоном“. Данас ме је учила да комуницирам мислима. Нимало лако. О преносу на друго место још не смем ни да сањам.

Сто осамдесет трећи дан. — Данас је Армона пристала да се досели у мој стан и да заједно путујемо на Земљу. Додуше, бојим се мало жене која ми чита мисли, али ми се одлично слажемо и разумемо. Питао сам је да ли ће добити дозволу да пође са мном на Земљу. Насмејала се:

— Нама ни за шта није потребна дозвола, нити постоје забране. Свако је слободан да ради шта хоће и нема никога ко би учинио нешто што не треба. У питању је ниво свести.

— Код нас на Земљи то баш није случај — прогунђах не баш много поносан на своје сународнике.

— Знам — мирно одговори Армона — о томе ћу на Земљи морати стално да водим рачуна.

Сто осамдесет девети дан. — Мој брод је спреман. Сутра полећемо...

Кајеш ли се?

Ту је био крај мог дневника. Заурио сам запрепашћен у њега. О свему овоме појма нисам имао.

Ко зна докле бих седео тако скамењен да не зачух шум иза себе. Окретох се и угледах дивну смећу девојку. Ваљда је то та Армона?

Насмешила ми се и укратко објаснила:

— Твоје сећање је избрисано као и твој службени дневник. Нотес смо ти намерно оставили пошто у њему нема ничег опасног по нас, а да није њега не би ми поверовао шта ти се догодило. Да ли се сада кајеш што си ме повео?

— Наравно, нисам морао да одговорим. Знала је.

— Реци ми само да ли си и ти ово време пута провела у стању хибернације или си била будна?

— Наравно да нисам. Нисам ни била овде док се ниси пробудио. Тек сам стигла.

— Па да, заборавио сам на твоју способност! Али, мораш ми обећати да је на Земљи нећеш користити. Не бих волео да ми се жена наједном изгуби!

— Не брини, уколико то сам не будеш пожелео, а ја ћу то знати...

ВЕЛИКИ ЛОВ

НЕ БОЈИМ СЕ
СТАРОГ ПЕЋИНСКОГ
ЛАВА! ЗУБИ МУ ВИШЕ
НИСУ ОШТРИ КАО
НЕКАД!

АЛИ, ТУНГА НИЈЕ ЛАКО
ОДУСТАЈАО. КРЕНУО ЈЕ
ТРАГОМ БИВОЛА...

ДУГОРОГИ МИ ЈЕ
ДАЛЕКО УМАКАО! АЛИ,
КРВ ИЗ ЊЕГА И ДАМЕ
ИСТИЧЕ... СНАГА ЊЕ
ЋА ИЗДАТИ...

ОБЛАЦИ СЕ СКУПЉАЈУ
НАД МОЧВАРОМ... ВИШЕ
СЕ НЕ ВИДИ ДОБРО!
ДУГОРОГИ ЈЕ ЛУКАВ...
ЗНА ДА ЈЕ МОЧВАРА
ОПАСНА ЗА ЧОВЕКА!
НЕМА НАДЕ ДА ЋУ ЋА
ПРОНАћи...

ОН ВИШЕ НЕ
МОЖЕ ТАКО ЛАКО
ДА САВЛАДА
ЧОВЕКА!

ОТИШАО ЈЕ! А ЊЕГОВ
НАПАД НА МЕНЕ ИСКОРИСТИО
ЈЕ ДУГОРОГИ ДА МИ
УМАКНЕ!

ТУНГА ЈЕ УБРЗАО КОРАКЕ...

ДУГОРОГИ ЈЕ СТИГАО
ДО КРАЈА ПУНОГ ВЕЛИКИХ
БАРА... НАДА СЕ
ДА ЋЕ СЕ ТУ
САКРИТИ...

А ТАДА, НА НЕКОЛИКО
КОРАЧАЈИ ОД ЊЕГА...

НЕ!
ЕНО
ЋА!

И ТАДА, ЗАБОРАВЉАЈУЋИ
НА ОПРЕЗНОСТ...

ИПАК ЋУ ЗАВРШИТИ
ЗАПОЧЕТУ
БОРБУ!

ПЛОЧА ЗА ВАС

ПРО АРТЕ

Своју високу вредност група ПРО АРТЕ је још једном потврдила освојивши прво место на такмичењу „Ваш шлагер сезоне“ композицијом Ђорђа Новковића „НЕМОЈ ДРАГА ПЛАКАТИ“. Успеху је помогла и изврсна интерпретација Владимира Савчића-Чобија вокалног солисте ПРО АРТЕ. На другој страни плоче налази се такође Новковићева композиција „СТРАНКИЊА“. Плочу је издао „Југотон“. Цена је 8,80 динара.

МЕГИ МЕЈ

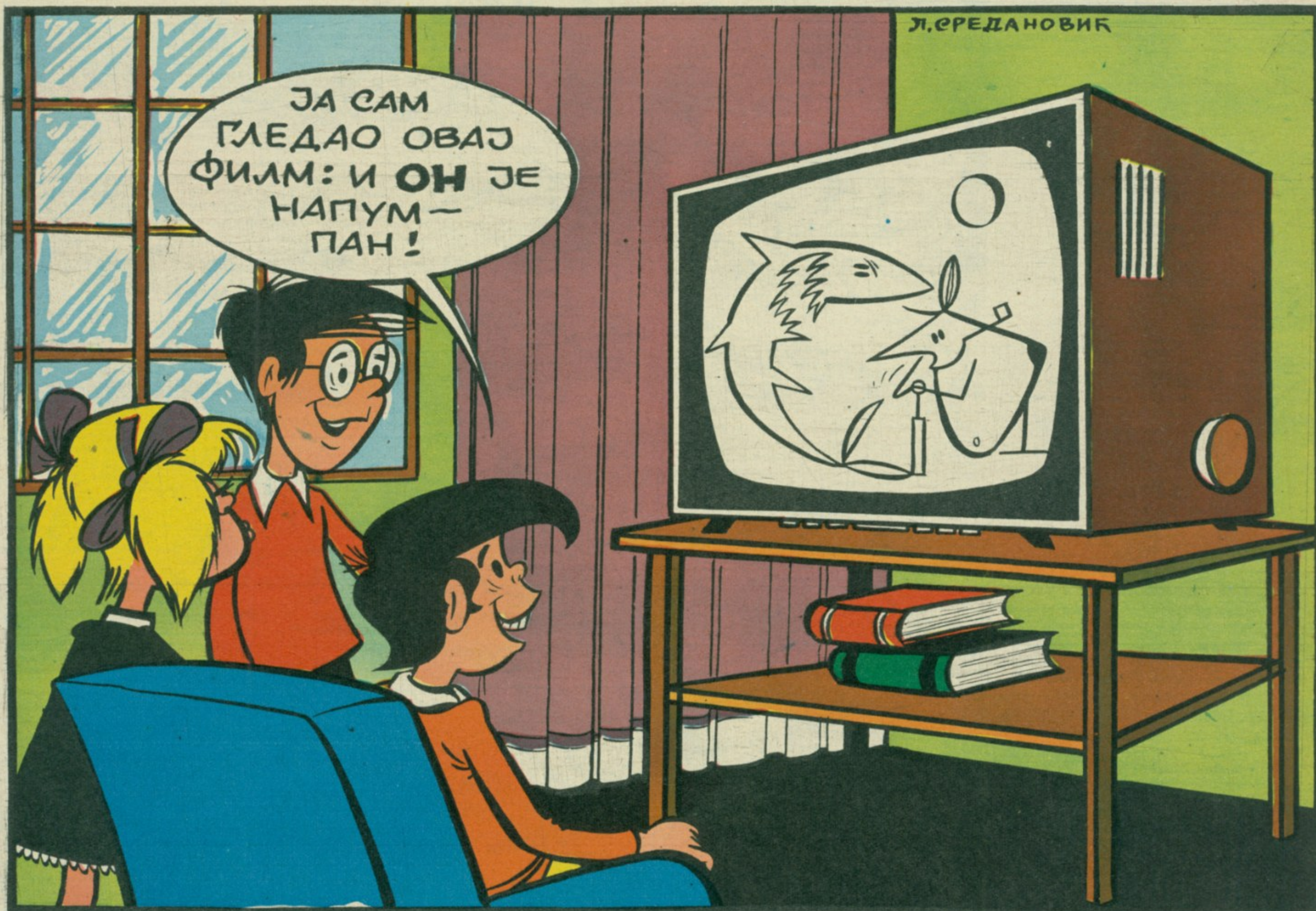
Своју каријеру Род Стјуарт је започео у ансамблу „СТИМ ПЕКИТ“, у коме су поред њега свирали Лонг Џон Болдри, Џули Дрискол и Брајан Огер. Сада Род свира са групом „Фејсис“ са којом постиже фантастичан успех. Са његове треће самосталне плоче „СВАКА СЛИКА КАЗУЈЕ ПРИЧУ“ РТБ је преузео две изврсне композиције: „МЕГИ МЕЈ“ и „РАЗЛОГ ДА ВЕРУЈЕМ“. Цена је 9,30 динара.

ENERGOINVEST**НАГРАДНА ИГРА****КЛУБОВИ ЗНАЊА**

ДОБИО ОСКАР НА ДАР

ТАЧНО ОДГОВОРТЕ НА СВИХ 8 ПИТАЊА У ОВОМ БРОЈУ, УЧЕСТВУЈТЕ У ПОДЕЛИ НАГРАДА

29. ПИТАЊЕ:

— Године 1968. један Југословен добио је награду „Оскар“ за свој цртани филм. Наведи име аутора и наслов награђеног филма.

30. ПИТАЊЕ:

— Овај чвор служи за скраћивање конопца. Како се зове?

31. ПИТАЊЕ:

— Како се стручно зове део радио и ТВ пријемника познат под популарним именом лампа?

32. ПИТАЊЕ:

— Из које је приповетке Иве Андрића узет овај одломак:

„Гледан са стране, његов бео и смело извајан лук је изгледао увек одвојен и

сам, и изненађивао путника као необична мисао, залутала и ухваћена у кршу и дивљини.“

33. ПИТАЊЕ:

— Који се хемијски елеменат са 12 посто од укупне смесе употребљава за израду црног барута?

34. ПИТАЊЕ:

— Како се зове уређај којим се помоћу рефлексије радио-таласа мале валне дужине откривају предмети на земљи, води или ваздуху и одређује њихов положај?

35. ПИТАЊЕ:

— Једна црначка четврт у Њујорку постала је после Њу Орлеанса и Чикага трећа отаџбина цеза. Како се зове та четврт?

36. ПИТАЊЕ:

— Основу свих правила модерног бокса чини кодекс који је 17. августа 1743. установио боксер чије је име ушло у историју спорта. Тај боксер био је шампион Велике Британије од 1734. до 1750. Наведите његово име.

ПРАВИЛА ИГРЕ

● Данас је последња прилика да се укључите у велику наградну игру Енергоинвеста. Од укупно 36 Читкових питања твоја екипа треба тачно да одговори само на 8.

● Залепите на дописницу такмичарски број своје екипе, а с друге стране напишите број питања и поред њега одговор. Дописницу одмах пошаљите на адресу: Енергоинвест, 71001 Сарајево, са назнаком „за клуб“.

● На крају игре жири Енергоинвеста и Политикиног забавника наградиће 8 екипа. Победници сами бирају изванредне награде од којих свака вреди 10.000 НД.

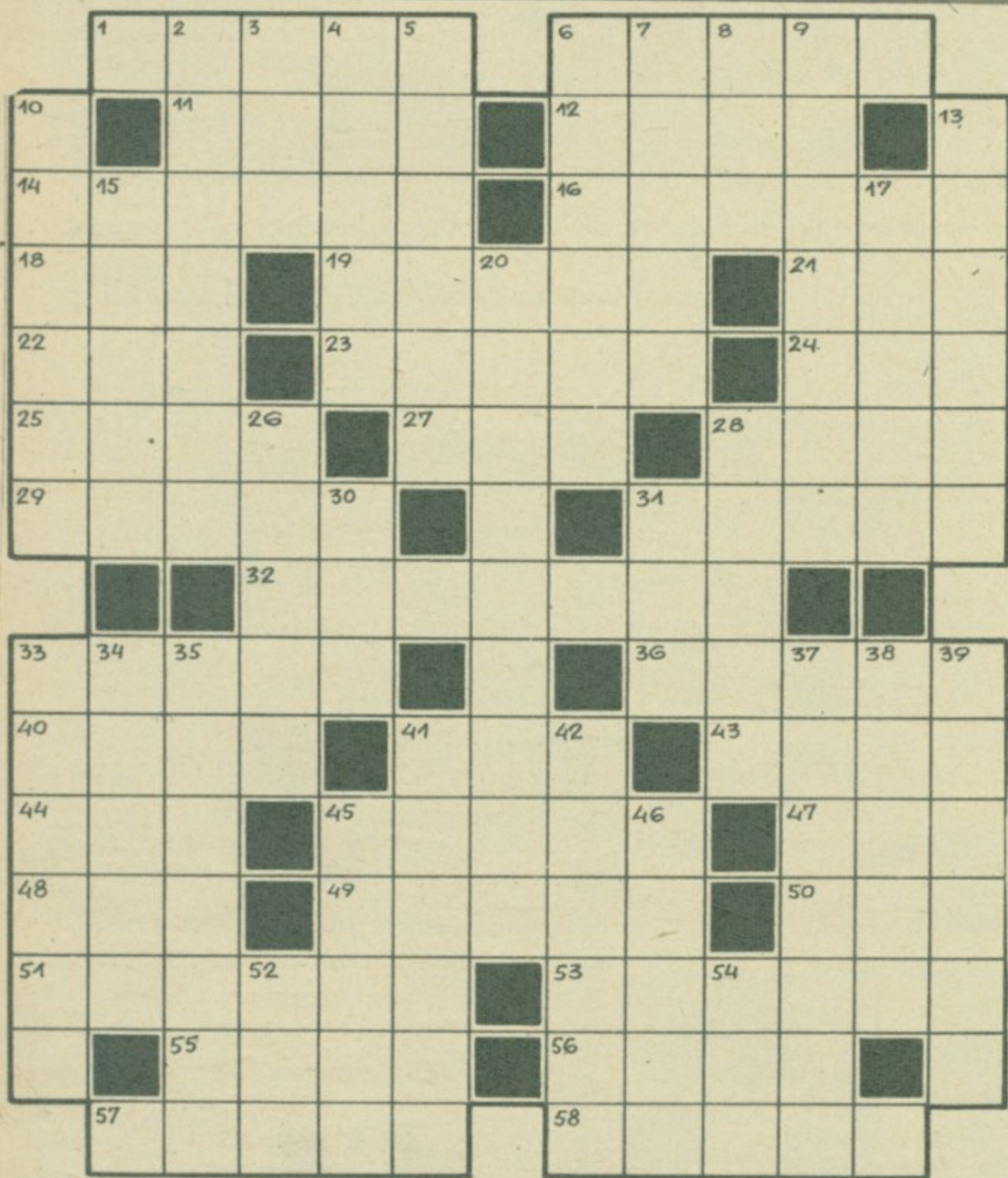
УСКРО У ЗАБАВНИКУ: резултати ЕНЕРГО – ИНВЕСТОВЕ наградне игре-клубови знања

ВОДОРАВНО:

1) група од осам певача, 6) врста морске рибе, 11) женско име (Видосава), 12) пољска новчана јединица, 14) врста минерала, 16) врста папрати, 18) млечни производ, 19) котао, бакрач, 21) чврсто стање воде, 22) војвођански шахиста (Бора), 23) пантљика, 24) било ко, 25) ланено уље, 27) врста врбе, 28) блесак, 29) морска птица, 31) језеро у Финској, 32) тржница, пијаца (турц.), 33) бојазан, 36) име енглеске књижевнице Кристи, 40) први ударац при мачевању, 41) део намештаја, 43) утвара, 44) речна и морска животиња, 45) времешни, 47) направа за узимање материјала за микробиолошко испитивање, 48) име глумице Рас, 49) део руке, 59) јединица хранљивости животињних намирница, 51) високи војни чин, 53) муза заштитница позоришне уметности, 55) филмска звезда, 56) све у реду (енгл.), 57) врста фотографског апарата, 58) равница.

УСПРАВНО:

2) четвртина године, 3) врста тканине, 4) државни указ, обзнана, 5) азијско монголоко племе, 6) обележје, 7) врста атмосферског талога, 8) хватање и убијање дивљачи, 9) држава у Европи, 10) врста морских ракова, 13) име књижевника Домановића, 15) музички инструмент, 17) медицински стручњак, 20) крај, 26) врста житарица, 28) сила, моћ, 30) немачки композитор (Јохан Себастијан), 31) ноћна птица грабљивица, 33) прибор, опрема, 34) распрострањена биљка, 35) енглески економист, представник енглеске класичне школе (Давид), 37) широка улица с дрвећем на обе стране, 38) митолошки старогрчки херој, 39) козачки поглавица, 41) статив, држач, 42) говорник (лат.), 45) популарност, 46) грчко острво у Јонском мору, 52) град у Срему, 54) бугарска новчана јединица.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) поскок; 7) суфикс; 13) устава; 14) уникат; 15) стан; 16) мир; 18) лала; т; с; 19) занос; р; т; 21) И(ван) М(ажуранин), 23) караван; 24) БИ; 25) Њаса; 27) атом; 28) див; 29) актив; 31) Ис; 32) трка; 33) Арес; 35) Тара; 37) сено; 39) „ТТ“; 41) самар; 44) ива; 45) Арад; 47) Кама; 48) не; 49) Алабама; 51) ос; т; д; 53) Адамо; р; т; 55) Един; 58) Ика; 59) пара; 61) застој; 63) састав; 65) Анкара; 66) катета.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Миролуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дина, полугодишња 44,00, тримесечна 22,00 дина. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дина, полугодишња 88,00 дина, тримесечна 44,00 дина. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у иностранству: ДМ 52.— \$ 14.— Еф 78,40.— Сфр 61,60.— Скр 72,80. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

ГЛОБУС
ЗА ОПКЛАДУ

Драги Забавнице!
Молим те да ми одговориш кад је израђен први глобус. Опклала сам се са мојом мајком да је то било још пре

ко ја мислим, или ДОБРО, како тврди мој друг?
БРАНКО БРАЧКО, Струга 41, 42230 Лудбрег

Италијанска реч „капито“ (capito) је партицип прошли глагола капира (capire) који значи — разумети.

нове ере, па ако сам у праву добићу на поклон од ње један прави глобус.

Вера Паћен, Д. Туцовића 47, Београд

Први глобус конструисао је грчки географ Кратес у II веку пре нове ере. Први прави географски глобус израдио је немачки картограф и космограф Мартин Беајм, 1492. године а касније Леонардо да Винчи. Без обзира на то што Кратесов глобус није савршен, требало би да опклада буде твоја.

МЕЊАМ СЛИКЕ
ПЕВАЧА

Драги Забавнице!
Желео бих да са твојим читаоцима мењам слике певача забавних и народних мелодија, па те молим да објавиш моје писмо.

Озренко Чорак, Махе
Ћикића 45 а, 79000 Мостар

КАПИТО
НИЈЕ КАПЕТАН

Драги Забавнице!
Молим те да ми одговориш шта значи рјеч „КАПИТО“ — КАПЕТАН, ка-

ЗА »ФРАНЦУЗЕ«

Драги Забавнице!

Учим у школи француски језик и желим да се дописујем са дјечањима и дјевојчицама из Француске, па те молим да објавиш адресу неког француског листа за младе на који бих могао да се претпишем.

Горан Тртањ,
Светозара Марковића 24/1,
71000 Сарајево

Верујемо да ће ти се допасти часописи у боји „Spirou“ и „Tintin“. Ево њихових адреса:

„SPIROU“ — Editions J. DUPUIS, FILS & Cie, 8 rue Berllini, Paris 16 e, C. C. P. 5627-81.

„TINTIN“ — Editions du Lombard, 1 à 11, Avenue Paul-Henri Spaak, Bruxelles.

ЦЕЛА
МАТУРА
У ЈЕДНОЈ
КЊИЗИ!

СА „ПРИРУЧНИКОМ ЗА НОВУ МАТУРУ“ МОЖЕТЕ БРЗО И УСПЕШНО ДА ОБНОВИТЕ ЦЕЛО СРЕДЊОШКОЛСКО ГРАДИВО!

НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“ у сарадњи са групом познатих педагога приредило је специјално за гимназијалце и средњошколце „ПРИРУЧНИК ЗА НОВУ МАТУРУ“ који садржи сажето градиво из СРПСКОХРВАТСКОГ ЈЕЗИКА, ИСТОРИЈЕ, ГЕОГРАФИЈЕ, БИОЛОГИЈЕ, ХЕМИЈЕ, ФИЗИКЕ И МАТЕМАТИКЕ по наставном плану од I до IV разреда.

Ово је јединствен приручник, штампан на 378 страна, за припрему матуре и за брзо и успешно понављање градива у току школске године. Можете га добити доузећем, по цени од 40 н. дина. за само неколико дана ако пошаљете писмо или дописницу са наруџбином на: НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, Француска 7, 11001 Београд.

